

Jagtoplevelser
af
E C Eskildsen

Dette dokument er en digitaliseret udgave af **Ernst Christian Eskildsens** håndskrevne beskrivelse af sine jagtoplevelser

Det læses bedst sammen med billedudgaven
fotodokumenteret af **Lise Reidel**

Billedudgaven og den trykte udgave er fortløbende og overensstemmende nummereret. Teksten i den digitale udgave følger nøje billedudgaven, side for side, ord for ord. Kun få oplagte tekstfejl er rettet og markeret med [...]

Digitalisering fra håndskrift samt redigering
er foretaget af **Finn Broesby-Olsen**

Den 7. april
2014

Som Barn var det en
af mine bedste Fornøj=
elser at høre Fader for=
tælle om sine Oplevelser
paa sine mange Jagt=
ture, han havde jo væ=
ret Jæger paa Revirer,
hvor der dengang var
Vildt nok af alle Slags
– Bestefader havde nem=
lig været kgl Skovfoged
i Ledøje Plantage, og
Fader blev som ganske
ung ansat som Amts=
skytte, med Station paa
Kulhuset, dengang var
Jagten endnu ikke gi=
ven fri og tilhørte alt=
saa Staten.

Min Faders Revir gik
saa vidt jeg ved, fra
Rødevejmøllekro til
Vesterport, jeg mindes
at han har fortalt
mig, at der hvor nu

Frederiksberg og en Del af Vesterbro ligger, der var dengang kun ganske faa Huse, blandt dem var der et Gartneri i hvis Have en Gartnerlærling havde set Lejlighed til at skyde Krager, dette var dengang heller ikke tilladt, og da Fader netop kom forbi blev Lærlingen noteret. – Bedstefader og Fader havde jo mest med Markjagt at gøre og saa snart der blev bestilt Agerhøns, Bekka=siner eller Harer til den kgl Hofholdning maatte de straks afsted, det lyder næsten utroligt nu i vore Dage naar jeg fortæller, at Fader paa et Efteraar ganske alene har skudt 1300 Bekka=siner. For at ikke

Agerhønsbestanden i strenge Vintre skulde tabe sig, maatte han om Efteraaret indfange Ager=høns med Skildt [Skjold, skjul] og Hund og opbevare om Vinteren i dertil egnede Huse, fodre dem og naar Vinteren var forbi atter udsætte dem Parvis. At der paa et Revier hvor der var saa meget Vildt blev drevet en Masse Krybskytteri er en Selvfølge, der blev derfor ogsaa anholdt en Mængde Krybskytter nogle som ikke var farlige, andre som ikke generede sig for baade at sigte og skyde paa Folk, jeg husker at Fader fortalte om to, der var ansete som nogle af de værste, baade hvad Jagt angik

og ligeledes hvor de traf paa Forstbetjente, den ene hed Hans med Tilnavnet "Sorte" det var ham som senere skød Skovfoged Tomsen efter at han havde haft ham for Retten angaaende Krybskytteri, da Skovfogeden nogle Dage efter sad i sin Stue hørte han Skud som faldt i Skoven i Nærheden af Skovfogedstedet, han rendte straks derud; men for at komme til Stedet maatte han gaa af en lille Sti, som førte gennem en Granholm, der havde imidlertid sorte Hans taget Anstand, da han vidste at saa snart Thomsen hørte Skuddet vilde han af ovennævnte Sti begive sig hen i den Retning

hvor han antog at Skud= det var falden, Thomsen var imidlertid ikke kommen langt frem paa Stien, førend sorte Hans skød ham med et skud store Hagl i Brystet. Den anden hed Frederik og var af Omegnens Beboere kendt under Navnet røde Frederik, om denne Krybskytte fortalte min Fader følgende Historie. En Morgenstund meget tidlig, var Fader fulgt med en Brændevogn, for at vise Manden som kørte Vognen hvor Brændet laa, som han havde købt, og nu skulde afhente, næppe var de kommen til Stedet, førend der noget derfra i Skoven faldt 2 Skud. Fader sagde øjeblikkelig Manden farvel

og skyndte sig hen i den Retning hvor han antog at Skuddet var faldet, da han kommer et Stykke frem ser han over en Granholm, Røgen af Skuddene staa som en Taage, han var da straks klar over at Skuddene maatte være faldne paa den anden Side af Granholmen, i en Eng, af et lille Skovspor, som løb ud til Engen [kom] han ud til Kanten af Engen og ganske rigtig der stod røde Frederik lige akurat færdig med at lade sin Doublet, øjeblikkelig da han faar Øje paa Fader, hæver han sin Bøsse til Kinden og holder Fader lige hen paa Hovedet, han lod sig imidlertid ikke alterere deraf, men gik ganske rolig hen imod Frederik,

tre Gange tog Frederik Bøssen ned for lige saa hurtig at tage den til Kinden igen, ligesom for at tage bedre Sigte paa Fader, imidlertid var han gaaet rask frem, og omtrent tilbagelagt de cirka 30 Alen der fra Begyndelsen havde været mellem dem, han medførte kun sin Egetræsstok, som han nu hævede mod Frederik til Slag samtidig med at han udbrød ”Du skyder vel ikke dit Asen.” Frederik som nu kunde indse at det kneb, smed sin Bøsse gjorde hurtig omkring, hvorved han tabte sin Hue, og tog saa ’Harens Gevær’ [flugt], Fader samlede nu først hans Bøsse og Hue op og gemte det bag en Busk, forinden han

optog Kapløbet, men da det var besørget kan det nok være at Sburten blev sat op, thi var der noget Fader kunde, da var det Udholdenhed i Løb og det varede da heller ikke længe inden han havde indhentet Frederik, endskønt denne havde faaet adskillige Hundrede Alens Forspring. Fader greb Frederik i Nakken i det Øjeblik han sprang over Skovgærdet for at komme ud paa Landevejen, der var imidlertid en temmelig stejl Skraaning ned mod Vejen, og da Frederik lod sig falde og min Fader ikke vilde give Slip af sit Tag i Frakkekraven, rullede de begge ned af Skraaningen, lige ned i Vejgrøften, af denne Omgang i Forbindelse med det temlig

lange Løb, de i forvejen havde presteret, var ingen af dem i Stand til at sige et Ord, men maatte nøjes med at ligge og glo galt til hinanden, indtil de atter kunde trække Vejret. Fader var den første der kom paa Benene, og fik atter fat i Kraven paa Frederik, og der har sikkert vanket til Frederiks Rygstykker, thi Fader var en stærk Mand, og han har vel nok været noget arrig over, at have set Frederiks Bøsepibe vendt mod sig – Tre gange havde han fat i Frederik, og hver Gang vankede der Tærsk, men ikke destomindre var Frederik standhaftig, med vilde han ikke gaa, der var da ikke andet

for Fader at gøre end lade ham ligge.
Fader gik imidlertid tilbage til Stedet hvor Kapløbet var begyndt, tog Frederiks Bøsse og Hue, og begav sig paa Vej hjemad mod Ledøje By, da han var Byen ganske nær, mødte han en Mand, som ogsaa var kendt for at give sig af med Krybskytteri, til alt Held for Fader var denne Mand og røde Frederik meget Uvenner, hvilket de var bleven ved Delingen af noget Jagtbytte, denne Mand saa ved første Øjekast paa Faders bøsse, at denne tilhørte røde Frederik, og var straks klar over, at Fader maatte have taget Frederik til Morgen, et eller andet Sted, thi glad udbryder han, God Dag Hr Eskildsen alt

saa tidlig ude og har gjort Fangst, Fader, for hvem det gjaldt om, at skaffe Vidner imod Frederik, for at faa ham for Retten, gættede straks at Manden maatte kende Frederiks Bøsse, svarede forsigtig tilbage, ”saa’e hvoraf ved De at jeg har gjort Fangst?” jo siger Manden, tror De ikke Hr Eskildsen at jeg kender Frederiks nye Bøsse (Bøssen var nemlig ny) Den har Frederik for ganske nylig købt hos en Bøsemager i Sølvgade i København.
Saa’e udbryder Fader, saa er De maaske ogsaa i Stand til at kende denne her? samtidig trækker han Frederiks Hue op af Lommen. Ja det gør jeg rigtignok, for det er ogsaa

Frederiks, og vil De ikke tro mig, saa spørg bare Smeden inde i Ledøje, han kender ogsaa Huen, den Lap som De ser er paasat Huen, er en Følge af et Hul der fremkom ved at han tabte den i Ilden i Smedien.

Da Fader havde modtaget disse Oplysninger af Manden, sagde han Farvel og satte sin kurs efter Smedens Bopæl i Ledøje. Ankommen dertil træffer Fader Mester i Smedien, han gentager nu for Smeden Mandens Forklaring og da Smeden har staaet og betænkt sig lidt, udbryder han, ja Hr Eskildsen! jeg kan jo ligesaa godt sige Sandheden, nu da den anden har sladret af

Skole, men jeg er ikke meget glad for at have noget udestående med den Slags Skarnsmennesker, men det forhold sig for øvrigt rigtigt, Frederik har brændt det Hul paa sin Hue her i min Smedie, en Dag han var her, for at lave noget ved en gammel Bøsse. Nu var Fader imidlertid tilfreds med de Oplysninger han havde faaet, hvorpaa han sagde Smeden Farvel, og begav sig til sit Hjem, - Dagen efter indgav han sin Rapport til Retten. Nogen Tid efter maatte Frederik møde for Retten, anklaget for Kryb skytteri i Statsskoven, samt

at han havde sigtet paa Amts=
jægeren med sin dobbelt=
løbede Bøsse, paa cirka
30 Alens Afstand, endvidere
vare som Vidner tilsagte,
Bøssemager N. N. fra
Sølvgade i København,
Smedemester N. N. fra
Ledøje By samt Frederiks
kammerat. – Min Fader
var ligeledes tilsagt for at
være tilstede under For=
høret.

Da nu Amtsjægerens Rap=
port var oplæst af Dom=
meren, og Frederik ikke
ville vedkende sig den,
bleve Vidnerne afhørte,
først kom turen til
Bøssemageren, som Dom=
meren spurgte om han
for nogen Tid siden
havde solgt denne Bøs=
se til Frederik, - (Bøssen
og Huen var fremlagte

i Retten) Bøssemageren
begyndte at give undvigen=
de Svar, saa som, ja
det kunde han ikke godt
sige, han solgte saa man=
ge Bøsser, og det var ikke
altid han kendte Perso=
nerne, Dommeren gentog
sit Spørgsmaal, men
Bøssemageren kunde
stadig ikke huske noget,
han syntes nok det
lignede hans Arbejde,
men holdt sig i øvrigt
til sin første Udtalelse.
Dommeren gik da hen
og tog fat i Klokkestræn=
gen, som førte op til
Arestforvaren, i det han
sagde, for tredje Gang
spørger jeg Dem, har
De solgt Bøssen eller
ej til Anklagede?
Bøssemageren blev da
hed om Ørerne, og nu

kunde han nok huske at han havde solgt Bøssen til Frederik.

Derpaa blev de to andre Vidner afhørte, og disse bekræftede begge, at Rapporten som Amtsjægeren havde indgivet var aldeles rigtig. Saa blev Retten hævet, Frederik blev ført i Arest og Vidnerne kungaa hver til sit.

Kort Tid derefter bekendte Frederik, at det forholdt sig rigtig med, at Amtsjæger Eskildsen havde taget ham i Skoven, med Bøsse, den og den Dag, men nægtede stadig at have sigtet paa ham. Frederik blev da overført til Blaa Taarn i København, hvor han hensad i længre Tid.

I dette Tidsrum havde

Fader ansøgt og faaet, Skovfoged Pladsen i Hornbæk Plantage, og stod nu lige ved at skulde forlade Pladsen, som Amtsjæger paa Københavns Amt, men forinden hans Afrejse, blev han anmodet om at give Møde hos Dommeren, og da han mødte, meddelte denne ham, at nu havde Frederik bekendt, at han havde sigtet paa Fader, som opgivet var i Rapporten.

Dommeren spurgte nu Fader om han vilde have Frederik straffet derfor, men Fader sagde: Nej, nu rejser jeg jo bort fra Egnen, og Frederik har vel ogsaa faaet Straf nok, ved at sidde i Blaataarn! som

efter sigende var et af
vore strængeste Fængsler
i den Tid.

Nogle Aar efter ovennævnte
Beretning, kørte Fader
og Moder engang, med
eget Køretøj, fra Hornbæk
Plantage, for at besøge
nogle Venner paa det gamle
Distrikt, da de naaede
Gielsbakke ved Holte, saa
de en Mand sidde ved
Vejen og slaa Sten, og
Fader genkendte i ham
røde Frederik, skønt han
havde forandret sig meget,
og var bleven svært gammel,
Fader stod af Vognen,
hilste paa ham og spurgte
til hans Befindende, der
kom Taarer i den Gamles
Ansigt da han udbrød
”God Dag Hr Eskildsen,”
er det virkelig Dem.
Da Fader spurgte

om Frederik endnu drev
Krybskytteriet, svarede han,
Nej Hr Eskildsen siden
jeg blev løsladt af Blaa-
taarn, har jeg ikke rørt
en Bøsse, det var drøje
Dage de, jo siger Fader,
hvor kunde det ogsaa falde
Dem ind at sigte paa mig
med den Bøsse, som stod
saa let, og ved mindste
Bevægelse kunde været
gaaet af? – Jo det skal
jeg saamæn sige Dem Hr
Eskildsen, det var slet
ikke min Agt at skyde
Dem, skønt De var efter
os alle Vegne, havde vi
dog ikke noget imod Dem,
vi kunde godt lide Dem,
De var ikke brutal naar
De traf os, De gjorde jo
kun Deres Pligt, men jeg
skal saamæn ærligt

sige Dem hvorfor jeg sigte=
de paa Dem, jeg har jo
i min Tid været i Knibe
mange Gange, og tre Gange
har jeg reddet mig ved at
sigte paa Vedkommende, de
ere nemlig blevne bange og
er rendt deres Vej, og jeg
blev af samme Grund fri,
nu troede jeg ogsaa, dengang
De traf mig i Skoven, at
naar jeg sigtede paa Dem,
vilde De ligeledes have
rendt, men denne Gang
gik det anderledes end
jeg havde tænkt.

Da Fader nu spurgte
Frederik, hvem de tre Jæ=
gere havde været, som var
rendt, fordi han havde
sigtet paa dem, nævnede han
Navnet paa tre Jægere
som Fader kendte alle
tre.

Fader tog nu sin Penge=

pung op, og gav Frederik
en ?blaa?, sagde ham far=
vel og kørte derpaa videre
til sine Venner.

Jeg har senere truffen de
tre Jægere, og jeg kunne ikke
nægte mig den Fornøjelse,
at spørge, om de huskede
Frederiks Bøsseløb, og om
de endnu var bange for
at lugte krudt. –

Fader saa aldrig Frederik
mere, men hørte nogle
Aar derefter at han
var død.

#

Fader var altsaa bleven Skov=
foged under første Kronborg
Distrikt, og omtrent samtidig
blev der en Skovfoged Tjene=
ste ledig ved Kelleris hegn
ved Kvistgaard, under andet
Kronborg Distrikt, som Bed=
stefader søgte og fik. I cirka
50 Aar, forblev de i disse

to Tjenester.

Jeg begynder nu paa mine egne Oplevelser, fra min allerførste Tid, da jeg som Barn traskede i Hælene paa min Fader, allevegne hvor der kunde være Tale om Jagt.

I Aaret 1871 var jeg 10 Aar gammel, og da mine Forældre en dag var inviteret til nogle Venner, fik jeg Lov at følge med dem, hvilket var en stor Sjældenhed for os Børn, thi jeg tror ikke, at Fader var særlig begejstret for at have Børn med naar han var bedt ud, men med kom jeg altsaa, og det var i de allerførste Dage af April Maaned, altsaa lige midt i den bedste Snejpejagt. Fader havde selvfølgelig søgt Hornbæk Plantage af forinden han tog bort, men

havde ikke fundet noget af Betydning. – Den Mand, som vi skulde besøge havde en stor Landejendom, og til denne hørte en Skov paa cirka 50 Td. Land, og endskønt Skoven laa i den nordlige Side af Statsskoven Risbyvang, var der dog meget ofte nogle Snepper, ligesom der næsten ogsaa altid stod Raavildt. I Familien var der en Søn, som ganske vist var meget ældre end jeg, cirka 20 Aar, men jeg sluttede mig dog straks til ham. Fader havde nemlig fortalt mig inden vi tog hjemme fra, at den unge Mand skød meget godt, og at han havde en lille Bøsse, som skød saa udmærket, dette var nok for mig, og jeg ventede mig meget af den unge Mand og Dagen. Vi havde derfor heller ikke siddet ret længe

i Stuen, førend jeg begyndte
 at plage den unge Mand, saa=
 længe til han viste mig sit
 Værelse og den lille Bøsse.
 Da alt var gennemset bleve
 vi enige om at gaa over til Sko=
 ven, for som han sagde, at
 se om der skulde være en
 Sneppe, paa Vejen dertil, fik
 jeg første Gang i mit Liv
 Lov til at skyde til Skive
 med den lille Bøsse.
 Der blev stillet et Brædt op
 omtrent 60 Alen fra os, hvor=
 paa der var fastklæbet et
 Stykke Papir, jeg havde
 tidligere skudt med Salon=
 bøsse, saa jeg var kendt med
 at sigte, jeg fik nu Bøssen
 i min Haand, sigtede og
 skød, og da vi kom til Bræd=
 tet, var det oversaaet med
 Hagl, at jeg var morderlig
 stolt er en Selvfølge.
 Vi gik nu efter at den unge

Mand havde ladet Bøssen
 med Sneppehagl, henimod
 Skoven, der var udmærket
 Sneppejlighed, der stod som
 Underskov Masser af Ene=
 bærbuske, forkrøblede, som
 de var vilde Snepperne
 gerne ligge derunder.
 Da vi en Tid havde gaaet
 frem og tilbage (vi havde
 nemlig ingen Hund) for
 at se om vi selv kunde
 støde en Sneppe, ser jeg
 netop under en af disse
 Enebærbuske, noget som
 kunde ligne en Sneppe,
 straks faar jeg fat i Frak=
 keskøderne paa den unge Mand,
 der med Bøssen gik foran
 mig, og udbryder ”der sidder
 en Sneppe”. Da han ikke
 kunde faa Øje paa nogen Snep=
 pe, rækker han Bøssen
 til mig, jeg tog nu saa godt
 Sigte, som jeg formaaede, og

da Skuddet faldt, fløj der intet op, at jeg var paa Stedet som en Vind, behøver jeg vel ikke at nævne, men jeg behøver vel heller ikke at nævne, at da jeg kom hen til Stedet og saa at det var en gammel Stød jeg havde skudt til, da forsvandt alt Mod og Stolthed. - Slukøret fulgte jeg nu med den unge Mand hjem, og da Historien der blev fortalt ved Aftensbordet, maate jeg indrømme, at der ogsaa paa Jagtens Omraade findes Skuffelser. Dette forvandt jeg imidlertid hurtigt, thi lidt senere paa Aftenen rejste vor Vært sig op fra Bordet og holdt en lille Tale for mig, hvori han til Slut meddelte mig, at den lille Bøsse fra i Dag var min, jeg skulde have den som

Fødselsdagspresent fra Sønnen, (jeg fyldte netop paa denne Dag 10 Aar). Fader gjorde imidlertid en Masse Ophævelser, saa som han mente, at jeg var meget for ung til at faa en Bøsse; men Resultatet blev, at jeg fik Bøssen med mig hjem, og jeg drømte ikke om andet end Bøsse, Støde og Snepper. "Naa" altsaa 10 Aar gammel ejede jeg min egen Bøsse, det var en ganske lille kortløbet Tingest, som var lavet paa Hellebæk Geværfabrik, den skød ganske udmærket, og det var næsten ingen Amuntion den brugte, og det var meget Vildt jeg skød, af forskellig Slags med den, jeg skød saaledes en Aftenstund en Raabuk på 60 Alen

med den, som faldt sten=
forendt om, det gik saaledes
til. En Dag da Faders Fore=
satte Kammerjunker Skov=
rider von Krogh, var i
Hornbæk Plantage for at
inspisere, traf det sig, da
Kammerjunkeren og Fader
kom i Nærheden af Hornbæk
By, at en prægtig Raabuk
med 10 Raaer, kom spring=
ende ude fra Marken ind
over Skovgærdet i susende
Fart, de havde nemlig staa=
et udenfor Skoven paa den
nye Rugmark, som smagte
dem meget bedre, end Skovens
tørre visne Græs, de var
imidlertid blevne skræmte
bort af Rugmarkens Ejer.
Da Kammerjunkeren ser
Dyrene siger han til Fader
”Naa det er sandt, jeg har
faaet Ordre fra Hofholdning=
en om at skaffe 2 Raabuk=

ke kan De ikke skyde denne
Buk, Eskildsen, den bliver
dog bare skudt udenfor alli=
gevel”. - Jeg skal forsøge
det svarede Fader, jeg kan
jo stille mig paa Anstand
om Aftenen lige i Skum=
ringen, saa kommer han
nok og skal have sig lidt
Aftensmad ude paa Rugen
- Da Kammerjunkeren var
taget bort og det var bleven
henad Eftermiddagen siger
Fader til mig, Du skal
nu faa Lov til at følge
med mig, jeg skal tage
Din Bøsse ud af Skabet
og lade den med Dyre=
hagl, Fader havde nem=
lig min Bøsse i Forva=
ring, og jeg fik den aldrig
undtagen Fader fulgte
med mig og altid selv
ladede Bøssen. Vi fulg=
tes nu ad, og da vi kom

udfor foran nævnte Rug=
mark, fik jeg Ordre til at
staa der med Ryggen op mod
en Fyrrestamme, der blev gjort
Mærker hvor langt jeg maatte
skyde til Siderne. Fader for=
lod mig, han skulde hen og
tage sig en anden Post.
Imidlertid hvor ung jeg end
var, havde jeg dog faaet noget
Begreb om Jagt, og da Fader
forlod mig, tænkte jeg, ja her
kommer bare ingen Buk,
for jeg mærkede at Vinden
susede mig ind fra Ryggen
og det vidste jeg var ikke
heldigt, Bukken vilde faa
Vind af mig og slaa af,
som man siger. - Men
dette var vist akurat hvad
Fader havde beregnet, thi
udfor det Sted hvor jeg
stod, var der et Hak i
Skovgærdet, hvor Vildtet gerne
vilde gaa ud, naar de

skulde ud paa Rugmarken
men Fader havde selvføl=
gelig taget den bedste Post
midt for Rugstykket, hvor
Vekselen egentlig førte ud,
og han har sikkert tænkt
sig, at jeg kun skulde staa
der for at agere blind Post,
for selv bedre at komme
til Skud. - Men intet slaar
mere Fejl end Menneskenes
Tanker, Bukken vilde nu
ind der hvor jeg stod, en=
ten saa Vinden kom fra
Syd eller Nord. - Jeg
saa den komme paa lang
Afstand, styrende lige hen
imod mig, jeg klemte mig
saa tæt op til Stammen
som det var mig muligt.
og roligt stod jeg, det ene=
ste der var uroligt var
mit Hjerte, det hamrede
og bankede, saa jeg tro=
ede at Dyrene absolut

maatte kunde høre det paa
 lang Afstand. - Dyrene kom
 mig stadig nærmere og nær=
 mere, de bevægede sig i Skridt=
 gang, og af og til stod de
 stille for at tage en Bid
 tørt Græs eller en grøn Spire,
 som Frosten endnu ikke hav=
 de faaet Bugt med, jeg
 kunde endnu ikke se om
 der var Raabuk med, thi
 de kom lige spids ind,
 pludselig da de er inde paa
 en cirka 40 Alen slaar
 de af, og jeg ser til min
 store Skuffelse, at det er
 to Raaer, som passerer lige
 forbi mig paa dejligt Hold,
 men det var mig strængt
 forbudt at skyde til andet
 end Raabuk, saa der var
 ikke andet at gøre, end lade
 dem gaa hvorhen de havde
 Lyst. - Jeg havde imidler=
 tid ikke slaaet ret længe

førend jeg atter ser Hovedet
 af et Dyr, der hvor de to
 Raaer vare komne fra,
 den stod nok så majestæ=
 tisk og saa sig om til alle
 Sider, pludselig sætter den
 i Spring, hen mod Stedet
 hvor jeg stod, og jeg saa
 at det var en Raabuk, thi
 den havde skudt et godt
 Stykke frem af sine lodne
 Opsatser, da den er lige
 ud for mig standser den,
 og da jeg allerede i forvejen,
 ganske langsomt havde hæ=
 vet Bøssen til Kinden,
 faldt Skuddet omtrent sam=
 tidig med at Bukken stand=
 sede, den gjorde nu et
 almægtigt Spring, gik for=
 over, endnu et Par Spring,
 et par Kuldbøtter og alt
 var forbi, Bukken var for=
 endt, jeg stod ved Siden af
 den, og hvem kunde mon

føle sig mere lykkelig end
jeg i dette Øjeblik.
Fader var imidlertid kom=
men til Stede, og jeg vente=
de af ham at høre Lovtaler
over mit heldige Skud, men
jeg tog meget Fejl, tvert=
imod fik jeg en ordentlig
Overhaling, fordi jeg havde
skudt 10 Alen længere end
jeg havde Ordre til, og
hvor Mærket var sat,
dersom du havde anskudt
Bukken, havde Du aldrig
faaet Lov til at tage Bøs=
se i Haand mere, sagde
Fader, og saa fik jeg hele
Lektien om hvor forkastelig
det var at skyde paa for
langt Hold, og anskyde,
og jeg maatte tænke mig
hvad saadan et stakkels
Dyr maatte lide og meget
andet. - Dengang syntes
jeg det var en blodig

Uret der blev gjort mig,
jeg havde jo dog leveret
Bukken, men senere har
jeg tænkt anderledes.
Fader vilde, som gammel
øvet Jæger og som den Jæger
der følte for Vildtet, sige mig
og vise mig hvor hensynsløst
det er, at skyde paa for
langt Hold og derved an=
skyde det stakkels Vildt,
som mange Gange maa
gennemgaa frygtelige Pins=
ler forinden det slippes af
med Livet. Dette var jeg
dengang for ung til at
kunde indse, men takket
være Faders gode Raad
og Vejledning lærte jeg
snart at indse, hvorledes
den virkelig gode Jæger
holder sit Skud tilbage,
saasnart det er ud over
den Afstand han ved
at hans Bøsse kan le=

vere Knald og Fald. -
Da Fader havde sagt
hvad der skulde siges an=
gaaende det urigtige i at
have skudt paa længere
Hold end a ham opgivet,
gik han over til at rose
mig, ved at sige at jeg
havde staaet rolig paa
min Post, først da de to
Raaer havde passeret mig,
og senere da Bukken kom
henimod mig, havde jeg
langsomt og ikke ved en
stor Bevægelse hævet Bøs=
sen til Kinden. - Nu
blev Bukken vejdet ud,
og ophængt i et Træ ind=
til jeg fik hentet Skovlø=
beren som boede tæt derved
og som skulde bringe yret
til Skovridergaarden næste
Dag. - Fader og jeg begav
os nu hjem, men Bøsse
blev som sædvanlig sat

i Skabet, indtil der atter
gaves en Lejlighed, hvor
jeg kunne faa Lov til
at bruge den.
Fader havde for Frem=
mede en Masse Jagthunde,
dels til Dressur dels paa
Kost, det var nu min Be=
stilling hver Morgen og
Eftermiddag at rense og
gaa Tur med hver enkel
Hund, og ifald jeg forsøm=
te noget i den Retning,
kunde jeg gerne sige Farvel
foreløbig til Bøssen, thi der
blev ingen Jagt af
i længere Tid, og der maat=
te en eller anden Heltebe=
drift til fra min Side, for
at bevæge Fader til at ta=
ge Bøssen ud af Skabet. -
Forskellige andre Hverv
var mig ligeledes betroede,
saasom at opspore Odderen
om Vinteren naar der var

falden Sne, om den var gaaet fra Stranden op i Skoven for at tilbring Dagen i en gammel Rævegrav. - Saaledes traf det engang at jeg paa min Morgentur langs Stranden, saa at en Odder var gaaet op for at søge Skoven, jeg fulgte Sporet, som førte hen til en Rævegrav, hvor den var gaaet i. - Jeg gik da hjem og gav Rapport til Fader, som senere paa Dagen eftersaa om det forholdt sig saaledes, som jeg havde fortalt. - Det var de første Dage i Marts Maaned 1872, men endnu laa der en del Sne, med nogen Nattefrost, Februar havde derimod været usædvanlig mild. - Henad Eftermiddagen gik Fader og jeg til Skovs, jeg havde

ingen Bøsse med, jeg skulde kun lære og se til, vi ankom til Stedet lidt før det begyndte at skumre, Fader stillede sig paa Anstand 10 – 12 Alen fra Røret, med god Vind, saaledes at han kunde skyde hen til det spor hvorfra Odderen ar kommen, da den om Morgen søgte Graven, jeg stod lige bag ham, men dog saadan at jeg kunne se hen til Røret, det var et henrivende dejligt Maaneskin, saa det var aldeles lyst, og ikke en Vind rørte sig, jeg passede nøje paa Røret, for Fader havde sagt mig, at naar det var nogenlunde lyst og man passede nøje paa, da kunde man se Odderen komme frem i Røret, og sidde noget, for at vinde (vejre),

førend den forlod Graven.
 Vi havde vel staaet en
 Timestid, da jeg pludselig
 ser noget sort komme til
 sune, Fader havde ogsaa
 bemærket det, thi han hæ=
 vede Bøssen til Kinden,
 for at skyde, sasnart at
 Odderen kom langt nok
 frem. - Den blev imidlertid
 siddende i cirka 10 Minutter
 i Røret og stadig bevægede
 den Hovedet frem og tilbage
 for at "vinde" om noget mis=
 tænkeligt var i Nærheden,
 men da alt var tyst og
 stille kom den med et
 Spring ud af Graven, men
 ret langt kom den ikke
 for Skuddet faldt, og den
 rullede på Hovedet ned
 i en Grøft. - I samme Nu
 som Skuddet var faldet,
 hørte vi en fløjtende Lyd
 over vore Hoveder, som

en Top drejer Fader sig
 rundt, sigter og atter høres
 et knald, som drønende
 giver Ekko i Skoven, en
 Sneppe faldt fra Luften
 ned paa den grusbelagte
 Vej, den kom ikke til
 at deltage i Brudefærden
 men maatte nøjes med
 at blive indsendt til den
 kgl. Hofholdning, som
 Aarets første Sneppe. -
 Det maatte kaldes en smuk
 Doublet, og der er sikkert
 ikke mange Jægere som
 har gjort det samme. -
 Jeg tog Odderen og Fader
 Sneppen, og da vi fulgtes
 ad hjem gik jeg og skæ=
 vede op til Fader og tænk=
 te, bare du kunne blive
 saadan en Karl med Tiden.
 Sneen forsvandt hurtig,
 Vinden slog om fra Øst
 ti Sydvest, og nu begynd=

te Trækfuglene saa smaat
 at indfinde sig, Stæren var
 for længst kommen tilbage
 fra Syden, for at se til sin
 gamle Rede, om ikke Huset
 var blæst om, i Vinterens
 barske Tid, men da den
 hyavde fundet alt i Orden
 ytrede den sin Glæde ved
 at ustøde de bekendte fløj=
 tende Tonerne Viben fløj=
 rundt i Engene og ifald
 den opdager Hund eller
 Menneske bliver den ved
 at kredse om dem og
 udskælde dem for Tyvi,
 Tyvi indtil de forsvinder
 fra Engene. - Henne fra
 Strandbakkerne ved Odins=
 høj og Aalsgaarde, faldt
 Skud paa Skud, det var
 Trækfugle af alle mulige
 Arter, og ingen som ikke
 selv har set det, vil tro
 hvilke Masser af Træk=

fugle, der paa en saadan
 Dag, trak over Plantagen,
 det var især med Vind fra
 Syd Vest eller Syd Ost Træk=
 fuglene søgte at finde det kor=
 teste Sted over Kattegat, eller
 Øresund, de skulde jo over
 for at fortsætte Trækket mod
 Nord, der var Dage hvor
 der bogstavelig ikke hengik
 et Minut uden at der trak
 Fugle af en eller anden Art,
 flere Hundrede Musvaager
 kunde paa én Gang svæve
 højt oppe i Luften over en
 for at efterfølges af andre,
 Skovduer, Ringduer saavel
 som den mindre Due trak
 i Tusindvis over Planta=
 gen, og naar saa omtrent
 Snejpejagten var til Ende,
 kunde man se lige fra
 den mindste Spurvehøg
 lige op til Ørnen, alle Arter
 af Høge trække forbi en

og tilsidst kom Glentet og Storken. - Ja der var nok som kunde fryde en ung Jægers Øje, og aldrig kan jeg glemme de dejlige For= aarsdage som jeg har op= levet i Hornbæk Plantage - Hornbæk Plantage har jo i mange mange Aar været Nordsjællands bedste Skov til Snepper, intet Under var det derfor, at saadanne Herrer som Baron Blixen Finnecke og efter ham Kammerherre van Deurs, søgte Tilladelse til at skyde Snepper i Plan= tagen, Baron Blixen kom hver Dag i Sneppetiden, fra Helsingør, kørende med sit Firspand kulsorte Hingste, og gik da sammen med Fader paa Snejpejagt, jeg fulgte meget ofte med, selv= følgelig uden Bøsse, men Baronen vilde gerne have

mig med, for at jeg naar hans Hund stod, kunde gaa bag denne og jage Sneppen op til Baronen, hans Hunde stod som Regel for fast, og Sneppen løb da ud til den anden Side af Tykningen og stod op der saa Baronen kunde ikke komme til Skud uden at have en med sig. - Naar Baronen om Eftermid= dagen var tagen bort, da kunde jeg faa Lov at gaa, og det var paa en af disse Ture jeg skød min første Snejpe. - Jeg havde denne Eftermiddag faaet Lov til at tage en gammel udlevet Hund med, Hunden havde tilhørt Baron Blixen Finnecke, men da den nu var gammel og fuld af Gigt, havde han bedt Fader om at beholde den til den døde, mod at han betalte Kostpenge for den, som sagt

denne gamle Hund travede jeg omkring med, og nu gjaldt det for mig om at finde Steder at gaa som ikke vare afsøgte tidligere paa Dagen. - I den del af Plantagen, som vender mod Hornbæk var det sjældent at Baronen og Fader søgte, derfor besluttede jeg mig til at afsøge det Teren, jeg havde omtrent eftersat det hele uden at finde noget, da jeg til Slut kom forbi en lille Tjørneholm hvor Hunden blev borte, ved at lægge mig paa knæ fik jeg set, at Hunden havde Stand for en Sneppe, jeg fik nu travlt med at loave mig til, og da Sneppen langt om længe stod op, kom den som en Ugle ud af Tjørneholmen, og var derfor meget let at skyde, men derfor var Æren jo lige stor for mig, og det kan nok være, at jeg med Sneppen i Haanden, hurtig kom

ad Hjemmet til. - Fader sad i Stuen da jeg med Sneppen i Haanden traadte ind, han saa skiftevis paa mig og Sneppen, og sputgte saa endelig hvor jeg havde fundet dem, fundet den udbrød jeg, jeg har ikke fundet den, jeg har selv skudt den i Tjørneholmen under Fyrrene. - Jeg maatte nu fortælle alle Enkelthederne, at Hunden havde staaet og at Sneppen ganske langsomt var kommen op over Tjørnene, jeg kunde se at det morede Fader, og Dagen efter hørte jeg ham fortælle Baronet det. - Det blev dog ikke den eneste Sneppe jeg skød dette Foraar, thi da Sæsonen var forbi stod 8 Snepper opførte i min Jagtbog. - Om Sommeren stod min Bøsse mest i Skabet. Fa=

der vilde have, at Vildtet skulle være fri for Efterfølgelse i Yngletiden, og der var jo go= saa nok at tage sig for, thi jeg havde nu begyndt at dres= sere Hunde, og da der var 5 forskellige Hunde, som skulde dresseres flere Gange daglig tog det mig megen Tid. - En Morgenstund meget tidlig Klokken var vist kun 6, kom jeg med min Hund, som jeg var ude at gaa Tur med, ned mod Stranden, paa en Gang ser jeg en Af= deling ridende Soldater kom= me hen imod mig, Officeren spurgte mig om jeg vilde sige ham nærmeste Vej til Hornbæk Kro, thi de vare strandet med Skibet, som skulde have ført dem fra Lejren ved Hald til København, da jeg havde givet Officeren de ønskede Oplysninger, gik

jeg ned til Stranden, og ganske rigtig, der laa Transportbaaden med Pram og var omtrent slaet helt op paa Land, da jeg nogen Tid havde staa= et og betragtet dette Syn, blev jeg en Fugl var, som kæm= pede med Bølgerne og nu paa en Gang blev slaet op paa tørt Land. - Da den følte sig fri for det vaa= de Element spadserede den op mod Skoven, i Frastand lignede den en stor Maage, og jeg tænkte mig, at det var en saadan som var anskudt, men da jeg nær= mede mig den saa jeg imid= lertid det var en graa Gaas, som tilsyneladende ikke fejlede andet end, at den ikke kunne flyve, vi tog os nu et lille Kapløb, men da den ikke syntes at være særlig trænet til den Sport,

maatte den finde sig i at
jeg fik den under Armen,
og begav mig imod Hjemmet.
Da Fader saa Gaasen sagde
han at det var en ung Gaas,
som endnu ikke kunne flyve,
og at den var slaet i Land
af den stærke Storm. -
Gaasen blev slagtet og jeg gik
atter til Stranden, nu kan
det nok være at der var bleven
Liv dernede, Masser af Horn=
bæk Fiskere vare komne til
Stede, for at bjerge fra Vra=
get alt som bjerges kunde,
og et Stykke længre henne ser
jeg en Flok Dreng vade ude
i Vandet med Klæderne paa
og jeg kan se at de er me=
get ivrige efter at faa fat
paa noget, jeg var hurtig
henne ved Stedet, og nu fortæl=
ler Drengene at de har
fanget flere Gæs, Jens havde
fanget en, Peter en og Christian

havde de skubbet om i Vandet
ligesom han var ved at faa
fat i en, den havde saa Erik
snuppet, og det skulde han
nok faa betalt. - Pludselig
lyder Raabet "en Gaas" og alle
som en styrter de afsted, nu
gjaldt det jo om hvem der
først kunde faa fat paa den,
Sørerne slog os over Hoveder=
ne, men det var der ingen
som tog sig af, den første
Dreng rakte Haanden ud,
og var sig i Tankerne Gaa=
sen sikker, men det var dog
vel tidligt, Gaasen dykkede
under Vandet, og Drengen
som havde grebet efter den
faldt saa lang han var.
- Nu kom Gaasen til syne
bag os, og saaledes blev den
Dreng, som før havde været
sidst nu først, og han søgte
nu nok saa skraalende med
den ind mod Land, paa

denne Maade blev der af os Drengene den Dag fanget cirka 70 Gæs, men morsomst af det hele var dog, da en gammel Kone fra Hornbæk By som i mange Aar havde ernæret sig ved at sælge Fisk stod i sit lille Køkken for at lave sig lidt Mad. Køkken-døren stod lidt paa Klem hvilket var temmelig nødvendig i de Dage, thi Ildstedet gav gerne en Del Røg fra sig idet Konen vender sig om ser hun en stor Fugl komme ind af Døren, Konen jagede efter den, men det tog den ingen Notits af, den vraldede ganske rolig hen og krøb ind under en stor Kasserolle, nu kom Nabokonen tilfældig til, og da hun havde hørt noget om at Byens Drengene havde fanget en Del Gæs, blev de enige

om, at det nok ogsaa var en ilanddrevne Gaas, der havde forvildet sig ind i Kathrines Køkken, ved denne Lejlighed fik gamle Kathrine Gaasesteg og hun sagde, at det var mange Aar siden hun havde smagt det. Hvorledes Gæsene vare komne og hvorfra de vare komne, fik man aldrig at vide, man tænkte sig at de vare unge Gæs, som forinden de vare flyvedygtige var kommen ud paa Havet, og da Søen havde rejst sig var de drevne med denne og landet paa Kysten ved Hornbæk. - I Plantagen fandtes en Masse Gaasefjer og Gaaseben, som Ræven havde efterladt, altsaa ogsaa han havde spist Gaasesteg, mon det ogsaa var mange Aar siden han havde faaet det?

#

Efter Blæst følger Solskin og
 saaledes var det ogsaa Dagen ef=
 ter nye opskrevne Oplevelser. -
 Fader var paa denne Dag kom=
 met tidligere op end sædvanlig,
 og derfor sluttede jeg mig til
 at der maatte være noget paa
 Færde af en eller anden Art,
 jeg holdt mig derfor saa nær
 ham som muligt, thi man
 kunde jo aldrig vide om der
 ikke kunde falde en Jagttur
 af, vi var jo lige i Hønse=
 jagttiden og jeg kan ikke
 nægte at Fingrene kløede paa
 mig, efter at komme til, at for=
 søge mig til, at skyde til
 Høns, der viste jeg da at man
 ikke havde Træerne at komme
 i Kollition med. - Har du
 dresseret Hundene og rensset
 Husene, spurgte Fader mig,
 ja lød Svaret, naa kom saa
 og følg mig, jeg vil se om

Du har gjort det ordentlig. -
 slukøret travede jeg bag efter
 ham, thi jeg vidste fra tidli=
 gere Tid, at naar Piben havde
 denne Lyd, da var der Ugler
 i Mosen og at der da ikke
 behøvede at ligge mange Halm=
 straa over Kors, for at min
 Jagttur gik fløjten. Fra
 Hus til Hus gik Fader, klappede
 og talte lidt til hver Hund, og
 da Døren for sidste Hundehus
 blev lukket og der intet havde
 været at bemærke, var Skærs=
 ilden overstaaet, og dersom der
 da fra Morgenstunden, havde
 været planlagt en Jagttur,
 da var der Udsigt for mig
 til at komme med. - Fader
 sagde der ogsaa, gaa ind og
 tag Dine lange Støvler paa
 saa kan Du gaa med mig
 paa Jagt, jeg fik Brev
 fra Kammerjunkeren i Gaar,
 der skal skydes nogle Harer

til Hofholdningen og samtidig kan vi se om vi kan finde Agerhønsene. - Det tog ikke ret lang Tid for mig at blive færdig, Fader derimod gav sig god Tid, spiste Frokost og ladede sikkert ogsaa Patroner, for det var en gammel Skik hos ham, Patronerne blev først ladede ligesom han skulle afsted til Jagt. - Endelig hørte jeg ham kalde paa Belone, som var ude i Køkkenet for at faa Mad, men selvfølgelig, den saavel som jeg havde ingen Mad spist, dertil var Jagtfeberen for stor, Belone havde ligesom jeg vejret at der var Jagt i Vente, Fader gav mig Bøssen, og saa slentrede vi af, først Fader saa Belone, jeg kom til sidst. - Turen gik igennem Plantagen til Hornbæk By for at komme ud til et Areal,

som ejedes af Staten og kaldtes Hornebysand. - Min Bøsse blev nu ladet med Hagel No 4 det var jo som Fader havde sagt særlig Harer vi skulde have, Hornebysand var et langt smalt Terrain med Stranden paa den ene og Bøndermarkerne paa den anden Side og det strakte sig fra Hornbæk By til Villingebæk By. - Ved Faders Ansættelse som Skovfoged ved Plantagen laa dette Areal hen med Klitter og nogen Lyng. - Staten besluttede imidlertid at beplante det da Bønderne som ejede Jorderne langs Arealet led meget ved Sandflugt. Med Overledning af Kammerjunker von Krogh, lod Fader Aar for Aar Stykket kultivere og allerede efter 10 – 11 Aars Forløb, saa man

hvilket udmærket Resultat der var kommet, mest var det Bjergfyv der blev plantet men der var ogsaa meget Gran samt Birk og Lærk og ikke mange havde troet at der paa en saa stenet og sandet Jordbund kunde opvokse en saadan som Tilfældet var. - Saa snart at Planterne var sat og begyndte at kunde give Læ, da søgte Harene og Agerhønsene fra Bønderjorderne herind og der var da paa den Tid her er tale om god Jagt. - Da vi kom ind paa Arealen delte vi os ad, saa vi fik en Afstand af hundrede Alen os imellem der hvor jeg gik sad Haren som oftest, hvorimod paa det Terrain, som Fader valgte vilde Hønsene gerne opholde sig, der var nemlig Klitter

og smaat Lyng, det varede imidlertid usædvanlig længe inden nogen af os fandt noget, Belone kunde ikke faa Stand for Høns og jeg kunde ingen Morten sparke op. - Pludselig kielder Fader Belone hen til sig og giver samtidig mig et Vink om at gøre det samme, da jeg kommer hen til ham siger han, jeg har set en Hare i Sædet, lad os nu gaa tilbage saa skal jeg vise Dig den og saa kan Du jo gaa hen og se om Du kan skyde den. - Et lille Stykke gik vi tilbage da Fader siger, kan Du se derhenne under den lille Lyngbusk, der sidder Haren, jeg saa i den af ham viste Retning men da der var saa mange smaa Lyngbuske og endskønt jeg

brugte mine Øjne godt, var
 det mig dog ikke muligt at
 faa Øje paa nogen Hare,
 gamle Jægere blive ofte arrige, naar
 en ung Jæger ikke straks kan
 [kan] faa Øje paa Vildtet, som
 vises dem i Sædet, saa der
 var ikke andet for mig at gø=
 re, end sige, ja nu ser jeg den
 og haabende paa at Morten
 vilde springe op, naar jeg
 gik i den mig anviste Ret=
 ning, travede jeg afsted, og det
 varede heller ikke længe førend
 Morten med et langt Spring
 for ud af Tuen, Bøssen
 kom i en Fart til Kinden
 og da Skuddet faldt rul=
 lede Haren død om i
 Klitterne. - Naa, det gjorde
 Du jo meget godt, sagde Fa=
 der. Bøssen blev atter ladet
 og jeg fik Ordre til at gaa
 tilbage til Pladsen, hvor
 jeg stod førend Fader kald=

te paa mig, meget langt
 havde jeg ikke gaaet, førend
 der lige for Fødderne af mig
 springer en dejlig stor Hare
 op, endskønt jeg blev en Del
 altereret over at være kommet
 den saa nær, og saa uventet,
 maatte den dog lade sit Liv
 for min Haand og min go=
 de Bøsse. - Fader, som
 hørte Skuddet, saa nu hen
 til mig og spurgte hvad
 jeg havde skudt til, en
 Hare, som sprang op lige=
 for Fødderne af mig, lød
 Svaret tilbage og samtidig
 løftede jeg Haren op ved
 Bagløbene. Ja, sagde Fader
 det kan man kalde Held,
 men Gud ved hvor Hønsene
 er henne i Dag? men tag
 nu den Hare ogsaa i Posen,
 saa finder vi dem vel nok,
 Belona plejer jo nok at kun=
 de skaffe Hønsene frem, selv

om de har gemt sig nok saa godt. - Vi skildtes atter, og efter en Stunds Forløb knaldede Faders Bøsse, og da jeg saa derhen, ser jeg Belona med en Hare i Munden, bevæge sig henimod ham, nu havde vi altsaa de tre Harer som vare bestilte. Ogsaa denne Hare fik jeg paa min Ryg, og jeg har siden tænkt paa, mon egentlig ikke det var Grunden til at jeg var kommet med paa Jagt, thi jeg antager, at Fader ikke har haft stor Lyst til at slæbe paa de tre Harer, som han var temmelig sikker paa at faa.

Forgæves søgte vi i flere Timer efter Hønsene, men fandt dem ikke førend vi kom tilbage, og næsten havde naaet Hornbæk By, da paa en Gang kom Belona strygende med temmelig stærk Fart langs

en lille Bakkekam, som fandtes paa Terrænet, som et Lyn snurrer hun om og standser som om en Pind kunde være jaget igennem hende. - Naa, siger Fader, endelig fandt hun da Hønsene, bær Dig nu fornuftigt ad, naar Hønsene letter holder Du til højre i Flokken, det er altid en fast Regel, at man skyder til samme Side man staar til for hinanden. - Pas nu paa, nu lader jeg Belona gaa frem. 18 stærke Høns lettede for Hunden, jeg tog saa omhyggeligt Sigte, som det var muligt, sigtede paa den yderste af Hønsene tilhøjre i Flokken, og da jeg trykkede faldt Hønen, som jeg havde sigtet paa, død til Jorden. Fader havde med sit første Skud, skudt en Høne, og det andet Skud faldt samtidig med mit,

længe førend Belona kunde
 faa Tid til at apportere Hønen
 var jeg henne og tog den op
 fra Jorden, idet jeg udbrød,
 se Fader, den skød jeg! Kan
 gerne være siger han paa
 sin særlige Maade, Du sky=
 der jo som en hel Engel,
 først to Harer i to Skud, og
 nu en Høne, det er saamænd
 udmærket, men kom nu at vi
 kan faa ladet Din Bøsse,
 det kan dog være, at Hønsene
 ikke naaede ind til Byen,
 skønt det saa saaledes ud.
 Fader tog nu min Bøsse, trak
 Ladestokken ud, og satte den i
 Løbet, hvilket han altid gjorde
 for at overbevise sig om, at
 Bøssen virkelig var afskudt. -
 Haløj, siger han, hvad er
 dette her, den Høne kan Du
 ikke have skudt, for Bøssen
 er ikke gaaet af, den har
 kun brændt for, som det hedder.

Ingen Menneske kan forestille
 sig hvor jeg blev flov, jeg holdt
 endnu Hønen i min Haand
 og jeg tror at jeg tabte den. -
 Senere har jeg været meget
 forsigtig, naar jeg skød i
 Compagni med andre Jæge=
 re, jeg har altid først over=
 bevist mig om, om min Bøs=
 se er gaaet af, førend jeg
 har protesteret. - Naa, min
 Bøsse blev atter ladet, og nu
 gik det fremad i den Retning
 hvor Hønsene vare fløjne,
 men vi fandt dem ikke mere,
 de vare formodentlig fløjet ind
 og kastet sig i en af Haver=
 ne i Hornbæk By, vi maat=
 te da nøjes med at gaa
 hjem med det Udbytte vi
 alt havde, 3 Harer og 2
 Agerhøns.

Min Broder
 Kaptajnen, som vi Børn
 kaldte ham, var nylig kom=

men hjem fra sin første Rej= se med Barkskibet Kalmar, hvor han havde været forhy= ret som Skibsdreng, han havde været borte baade Aar og Dag, og da Skibet skulde efterses, førend det atter skulde gaa til Søs, fik min Broder Ferie, i denne [Tid] tilbragte han sin meste Tid ude paa Stranden, med at sejle med Faders Baad, en Dag kom han hjem og spurgte, om jeg ikke havde Lyst at sejle med ud, der var en masse Ænder af alle Slags, og de holdt godt, saa han mente, at jeg nok kunde skyde nogle af dem. Fader vilde imidlertid ikke høre tale om, at vi to skul= de alene paa Stranden med Bøsse, det bliver der ikke noget af, sagde han, men er Vejret godt i Mor= gen, saa skal jeg tage

med Eder ud. Da Morgenen kom var det fint Vejr, sønden= vind, altsaa ret fra Land, ikke fri for at være lidt taa= get, Kaptajnen var allerede inden det blev lyst gaaet ned for at gøre Baaden klar, af Moder havde jeg faaet en Kurv, hvori Maden var nedpakket, der maatte jo noget til, for vi ventede jo at blive borte hele Dagen, pas nu paa, sagde Mo= der, at Du ikke slaar Flas= ken, med den varme Kaffe itu, jeg tænker nok den kan holde sig varm, for jeg har svøbt noget uldent Tøj om den, og I kan nok behøve noget varme derude paa Stranden, det er jo koldt at sidde i en Baad. - Da vi kom ned til Hornbæk Havn, hvor Baaden klar og under Sejl, og Kaptajnen

paa sin Plads, og nu gik
 det ud efter med meget god
 Fart. Fader anviste mig min
 Plads i Bunden foran ved
 Foggen, med Ansigtet mod
 Stevnen, og sagde saa til mig,
 ifald Du en eneste Gang,
 vender dig om i Baaden,
 saaledes at Mundingen af
 Din Bøsse vender imod
 os, da tager jeg hjem lige
 paa Øjeblikket, og selvfølgelig
 passer Du paa ikke at sky=
 de igennem Foggen eller
 Baaden. - Vi var imidlertid
 kommet et godt Stykke ud
 fra Land, og der begyndte
 at vise sig Ænder, nogle
 enkelte laa paa Vandet, men
 de fleste trak i Flok nogen
 Afstand fra os, Taagen var
 bleven stærkere, og Vinden
 løjede en Del af, saa min
 Broder maatte lægge en
 Aare ud, for at komme ind

i Renden, som Søfolkene si=
 ger der er Stedet hvor Ænder
 trækker, og jeg havde aldrig
 tænkt mig de Masser af Ænder
 jeg paa denne Dag skulde
 faa at se, at begynde med
 var det Fader der skød, thi
 de fløj mig for stærkt, og der=
 til kom Baadens Bevægelse, den
 var jeg jo heller ikke vant
 til, saa jeg kunde ikke faa
 Hold paa nogen And, ikke
 engang de Ænder der laa
 paa Vandet kunde jeg
 ramme, naar jeg skød til
 saadan en And, kom der
 gerne saadan en Bevægelse
 i Baaden saa jeg skød man=
 ge Alen under Anden.
 Det gør ikke noget, sagde
 Fader, skyd bare væk, det
 kommer nok af sig selv, Du
 skal bare være vant dertil,
 skyd bare, ogsaa Flokkene skal
 Du brænde paa, hold mindst

en Alen foran, for du kan
 se de har Fart paa, stadig
 knaldede Faders Bøsse, og som
 Regel faldt en eller flere Ænder
 døde ned. - Det vat nu bleven
 Blikstille med stærk Taage,
 Hundredvis af Ænder kom
 trækkende lige forbi Baaden,
 og hver Gang en saadan
 Flok kom susende forbi os,
 da skød jeg, de fleste Gange,
 fløj Ænderne uskadte derfra,
 men det traf dog nogle Gange,
 at der dumpede en død And
 ned i Baaden. - Naa, nu
 maa vi jo se at finde Land,
 siger saa Fader, det kan
 blive vanskeligt nok i denne
 Taage, men takket være et lil=
 le Lommekompass min Broder
 havde hos sig, fandt vi snart den
 rigtige Retning, og efter 2 Timers
 Roning, landede vi udfør Horn=
 bæk Plantage, vi fulgte nu
 langs med Land, indtil vi

kom til Havnen, hvor vi for=
 tøjede og gik i Land. -
 27 Ænder laa paa Strand=
 bredden, ordnede efter Størrel=
 se, af Kaptajnen, der var
 Edderfugle, Havlitter og Alliker
 og flere andre Slags. - En
 gammel Fisker, som kom hen
 til os sagde til Fader, naa,
 Hr Eskildsen, har De været
 ude med ham der, og viste
 samtidig paa mig, for at
 vise ham hvordan man
 skal skyde Strandænder?
 Kan De huske da jeg for
 mange Aar siden, sejlede
 for Dem, og De skød 11 Æn=
 der i et Skud, det glemmer
 jeg aldrig, jeg har set man=
 ge skyde paa Stranden,
 men saadant Skud ser
 man aldrig mere, vi havde
 ogsaa over 50 Ænder i Baa=
 den da vi kom hjem den
 Dag, og ikke ret mange

Skud var tabt for

Dem. -

Ænderne bleve nu bundne i tre Bundter og hver tog sit og saa gik det hjemad, thi det begyndte saa smaat at mørk=ne, da vi kom hjem fortalte jeg Moder om den dejlige Jagt= dag, og om hvormange Ænder jeg havde skudt, men jeg glemte vist at fortælle, at hver And sikkert havde kostet mig mindst 10 Skud.

#

I foraaet 1873 den 27nde Marts var der en Del Snepper i Horn= bæk Plantage, og Kammerherre van Deuers vilde have mig med i Skoven, og da jeg som sæd= vanlig kom hjem fra Skolen Klokken 12 maatte jeg følge med Kammerherren og Fader, nu traf det sig at en Sneppe, som Kammerherrens Hund hav= de staaet for, fløj ud paa Mar=

ken, langs med et Gærde med levende Hegn paa, og kastede sig der, langt borte fra Skoven, Fader, som bestemt saa, hvor den kastede sig, gjorde mig opmærksom paa Stedet, og sagde, at ifald jeg kunde hente Sneppen ind igen til Skoven, hvor de stod, skulde jeg faa 8 Skilling. - Jeg var allerede paa Vej derhen, da Kammerherren raabte, nej ikke 8 Skilling men 1 Daler skal han have, Kammerherren vilde nemlig gerne have Snep= pen fordi det var den første Sneppe, hans unge Hund havde haft Stand for, han havde været uheldig da Snep= pen kom, og skudt forbi til den, hvad der ærgrede ham. Jeg benede imidlertid af, det bedste jeg havde lært, og det varede ikke ret længe førend jeg var uden om det Sted,

hvor Fader havde angivet mig, at Sneppen havde kastet sig, endnu et Stykke gik jeg for at være sikker paa, at jeg virkelig var uden om Stedet, og saa gik det indimod Skoven, standig slog jeg i Buskene med min Stok, og omtrent paa det Sted, Fader havde sagt, stod Sneppen op, fulgte Gærdet indimod Skoven, slog lidt til Vejrs da den naaede denne, og nu knaldede fire Skud, men desuagtet fløj Sneppen tilsyneladende uskadt over de store Fyrretræers Toppe, slog til venstre og forsvandt. - Da jeg kom hen til de Herrer Jægere, saa den ene mere sur ud end den anden, og en Ting var de meget enige om, nemlig at glemme 8 Skillingen og Daleren dem fik jeg nemlig aldrig, ligesom det var min Skyld, at de havde skudt forbi. Naa, videre gik vi, men der

blev ikke talt mange Ord før end Faders Ajax havde Stand for en Snekke, denne Gang gik det bedre, Kammerherren, som af Fader var kaldt hen til Stedet, hvor Ajax stod, skød Sneppen, da den kom op, og nu blev Humøret bedre. - Der var, som sagt, den Dag ikke saa faa Snepper i Skoven, og Skuddene faldt ret livligt, snart fra Kammerherrens Bøsse og snart fra Faders, paa én Gang stod der en Snekke op, omtrent lige for Fødderne af Kammerherren, i nogle Hasselbuske, den fik Lov at trække lidt ud forinden Skuddet faldt, da dette var blankt, men hvem kan tænke sig vor Forbavselse, da vi ser en Hønsenhøg, straks efter at Skuddet er faldet, tage Sneppen, inden den endnu har naaet Jorden, og forsvinde ind

i en Grantykning, forinden Kammerherren kan blive færdig til at afskyde sit andet Skud, vent lidt raaber Fader, som stod nogle Hundrede Alen fra os, og nu ser vi ham kalde sin Hund hinter og løbe alt hvad han kan hen imod det Sted, hvor Høgen er forsvunden med Sneppen i Kløerne, lad os gaa derop, siger jeg til Kammerherren, paa Bakken kan vi se over Grantykningen, Fader har nok set, hvor Høgen har sat sig, og vil nu prøve om han kan skyde den eller i det mindste faa den til at tabe Sneppen. Vi gik derop, og da vi havde staaet der et Øjeblik ser vi Høgen med Sneppen staa op over Granerne, et Skud fra Fader, og Høgen tumler med sit Bytte til Jorden, og lidt efter kommer Fader ud af Tykningen holdende Høg og

Sneppe i Haanden, bravo, siger Kammerherren, det var smukt gjort, det var godt De fik ham, den Røver. - Hermed afsluttedes Jagten for denne Dag, 8 Snepper og Hønsehøgen hang paa Taskerne. -

#

Den 10 ned Oktober 1873 var ogsaa en Mærkedag for mig, thi paa denne Dag skød jeg min første Ræv, jeg havde af Fader faaet Lov til, at følge med paa Hønsejagt, paa Saunte Marker i Selvskab med flere Herrer, først spistes der Frokost hos Jægermester Jessen, Rosendal, hvor Mødestedet var. - Klokken cirka 10 om Formiddagen begyndte Jagten, jeg havde for første Gang faaet Lov til, at tage en Hund med, som jeg selv havde dreseret, Fader vilde se hvor=

ledes jeg vilde bære mig ad
med at føre Hunden i Mar=
ken. - Vi havde vel omtrent
gaaet et par Timers Tid uden
at træffe noget, og endelig kom
vi til et stort Stykke Roer,
hvor man bestemt formodede,
at der vilde være Høns, jeg
gik i Midten af Roestykket,
Fader paa højre Side, Jæger=
mesteren paa venstre, Hundene
søgte Roemarken igennem,
pludselig ser jeg noget foran
mig fare igennem Rækkerne,
jeg tager min lille Bøsse,
og holder saa godt jeg formaa=
er, derhen hvor jeg har set
Roetoppene bevæge sig, Skud=
det faldt, alt blev tyst og stille
men jeg med raske Skridt
hen til Stedet, hvor jeg men=
te, at jeg havde set Mikkell,
og ganske rigtig jeg var paa
Stedet, desværre for mig, jeg
var gaaet for raskt frem,

thi paa en Gang snapper den
anskudte Ræv mig i mit ene
Ben, bider igennem den Fedt=
læders Støvle og holder saa
fast, at hvor meget jeg end
sparkede og stampede var det
mig ikke muligt, at faa Mik=
kel til at slippe, og Fader
maatte komme mig til Hjælp
og stikke sin Bøssepipe ind
i Munden paa Ræven, og
vride rundt, saa først slap
den sit Tag. Bøssen fik Mær=
ker i Løbet, af Mikkels Tænder
og jeg ligeledes i min Fod,
som først lægtes efter Aar og
Dag. - Det var min første
Ræv. "Moralen", se Dig for
naar Du skyder til en Ræv
paa Steder, hvor den kan skju=
le sig efter Skuddet, saa at
man kan træde paa den, thi
vær vis paa at den bider. -
Senere hen paa Dagen, var
jeg med min Hund gaaet ind

bort fra det øvrige Selskab, for at afsøge en Stubmark, til min store Glæde stod den unge Hund (irsk Setter) for en dejlig Flok Høns, jeg kaldte straks Hunden af Standen, og vinkede Jagtherrerne hen til mig, og fortælle dem at min Hund havde fundet en Flok Høns, og at jeg derfor havde kaldt paa dem, at vi i Forening kunne skyde Hønsene. Det var rugtigt min Dreng sagde Fader, Du skal faa Lov at følge med en anden Gang, thi saadan skal altid en brav Jæger bære sig ad, man skal ikke altid selv skyde, men unde sine Medjægere noget. Efter at jeg atter havde ladet min Hund gaa hen og vise ved fast Stand, hvor Hønsene laa, fløj disse op, Skuddene knaldede, 4 Stk blev paa Pladsen, deraf havde [?jeg skudt den?]

ene, som slog til venstre for Flokken. - Da min unge Hund havde apporateret Hønsene, sagde Fader, Du har Ære af Dressuren paa den, den gør sine Sager udmærket. - Resultatet paa denne Jagt blev 1 Ræv 2 Harer 11 Agerhøns og 1 Bekkasin.

#

Den 17 ned Oktober skulde der være Klapjagt i Hornbæk Plantage, at der Dage ne forud var bleven gjort, fra Faders Side hvad der kunde gøres, for at Jagtdagen kunde falde saa godt ud som muligt, er en Selvfølge, mindst en Maaned forud, var der hugget Granris, og lagt ey Stykke fra hver Rævegrav, saaledes at man Natten forinden Jagtdagen, kunde tage dem [2 - 3 ord mangler] til Stopning

af Rævegravene, ligesom der ogsaa var lagt Aadsel paa flere Steder, ved de bedste Saarter, for at trække Ræven fra Markerne, og ind i Skoven, paa selve Jagtdagen var det min Opgave, tidlig om Morgenen med et Par gode Hunde, at afsøge en temmelig stor Rørmose, som laa lige ved Skovfogedstedet, for at se, om der muligens skulde have gemt sig en Mikkell, eller der skulde have været nogle Stykker Raavildt, som havde tænkt sig, at Rørmosen var mere fredelig for en Gangs Skyld, ens selve Plantagen, naar Jagtherrerne senere paa Dagen var ankommet, og Jagten begyndte, da var min Plads hos Klapperne, forsynet med en Hundepisk og et Jagthorn, som jeg ved

Jagtens Begyndelse, og senere paa Dagen, forsøgte med Toner, som vist ikke altid var for musikalske Øren, men denne Dag gjorde det imidlertid udmærket Nytte, thi endogsaa Mikkell farede ud af Tykningerne som Raketter, hellere end blive der for at høre paa min Musik, havde Mikkell imidlertid brugt sin sædvanlige Snuehed, da havde han kanske ikke lige saa hurtig springet ud fra sit dejlige Leje, under den tætte Granskov, hvor han saa trygt havde taget sig en lille Morgenlur. - Langs Skyttelinien lød Knald paa Knald, og da Saarten var forbi, havde 2 Mikler, 3 Harer og 1 Raabuk ophørt at leve. - Saaledes vedblev Dagen, Saart efter Saart indtil Mørket gjorde

sin Indflydelse gældende, men paa Faders Ansigt kunde jeg se, at han var tilfreds med Dagen, Hornbæk Plantage havde atter hævdet sit Ry, paa Paradepladsen laa 12 Ræve, 8 Harer og 4 Raabukke. Deraf havde en enkelt Skytte nedlagt 4 Ræve, 1 Raabuk og 3 Harer, men Baron Reedtz Thott var ogsaa paa den Tid en særlig anerkendt Skytte og Jæger. - Efter at en saadan Klapjagt var afholdt fik jeg lov Dagene derefter, at søge Snepper i Plantagen, jeg saa ofte 10 à 12 Snepper paa en saadan Efteraarsdag, men jeg var endnu ikke ferm nok til Sneppejagt, dog skød jeg ofte 1 à 2 Stykker paa en Dag, og da var jeg selvfølgelig Matadoren i Hjemmet.

Den 16 ned Februar 1874 var der om Natten faldet meget Sne, og da jeg vaagnede om Morgen, og saa, at der var Sporsne, tog jeg min Bøsse og gik ned til Stranden, for at se om der muligen skulde være gaaet nogle Oddere op fra Stranden til Skovs for at søge en Rævegrav, hvori de kunde ligge lunt og godt om Dagen. - Da jeg om trent kom til Plantagens østlige Ende traf jeg to Odderspor, som førte op imod Skoven, jeg fulgte nu efter Sporene, og for hver Gang Odderne var gaaet igennem en Tykning maatte jeg uden omkring i Kreds for at se om de vare blevne derinde eller de havde fortsat deres Vandring, det var et ret besværligt Stykke

Arbejde, og man skulde se sig godt for. - Paa denne Maa=de havde de krydset hele Plan=tagen igennem, og til Slut stod Sporene fra Skoven ned til en stor Rørmose, som laa tæt ved Skovfogedstedet, lige=ledes her gik jeg rundt om=kring Mosen, og overbeviste mig om, at Odderne ikke var gaaet fra denne, men at de havde søgt Grav her for Dagen, eller de laa i Rør=mosen, hvilket tidligere var sket særlig ved saadanne Lej=lighed som nu, da Gravene vare frosne og belagte med tyk Is. - Jeg gik nu hjem og fortalte Fader hvad jeg havde set. Han tog sin Bøsse, og vi fulgtes ad hen til det Sted, hvor Odderne var gaaet ind i Rørmosen. Ja det er rigtig nok siger Fader, Odderne maa være

i Rørene dersom Du er overbevist om, at der ikke fører noget Spor fra Mosen andet Steds hen, det var jeg ganske vis paa, og Fader sagde da, gaa hen og stil Dig ved den gamle Vind=mølle, og pas godt paa, ifald Odderne skulde komme langs Grøften, og skyd ikke førend Du er aldeles sikker paa Dit Skud, jeg følger efter Sporene. - Dermed forsvandt Fader ind i Rørholmene. - Jeg skyndte mig for at naa Vindmøllen. - I lang Tid stod jeg urokkelig stille med Ryggen op mod den ene Møl=levinge, engang imellem kna=gede og bragede det ude i Mo=sen, det var Fader, som traadte igennem hvor Isen var bundfrossen, endelig kom han til mig, og sagde,

kom kun og lad os gaa
hjem, Odderne ere gaaet ind
under en Brink, og vi kan
ikke gøre noget førend i
Aften. - Da vi kom hjem hoildt
der et Køretøj i Gaarden, og
ud af Stuedøren kom en gam=
mel Ven af Fader, Landskabs=
maler Rudolf Bissen, da vi
havde hilst og Fader havde
ønsket Hr Bissen Velkom=
men, maatte Fader fortælle
Hr Bissen, som var en
lidenskabelig og god Jæger,
hvor vi havde været henne,
bare jeg dog kunde være med
til at skyde dem i Aften,
men jeg skal desværre være
inde i Byen Klokken 4. -
Hr Bissen kom fra Esrom
hvor han havde boet i en
fire Ugers Tid for at tage
Studier og male. - Da vi
kom ind i Stuen, og Hr
Bissen har taget Plads,

siger han, ja jeg har haft
en stor Sorg, jeg har nemlig
mistet min gamle Hund, naa
den var jo gammel, men man
savner den dog alligevel, den
har jo skaffet en saa mange
Fornøjelser, jeg har jo skudt
saa meget for den, saa den
bliver jo vanskelig at erstat=
te. - Jeg kørte egentlig her
om for at tale med ham
der, denne Bemærkning
gjaldt mig. - Har du den
Hund endnu, som Du gik
paa Snejpejagt med i
Foraaret? Jo det havde jeg
da, kan du hente den? Jeg
vil gerne se den, jeg forlod
nu Stuen for at hente Pan,
som var en Irsk Setter. -
Da jeg kom tilbage saa
Hr Bissen paa den, ja,
siger han, Hunden er pæn,
og jeg kan bruge den, jeg
skal nu vise Dig noget, og

saa kan vi maaske slaa
 en Handel, dermed gik han
 ud, tog i sin Vogn en Bøsse,
 som var i Læderfuttal, og
 kom ind igen, og sagde til mig,
 se nu paa den, og sig mig
 hvad Du synes om den. -
 Bøssen var en Forlader
 Doublet indlagt med Guld,
 Hr Bissen havde i mange
 Aar skudt med den, og det
 var jo Borgen nok for, at
 Bøssen var god, den var
 ogsaa godt holdt, endskønt
 den ikke havde været brugt
 i flere Aar, da han forlængst
 havde købt en dengang
 tidssvarende Baglader. -
 Jeg var i den syvende Him=
 mel ved Tanken om, at jeg
 muligen kunde blive Ejer
 af en dobbeltløbet Bøsse, jeg
 havde med Glæde handlet
 lige op, ifald dette Forslag
 var stillet mig, vil Du

overlade mig Pan, naar jeg
 giver Dig Bøssen og 50
 Rigsdaler? Sagde Hr Bissen
 Hjærtet hoppede i Livet paa
 mig af Glæde, jeg kunde
 knapt faa udtalt det lille
 Ord Ja. -Dermed var
 Handelen sluttet, jeg fik
 Bøssen og de 50 Daler
 og Hr Bissen kørte
 med Pan. - Det var
 imidlertid bleven hen ad
 Eftermiddagen, Fader og jeg
 havde saa smaat begyndt
 at gøre Forberedelser til at
 gaa ned til Rørmosen, for
 at staa paa Anstand, da
 der pludselig kom et Køre=
 tøj ind i Gaarden, Fa=
 der gik ud, og han saa da,
 at det var Jægermester
 Jessen til Rosendal, som
 kom for at tage Fader
 med sig hjem til en
 Lohmbre [Lhombre], og der hjalp

ingen Undskyldninger han maatte følge med. - Ja, sagde Fader til mig, saa faar Du gaa alene, og se om Du kan skyde Od= derne, Du skal stille Dig ved Vandmøllen, og Du kan tage min Bøsse, der er 10 Patroner vær nu forsigtig og skyd ikke und= tagen Du ved det er Knald og Fald. - Fader kørte til Rosendal og jeg gik til Mosen. - Det var Fuldmaa= ne, fuldstændigt klart Vejr med temmelig haard Frost, men Blikstille. - Da jeg naaede Mosen stod Maanen op og det var næ= sten lige saa lyst som om Dagen, da jeg kom cirka 40 Alen fra Møllen indtraf der noget, som fik mig til at afvige fra Faders Ordre, og som

gjorde, at jeg heller ikke fik nogen af Odderne, jeg hørte nemlig disse fiske i en Grav under Isen, og da jeg saa at der i den ene Side af Graven var et rundt Hul i Isen, hvor Odderen var gaaet op og ned af flere Gange, følte jeg mig oberbevist om, at op af dette Hul maatte de komme, da jeg ikke kun= ne opdage andre Steder hvor de kunde komme op, jeg kunde stadig høre dem fiske i Graven hvor jeg havde taget Anstand. - Pludselig hører jeg det brase bag mig, og da jeg drejer Hovedet ser jeg en dejlig stor Odde komme op af Grøften foran Vand= møllen. - Ved Foden af Møllen stod et langt Vand= trug, hvorpaa der laa en

Stige paa tværs, Stigens
 ene Ende naaede Jorden og
 op ad denne spadserede Odde=
 ren ganske rolig, da den naa=
 ede Balancepunktet, gled
 langsomt den anden Ende
 af Stigen til Jorden, og
 Odderen fortsatte sin Gang
 til den naaede Jorden, og
 Stigen vippede tilbage, som
 den laa inden Odderen gik
 op paa den, og Odderen
 forsvandt i Rørholm. -
 Under hele denne Manøvre,
 undlod jeg ikke, at passe
 paa, der hvor jeg først hav=
 de hørt Odderne fiske, og
 jeg hørte med korte Mellem=
 rum den pusle og plaske
 i Vandet jeg var jo klar
 over at der nu kun var
 en tilbage, da jeg havde
 set den anden forsvinde,
 men jeg holdt ogsaa Udkig
 med Møllen for jeg ven=

tede jo stadig, at den vilde
 komme igen, ad samme
 Vej den var gaaet, for at
 søge den anden, heri tog
 jeg nu fejl for den var
 og blev borte, og den anden
 Odder kom pludselig til
 Syne og gjorde akkurat
 den samme Manøvre, som
 den første og forsvandt
 ligeledes i Rørholmen. -
 Nu skyndte jeg mig hen til
 Møllen, hvor Fader havde
 sagt at jeg skulde tage
 Anstand, men nu var det
 for sent, thi Odderne kom
 ikke tilbage, skønt jeg
 mindst 2 Timer forblev
 paa Stedet. - Naar jeg
 tog Anstand der, hvor jeg
 hørte Odderne fiske, og
 saa Hullet i Isen hvori=
 gennem de var passeret,
 og ikke straks gik hen
 til Møllen, som jeg havde

Ordre til, tror jeg at enhver Jæger vilde have gjort det samme, og at det altsaa var tilgiveligt, men som Bevis for, hvor strængt jeg overholdt Faders Ordre maa anføres, at fra Stedet, hvor jeg tog Anstand og til Møllen var der kun 30 Alen, men da jeg paa det strængeste var forbudt at afgive Skud til Odder, som var mere end 20 Alen borte fra mig, undlod jeg altsaa at skyde, fra Graven hvor jeg først hørte Odderne maa der have været en Sænkning i Isen, hvor de ere plumpede ind i en anden Grav, som har været usynlig for mig. - Morgenen derefter fortalte jeg til Fader hvorledes det var gaaet mig, og han sagde, ja naar bare Du

ikke har skudt efter dem, saa ere de blevne i Mosen, og saa skal vi nok faa dem i Aften. - Om Formiddagen gik Fader ned og saa, hvorledes det hele var gaaet for sig og fulgte Sporene fra Møllen igennem Rørmosen, og vidre over Markerne til Hornbæk Sø, da de først var der, var alt Haab forbi, og Fader vendte hjem med uforrettet Sag.

#

En Tur jeg meget ofte gik med min Bøsse, var ned til Stranden, der var næsten altid noget at gøre paa Jagtens Omraade, var der ingen Ænder, saa var der Strandskader eller andre Strandfugle, særlig imod Storm gik man aldrig fejl, da var der altid Skud til

et eller andet. -
Saaledes vandrede jeg en For=
middag den 26 nde Februar 1874
med min nye dobbeltløbede
Bøsse, som var ladet med
Andehagl (No 4) ned gennem
Plantagen til Stranden, hvor
jeg havde lavet mig et lille
Skydehus i Klitterne, hvor
jeg ikke saa let kunne op=
dages af Maagerne naar
de kom trækkende langs
Strandkanten, og som ogsaa
gav mig Læ naar det stor=
mede og var koldt, jeg kun=
de vel have siddet en halv
Times Tid, da jeg langt
borte ser en stor Fugl
nærme sig henimod mig,
jeg spændte Hanerne paa
min Bøsse, for at være
parat ifald den skulde
komme paa Skud. - Retningen
havde den, den holdt sin
Kurs imellem Stranden

og Klitterne, ganske lang=
somt nærmede den sig, det
er dog en almægtig stor
Maage tænkte jeg, da den
endnu var nogle Hundrede
Alen borte, og jo nærmere
den kom jo større blev
den, nu var den kun et
Hundrede Alen borte, og
nu saa jeg at det ikke
var nogen Maage, men
en stor Ørn. - Da den
var cirka 30 Alen fra
mig faldt mit Skud,
Ørnen svingede rundt
i en Kreds og dalede ned
i Kanten af Stranden,
jeg løb derhen og da jeg
paa Ørnens Fald havde
set, at dens ene Vinge
var skudt fra den, vilde
jeg gaa hen og tage den,
men om Forladelse, jeg
kom snart væk, thi den
viste mig nogle Kløer, som

jeg nødig vilde i Lag med.
 ”Ja, ja, min Ven” tænkte
 jeg, saa maa Du have mere
 Bly, og jeg gik nu en 10 – 15
 Alen baglængs, og afgav mit
 anden Skud paa denne
 Afstand holdende den paa
 Brystpartiet, jeg blev noget
 underlig tilmode da mit
 Skud var faldet og jeg
 ser at Ørnen ganske rolig
 blev siddende i samme
 Stilling som førend jeg
 havde skudt, kun omgivet
 af nogle løse Fjer, som
 var røget af den i Skud=
 det. - I en Fart fik jeg
 Krudthornet frem, men til
 min Sorg ser jeg, at der
 kun er et lille Skud Krudt
 tilbage, naa jeg lader Bøs=
 sen, og gaar nogle Skridt
 nærmere, tænkende ved mig
 selv, ja denne Gang skal
 Du nok komme til at

give Dig, jeg tog atter Sigte
 paa Brystet, trykkede og
 da Skuddet var faldet
 gjorde den et par Hop
 henimod mig men saa
 forøvrigt ligesaa rask ud
 som førend jeg havde
 skudt paa den, med Und=
 tagelse af at den ene Vinge
 hang ned paa den. -
 Nu var der ikke andet for
 mig at gøre, end ty til
 Skovs for at søge mig en
 Kæp da jeg ikke havde me=
 re at skyde med, jeg fandt
 hurtig en som passede mig,
 og nu vendte jeg tilbage til
 Ørnen, der imidlertid var
 spadseret op paa Sandet,
 da jeg nærmede mig den
 gjorde den flere Hop heni=
 mod mig, parat til at sæt=
 te Kløerne i mig ifald jeg
 kom den for nær, jeg slog
 imidlertid til den med min

Stok og ramte den i Hovedet som knustes, dermed var Ørnen forendt. - Jeg tog den og bar den hjem i den Tro at det var en Havørn, og var naturligvis meget stolt af mit Bytte. - Da jeg kom hjem stod Skovrider Kammerjunker Krogh og Fader i Gaarden, og De lo af mig da jeg sagde, at det var en Havørn jeg havde skudt, og de fortalte mig da, at det var en Kongeørn, Havørnen havde laadne Ben, hvori mod denne havde gule nøgne Ben. - Kammerjunker Krogh spurgte om jeg vilde overlade ham den for 5 Rigsdaler, da han gerne vilde lave to Lysestager af dens Ben, det vilde jeg selvfølgelig gerne, flere Aar efter saa jeg dem som Lysestager i Kammerjunkerens Hjem.

#

Samme Aar, den 18 nde Oktober, gik jeg i Plantagen for at røgte nogle Doner [snaretype], som vare satte efter Kramsfugle, jeg kom da i nærheden af et Sted, hvor der nogle Dage i forvejen var henlagt et Aadsel af en Hest, da der ventedes at skulde være Jagt for Hans Maj. Kongen i nær Fremtid, fik jeg Lyst til at gaa hen til Aadselet for at se om Rævene var begyndt at fortære det. - Bøssen hang over min Skulder, hvilket den altid gjorde naar jeg færdedes i Skoven, der var en lille Sti med Mos paa, som førte til Stedet hvor Aadselet laa, ad denne gik jeg, pludselig ser jeg Aadselet for mig paa cirka 15 Skridts Afstand, og paa dette sad

5 Ørne (Kongeørne), forinden jeg kunde faa Bøssen af Skulderen og klar til Skud var de borte, men det havde formodentlig heller ikke nyt= tet noget selv om jeg havde faaet afgivet mit Skud, da Bøssen kun var ladet med Sneppehagel.

#

Jeg havde dresseret en Hund for Ejeren af Esromgaard, Godsejer Smidth, og det var bestemt at Fader og jeg skul= de følges ad derhen, medta= gende vore Bøsser, for at skyde nogle Høns, og sam= t[id]ig aflevere Hunden. Gods= ejer Smidth havde skrevet at vi maatte være paa Gaarden Kl 10 Formiddag, for at spise Frokost inden vi gik paa Jagt. Da vi kom Esromgaard nær, paa nogle faa Hundrede Alen,

stod den unge Hund i Kanten af en Roemark, og da Hunden gik frem lettede 22 Agerhøns, og fløj bedre frem i Marken hvor de kastede sig, naa dem kan vi da nok faa skudt nogle Stykker af naar vi har spist Frokost, siger Fader, naar bare det ikke bliver Regnvejr, det ser ikke for godt ud. - Godsejer Smidt stod og ven= tede, og saa snart han fik Øje paa os, kom han os i Møde og sagde, nej se, hvor Hektor er bleven smuk i den Tid De har haft den, den er bleven større og har lagt sig ud, dette var ogsaa Tilfældet, den var vokset og bleven kraftigere i de 3 Maaneder Fader havde haft den. Hektor var sort og langhaaret, søgte godt, og havde en smuk og fast

Stand for Høns og Snepper.
Vi kom nu ind i Stuen, og
satte os omtrent straks til
Frokostbordet, vi havde kun
siddet ved Bordet et Øjeblik
da jeg til min store Sorg ser
at det har begyndt at regne,
jeg var bange for, at der
saa ikke blev noget af
Jagtturen, som jeg havde
ventet mig saa meget af,
og glædet mig meget til, jeg
vilde jo ogsaa gerne have
Fornøjelsen, at vise Hektors
Dressur i Marken. -
Frokosten var forbi, men
havde det begyndt med fin
Regn da strømmede det
ligefrem ned nu. - Det var
kedeligt, siger Godsejeren,
nu bliver der ingen Høns
til mig i Dag, og jeg vilde
dog saa gerne have haft
nogle, jeg skulde have brugt
dem til en Middag, som

jeg har i Morgen. - Aa,
siger Fader, ikke andet
end det, Godsejeren kan
jo bare give ham der Lov
til at gaa et lille Svip ud,
da skaffer han nok nogle
Høns, kender jeg ham ret,
han skyer hverken Ild eller
Vand, naar der bare er
Udsigt til Jagt, ja sagde
han, han maa selvfølgelig
inderlig gerne gaa men han
bliver jo drivende vaad,
men jeg mente jo, at Hek=
tor og jeg blev nok tørre
igen selvom vi blev lidt
vaade, og saa endda det med
at Fader sagde til mig. Du
kan tage min Bøsse, der
ligger Patroner i min Skyde=
taske, Du kan ikke staa og
lade Din Forlader i det Regn=
vejr, gaa saa, men vær for=
sigtig med min Bøsse. -
Jeg saa paa Fader, for at

se, om det ogsaa virkelig var hans Mening, at jeg maatte tage hans Bøsse, og da jeg ikke kunde opdage noget usædvanligt i Faders Ansigt drejede jeg mig som en Raket rundt, og forsvandt hurtig ud af Stuen. -

Ja, regnede gjorde det unægtelig, men hvem kunde være mere lykkelig end jeg i dette Øjeblik, med en udmærket Bagladerbøsse paa min Skulder, en Hund som var ret god, og Udsigt til, at finde flere Flokke Høns, se det var lige noget for mig, ja selv om det havde regnet fire Gange saa stærkt havde jeg ikke mærket, at det overhovedet var Regnvejr. - Hektor fandt næsten straks de 22 Høns, som han havde staaet for om Morgenens, han stod [3 - 4 ord mangler på billedet]

men Hønsene lettede ikke alle paa en Gang, de kom op af 3 Gange, saaledes at jeg fik Tid til at afgive 4 Skud, hvori der faldt 3 Høns, som Hektor apporterede, da jeg havde talt lidt med Hektor, og klappet ham, begyndte jeg igen at afsøge Roerne, thi nu vare Hønsene splittede over hele Marken. - Af denne Flok skød jeg 8 Høns, jeg forlod dem nu for om muligen at finde en anden Flok, jeg vidste at der mindst fandtes 4 Flokke Høns paa Esromgaard Marker, jeg gik nu over en stor Græsmark, og i Kanten af denne sprang der en dejlig stor Hare op, da Hektor kom den nær, det [3 - 4 ord mangler på billedet] langt Skud,

cirka 70 Alen jeg havde
 hen til Morten, men jeg
 forsøgte alligevel, jeg var
 en Alen foran ham da
 jeg trykkede, Morten trak
 sammen i Skuddet, men
 humpede dog afsted noget
 langsommere, nu fik han
 det andet Løb, og det blev
 Morten for meget, han
 drejede rundt nogle Gan=
 ge og var forendt. -
 Haren kom i Tasken til
 de 8 Høns, og skønt den vej=
 ede sine 8 – 9 [pundtegn] mærkede
 jeg slet ikke at den gene=
 rede mig, jeg var jo slup=
 pen løs ud paa et Jagt=
 revier, som ikke hver Dag
 blev mig tilbudt at færdes
 paa. - Jeg gik nu med
 min Hund langs et Gærde
 af levende Hegn da Hek=
 tor pludselig trækker an,
 staar et Øjeblik, og atter

markerer frem langs Gær=
 det imod en Hvedestub=
 mark, som fandtes et Styk=
 ke bedre fremme, i en Bue
 gaar han udenom Gærdet
 op imod Stubmarken, og
 aldrig saa snart er han
 kommen derind, førend
 han tager Stand, først
 staaende, dernæst trykkende
 sig fladt ned mod Jorden
 med højt Hoved og Halen
 saa stiv som en Pind,
 nydeligere Stand kunde
 man ikke forlange af en
 ung Hund, da jeg paa
 Hundens Næse kunde se
 at Hønsene maatte ligge et
 Stykke fra Hunden, gik
 jeg hen til ham, klappede
 ham, og lagde ganske for=
 sigtig min Dressursnor
 om hans Hals, gik saa
 langt tilbage som Snoren
 rakte, fløjtede ganske svagt

nogle Gange, trak derpaa let i Snoren indtil Hunden rejste sig gjorde omkring og kom hen til mig, nu klappede jeg den, talte til den og lod den atter gaa hen og tage Stand, dette gentog jeg nogle Gange, jeg havde ofte set min Fader gøre det samme ved sine unge Hunde, og at det næsten altid lykkedes ham efter at have gentaget Forsøget nogle Gange, at faa Hunden selv til at rapporterer, jeg vilde derfor prøve om jeg kunde faa Hektor dertil. - Hektor havde igen indtaget sin første Stilling (staaende Stand) hvoraf jeg sluttede at Hønsene maatte være løbne ved Støjen af, at jeg havde talt til Hunden, jeg lod ham derfor paa Kommando avancere frem, nu blev

han ivrig og vilde temmelig hurtig frem, hvorfor jeg lod ham gøre dovn, kaldte ham atter af for igen at lade ham følge Færden af Hønsene, dette gentog sig flere Gange, og først da Hunden var gaaet over hele Stubmarken, hvis Areal sikkert var 50 Tønder Land, indtog han atter sin faste Stand. - Jeg gik nu tæt hen til ham, og saa da hele Flokken ligge cirka 10 – 15 Alen fra Hunden, jeg gik nu nogle Skridt tilbage, holdt Øje med Hønsene, fløjtede ganske sagte uden denne Gang at have lagt Snoren paa Hunden, denne beholdt imidlertid sin Stand for Hønsene, men jeg kunde se at min Fløjten havde gjort

Indvirkning paa den, men i det samme stod Hønsene op, der var saa vidt jeg kunde tælle 10 Stykker, jeg holdt paa den længst til højre med mit første Skud, men den fløj tilsyneladende uskadt derfra, derimod stod ved Skuddet en enlig Høne op, og den kom lige saa hurtig ned igen ved mit andet Skud. - Jeg havde lagt mærke til, at Hønsene havde kastet sig i Kanten af en Mose, som var et Stykke derfra, og [og] der skyndte jeg mig nu hen, paa Vejen derhen sprang en Hare op lige for Fødderne af mig, et Øjeblik, og Haren laa i Tasken ved Siden af dens Kammerat og de 9 Høns. - Jeg søgte nu frem og tilbage ved Mosen og det vare[de]

temlig længe inden Hektor fik Stand, da Hønsene vare løbne fra Mosen hen imod Stubmarken, her fandt han dem langtom længe i Kanten af en Grøft, atter forsøgte jeg at kalde Hunden tilbage, men forgæves, fast stod han som en Støtte, ikke en Muskel bevægede sig, og da Hønsene stod op, fik jeg ikke Tid til at lægge Snoren om Hunden, for at lære ham at gaa tilbage ved mit Fløjt, men maatte nøjes med at skyde en Høne med hvert Løb, da Hunden kom med Hønsene, saa jeg at det var to gamle Haner, og da den første jeg skød af Flokken ligeledes var en gammel Hane, forstod jeg at det var en Flok gamle Haner

som her havde slaaet sig sammen, og at jeg maatte se at faa nogle flere skudt bort af dem, dette var nu ikke saa ganske let, thi denne Gang var de gaaet usædvanlig langt og jeg kunde ikke bestemt se hvor de kastede sig, jeg søgte imidlertid kun i den Retning hvor Hønsene vare fløjne. - Da jeg kom et Stykke bort saa jeg der laa en lille Kartoffelmark foran mig, der lod jeg Hektor søge ind, og aldrig saa snart havde han sat Foden i Rækkerne, førend han smed sig plat ned mod Jorden, jeg gik nu ganske langsomt henimod ham, lagde igen Snoren om hans Hals og kaldte ham af flere Gange, og lod ham igen indtage

sin Stand, pludselig ser jeg et Stykke foran Hunden i en Kartoffelrække, en enlig Høne sidde, og er straks klar over at det maa være en af Flokken, som maaske har faaet et Korn Hagel, og af den Grund ikke har kundet fulgt med de andre, derfor skød jeg den, for at gøre Hunden fast i Stand, men læng i Ansigtet blev jeg, da der i det samme buldrede cirka 20 Høns op, og det var vel Grunden til, at jeg med det andet Skud skød forbi. -Jeg havde nu 12 Høns og to Harer i min Taske og god Udsigt til at skyde flere, thi den sidste Flok fløj kun kort inden den kastede, og det kunde jo ogsaa godt være, at jeg kunde finde de gamle Hænder, men uha hvor det

regnede, jeg mærkede nu at
 Vandet rendte mig ned af
 Benene, ned i de lange Støv=
 ler hvor det samlede sig, da
 Støvlerne for en Gangs Skyld
 var hele og Tætte, men det
 vilde dog være for galt, at
 holde op med Jagten, naar
 Udsigterne var saa gode som
 i Dag, det kunde jeg ikke
 bringe over mit Hjerte, derfor
 rask af med Støvlerne hældte
 Vandet ud og Strømperne
 vred jeg en Omgang, og saa
 var jeg tør igen, saa efter=
 saaes Patrontasken, ja der
 var endnu nogle tilbage og saa
 fortsatte Hektor og jeg vor
 Søgen efter Hønsene. -
 Jeg fulgte nu Kanten af
 Mosen hvor Broen var lagt,
 da jeg kom over denne drej=
 ede jeg til venstre [1-2 ord mangler]
 [linie mangler på foto]
 [linie mangler på foto]

jeg havde set at Hønsene
 havde kastet sig, frem og til=
 bage søgte jeg, men forgæves,
 Hønsene vare ikke til at finde,
 jeg maatte enten have set
 forkert, eller Hønsene vare
 lettede straks efter at de havde
 kastet sig, thi løbne vare de
 næppe da Hektor ikke saa
 meget som havde marke=
 ret en eneste Gang, jeg
 søgte nu længre bore, men
 beholdt dog den Retning som
 Hønsene vare fløjne i, men
 uden Resultat, da jeg kom
 til Skellet, som skiller
 Esromgaard Mark fra
 Villingerødmarker drejede
 jeg tilhøjre op langs med
 et Hegn, da jeg var kom=
 men cirka 200 Alen op
 langs Hegnet, faar Hektor
 pludselig Stand, Hunden
 stod med Næsen ud mod
 [linie mangler på foto]

til at Hønsene laa paa
Marken, medens jeg havde
ventet at finde dem i Heg=
net, stor blev min Glæde, da
Hektor gjør omkring, uden
Opfordring, og kommer hen
og sætter sig ved Siden af
mig, at jeg ikke undlod at
tale godt til ham og klappe
ham er en Selvfølge. -
Hunden gik nu atter frem,
stod, krøb og avancerede
langsomt frem, jeg var nu
klar over, at det maatte være
de gamle Haner vi havde
for os, da Hektor blev noget
ivrig kaldte jeg ham tilbage
og lod ham gøre Dæk, nu
lod jeg ham gaa hinter,
og gik i en stor Bue uden=
om Græsmarkerne, Hunden
søgte livligt frem og tilbage,
i kort Galop kom han op
mod mig, pludselig drejer
han om, trykker sig mod

Jorden, og da jeg kommer
derhen ser jeg hele Flokken
sidde i en Græstot lige for
Næsen af Hunden, jeg
talte nu lidt til ham, siger
derpaa, avanc Hektor, men
inden han faar gjordt en
Bevægelse slaar Hønsene
op, nu knaldede der to
Skud, den ene Høne faldt
straks for mit første Skud
forendt til Jorden, hvorimod
den anden fløj tilsyneladende
uskadt derfra, men da jeg
holdt Øje med Flokken, saa
jeg, da de vare komne cirka
150 Alen bort, en Høne
falde til Jorden, altsaa
havde den alligevel faaet
Skud. - Hektor kom nu
med den første i Munden
og satte sig ved Siden af
mig, men stadig var
mit Øje der, hvor jeg
havde set Hønen falde,

og ganske rigtig, da jeg kom til Stedet, lige ved Kanten af en Grøft fandt Hektor den, det var begge to Haner, men ligemeget de maatte i Posen til deres Kammerater. - Jeg kunde nu ikke faa flere af dem, da de fløj over paa andres Jagt. - Hvad skulde jeg nu gøre? gaa tilbage og søge efter den ene Flok, som jeg forgæves havde søgt i nu snart en Time, nyttede vel ikke meget, men jeg havde jo ikke afsøgt Kartoffelmarken, jeg havde ganske vist søgt og fundet den ene Flok Høns i et lille Stykke Kartoffler men det kunde umuligt være den egentlige Kartoffelmark paa en saa stor Ejendom som Es=

romgaard, nogle Hundrede Alen borte var der en Bakke, hvorfra man kunde se over det meste af Ejendom=men, der maatte jeg op, og ganske rigtig i den nord=østlige Side af Marken var Kartofflerne, og det var oven i Købet et stort stykke sikkert 20 à 25 Td Land, for at komme derhen maatte jeg hen over en Havrestubmark, ligeledes et stort Areal, da jeg kom omtrent midt ind paa Marken, lettede, langt fra Hund og mig, en Flok Høns og fløj hen imod Kartofflerne, hvor de kastede, og saavidt jeg kunde se splittede Flokken sig forinde[n] de kastede sig, jeg gik nu rask derop efter, og var ikke gaaet ret langt inden Hektor havde Stand, en

enkelt Høne stod op for Hun=
den, 3-4 Høns lettede paa for
langt Hold, men kastede atter
i Kartofflerne, nu gik det
Knald i Knald, engang
imellem bassede jeg, men
som Regel faldt en Høne,
da jeg opgav Flokken, og
ikke kunde finde den mere,
havde jeg 20 Høns og 2 Harer
i Tasken, men nu havde
jeg ogsaa kun 2 Patroner
tilbage, og det var endda
med Hagel Nr 4, da Klok=
ken var bleven henimod 4
mente jeg, at det var paa
Tide at jeg maatte op og
melde mig paa Gaarden,
og gik derfra temlig rask
til, da jeg kom Esromgaard
nær paa et Par Hundrede
Alen, saa jeg Godsejer Smidth
og Fader staa i Ladeporten,
og se ud over Markerne,
formodentlig for at se om jeg

ikke snart havde i Sinde, at
indfinde mig, i det samme
jeg fik Øje paa dem, saa
jeg, at Hektor fik saa
travlt med at markere, og
da det var lige ved det Sted,
hvor jeg om Morgenens hav=
de beskudt den første Flok
Høns, da tænkte jeg mig
straks, at det var Resterne
af Hønsene, som havde
samlet sig her. - I det
samme fik Hektor Stand,
men aldrig saa snart hav=
de han faaet Standen, før=
end han gjorde omkring
og kom hen til mig, da
jeg vidste at Hr Smidth
og Fader kunde se enhver
af Hundens og mine Bevæg=
elser, lod jeg Hektor tage
Stand, og komme tilbage
flere Gange, indtil Fader
raabte over til mig "naa" lad
saa Hønsene flyve op Dreng

saa vi kan faa at se Dig
 skyde forbi! ”Alé avanc
 Hektor”, som en Pil fløj han
 midt ind i Hønsene, og 10
 Høns lettede for at flyve ind
 i Roerne, men to af dem
 naaede ikke saa langt, thi
 de faldt stenforendt for mine
 to sidste Skud for denne
 Dag. - 22 Agerhøns og 2
 Harer paa en Dag var en
 Post i Jagtbogen, som naar
 man tager Vejret i Betragt=
 ning, ikke saa umaadelig
 mange Jægere kan rose sig
 af at kunde indføre, intet
 Under derfor at Godsejer
 Smidth og Fader var over=
 raskede, da jeg drivende vaad,
 som jeg var, læssede 22 Høns
 og 2 Harer op paa Køkken=
 bordet, for hver Høne der kom
 op blev Hr Smidths Hals
 længre og længre, og Faders Øjne
 som var smaa i forvejen,

blev næsten helt borte. - Ja
 nu er der ikke flere Hr
 Godsejer siger jeg, da jeg
 har tømt Tasken, der burde
 have været 8-10 Stykker
 til, men dem skød jeg for=
 bi til, jeg er jo saa ung end=
 nu og Vejret har jo ikke
 været saa godt. - Hør nu
 til ham, siger Fader. Du
 har aldeles ingen Grund til
 at give nogen Undskyldning
 det sidste Kunststykke, Du
 saavel som Hunden udførte,
 var godt gjort, Du har
 skaffet Godsejeren Hønsene,
 som skal bruges til Middag=
 en i Morgen, og afleveret en
 Hund, som du kan være
 stolt af, og som Godsejeren
 sikkert vil faa Glæde af. -
 (Desværre for stakkels Hektor,
 det var vist hans eneste
 store Dag, thi Godsejeren
 var ikke meget Jæger, og

brugte derfor næppe Hektor ret meget til Jagt). Ja, og det skal han min santen heller ikke have gjort for intet, siger Godsejeren, vent nu bare lidt, og med det samme forsvandt han ind i Huset, for snart efter at vise sig med en dejlig Miniriffel (lavet paa Hellebæk Geværfabrik) samt en Kuglekasse af Mahognitræ hvori var Kugler og Kugleform med Krudtmaal - Se her min Dreng, sagde han, dette skal Du have som Erindring om denne Dag, Din Fader har skudt saa mange Gevinster med den, saa nu kommer Turen til Dig, slid den med Helsen og gid Du maa skyde endnu bedre med den end Din Fader har gjort. - Jeg takke selvfølgelig Godsejeren meget for hans Venlighed mod mig.

Imidlertid var der omtrent bleven Oversvømmelse i Køkkenet, i den Grad var Vanndet rendt af mit Tøj, der stod store Pøle paa Gulvet, men Gud forbarme sig, sagde Godsejeren, Du maa jo straks have noget tørt Tøj paa, kom med op paa Gæsteværelset, nej, sagde jeg, det gaa ikke an, thi jeg har alene Vand nok i den ene Støvle til at lave et helt Vandfald med, her kan Godsejeren se, jeg tog med det samme den ene Støvle af, og da der var Stengulv i Køkkenet, hældte jeg Indholdet ud, og nu indrømmede Godsejeren, at det var bedre jeg blev hvor jeg var end kom paa Gæsteværelset. - Jeg fik nu tørre Strømper, Støvler og Frakke paa og saa skulde jeg

ind til Middagsbordet, jeg
 vilde egentlig hellere have væ=
 ret fri for at sætte mig til
 Bords og hellere været gaaet
 hjem med min dejlige Rif=
 fel, men derom vilde Gods=
 ejeren intet høre, det mang=
 lede bare, at jeg skulde lade
 Dig gaa hjem uden Mad,
 sagde han, ja jeg siger gaa,
 men Du skal skam ikke
 gaa hjem, vi har da Heste
 og Vogn paa Gaarden, og
 Folk, som kan køre. - Ja,
 det manglede bare, siger
 Fader, De skulde sætte
 ham i Landaueren, og
 køre ham hjem med
 Kusk i Liberi ”nej holdt”,
 lad ham bare gaa, det pas=
 ser ham vist bedst, ellers
 var der jo heller ingen der
 kunde se hans nye Bøsse,
 og De kan tro Hr Godsejer
 at den skal efterses paa

Vejen. - Maden var nu paa
 Bordet, og medens de andre
 talte, og ikke lagde vidre
 Mærke til min Ubetydelig=
 hed, lod jeg det ene Stykke
 Steg efter det andet forsvinde
 i min Mave, thi jeg var
 sulten. - Da vi havde spist
 og drukket Kaffe, bad jeg
 om Tilladelse til at gaa
 hjem, hvilket tillodes efter
 lang Parlamentering. -
 Inden jeg forlod Esrom=
 gaard og havde taget Af=
 sked med Hektor, stak
 Godsejer Smidth mig en
 Daler i Haanden, idet
 han sagde, at dem skulde
 jeg have til at købe Pa=
 troner, Krudt og Hagel for,
 i Stedet for det jeg havde
 skudt bort, jeg takkede man=
 ge Gange, sagde Farvel
 og hjemad gik det med
 et glad Hjerte, meget

ofte er mine Tanker vendt
tilbage til den glade Jagtdag
paa Esromgaard og til Gods=
ejer Smidths Godhed imod
mig.

#

Den 15 nde og 16 nde November 1874
skulde der afholdes Klapjagt paa
5 te Kronborg Distrikt, Fader havde
spurgt Skovrider Hempel om han
havde noget imod, at Fader tog
mig med, jeg kunde jo staa
paa hans Post. - Er det
ham, som skød de mange
Høns paa Esromgaard i
Efteraaret, havde Skovrideren
spurgt, jo det var det da,
tag De bare ham med, han
Skyder Fanden raspe mig
vist bedre end de fleste Skyt=
ter, som kommer her til Jagt.
Mødestedet var ved Due=
mosegaard Klokken 9¹/₂, og vi
kørte med Faders Køretøj fra
Skovfogedstedet lidt over syv

om Morgenen, den Søvn jeg
i Nattens Løb havde faaet
var lig Nul. - I mange
Aar havde jeg hørt Fader
fortælle om Jagterne, som
i Aarenes Løb vare af=
holdte, og hvori Fader saa=
godt som altid havde del=
taget. Skovrideren og Fader
havde jo været Venner i
mange Aar, de kom til
Jagt sammen, spillede
Visth sammen og drak
deres Toddy sammen. -
Jeg havde derfor saa ofte
haft Lejlighed til at høre
Fader fortælle til andre af
sine Venner, om Skov=
ridere mange gode Dy=
der, og særlig roste Fader
ham som Forstmand,
man kan, sagde Fader,
ikke ret mange Steder
se saa gode Kulturer, som
paa 5 te Kronborg Skovdi=

strikt, ligeledes som Ven og Menneske satte Fader meget Pris paa Skovrideren. - Derfor havde jeg allerede længe glædet mig til, og længtes efter, at den Dag snart maatte oprinde, at jeg kunde følge med Fader til den store Gribskov, hvor der var saa god Jagt, og saa smuk en Skov at se paa. - Vi naaede Duemosegaard i god Tid, saagodtsom ingen af Jægerne vare komne endnu, men efterhaanden kom, den ene Vogn efter den anden, nogle fra Nord andre fra Syd, en af de første Vogne i Rækken var Godsejer Smidths fra Esromgaard, ligeledes var der Vogn fra Fredensborg, hvori Restauratør Hansen fra Jernbanehotellet og Meute=

jæger Hansen fra Slottet sad, med Toget ankom der ogsaa en Del Jægere, blandt dem Bagermester Jantzen, Doktor Warming, og mange andre, som var mig ubekendte. - Forinden Jagten begyndte traadte Skovrideren frem foran Skytterne, som han stod der, med den store Pibe i sin Mund, hans Øjne vendt op imod Bøgetoppene, somom han vilde se paa dem, om det virkelig forholdt sig rigtigt at Vinden var sydvest, stod han for mig som Idealet af en Jæger og Forstmand. Med høj Røst udtalte han for Skytterne omtrent følgende Ord, De Herrer, jeg vil kun sige Dem, at der i Dag maa

skydes alt Slags Vildt,
 undtagen gamle Raaer
 og Lam, dem vil jeg, Fan=
 den raspe mig, ikke have
 skudt, dermed var alt
 sagt og alt i Orden. -
 Skovrideren gik nu i
 Spidsen for Skytterne,
 indtil han kom til en Vej,
 som drejede tilhøjre, her
 standsede han, og idet han
 saa hen paa mig, sagde
 han, det er bedst at Du
 bliver her, her plejer Fan=
 den raspe mig altid at
 komme en Hare, saa lo
 han saa det skingrede i
 Skoven og gik videre, ind=
 til den næste skulde
 have sin Post anvist, og
 saaledes vedblev Skovrideren,
 at udstille Skytterne, indtil
 sidste Mand. - Da hørte
 man fra den modsatte Side
 af Gaarden Jagthornets klare

Toner, det var ”Jagt begynd”,
 jeg trykkede mig saa tæt
 ind til den Bøgestamme,
 som jeg havde valgt at
 staa op ad, for at være saa
 usynlig for Vildtet som
 muligt, og tæ[n]kte paa,
 hvor ofte jeg selv havde
 staaet i Klappernes Ræk=
 ker, og givet Signalet,
 ”Jagt begynd”, nu stod
 jeg her i Skyttekæden
 parat til Skud, lidt be=
 klemmt om Hjærtet var jeg,
 mon der vilde komme
 noget paa min Post, og
 mon jeg i saafald kunde
 ramme, meget havde jeg
 jo ikke haft Lejlighed til
 at skyde til løbende Vildt.
 Fra det Sted, hvor jeg stod,
 kunde jeg skyde ned langs
 med Vejen til højre og
 ind i Saarten kunde
 jeg se flere hundrede

Alen, der var en Gran=
 tykning foran mig, og bag
 mig var ligeledes en Tyk=
 ning, nu faldt der langs
 Skyttelinien et Skud, og
 straks derefter et til, nu og da
 hørte man Klapperne tale,
 og staa i Buskene, og ud
 af Tykningen kommer
 to Stykker Raavildt, de
 standser et Øjeblik, sætter
 atter i Spring lige imod
 mig, standser da de naaer
 Vejen, ser sig omkring og
 fortsætter ind i Tykningen
 bagved mig, det var en gam=
 mel Raa med sit Lam,
 altsaa Vildt, som Skovride=
 ren, for denne Dags Ved=
 kommende, ikke vilde have
 skudt. - Jeg stod bom stille
 og Dyrene havde heller ikke
 mindste Anelse om min
 Nærværelse, mærkeligt nok
 at de ikke hørte mit Hjerte

slaa, thi for mig lød det
 som smaa Trommeslag.
 Atter springer der Vildt
 ud af Tykningen, denne
 Gang Daavildt, 5 à 6 Styk=
 ker standser i Stang=
 skoven, gaar atter tilbage
 mod Klapperne gennem
 Klapperlinien, nu falder
 der atter Skud, fremme
 i Linien, hvormange fik
 jeg ikke Tid til at tælle,
 da der kommer en Raa=
 buk springende lige ud
 imod mig, da den er
 mig nær, paa cirka hun=
 drede forandrer den
 Kurs slaaer af, og gaar
 ned mod Skytterne, sam=
 tidig kommer der nede
 fra Skytterne et stort Styk=
 ke Daavildt med rask Fart
 ned mod mig, paa 40 Alen
 springer den ud over Vejen,
 hvor jeg faar blankt Side=

skud, nu eller aldrig, jeg trykker, Skuddet knalder, og Spidshjorten ruller nogle Gange rundt, og bliver ligegode for Foden af en stor Bøg, flere Skud falder nu igen langs Skyttelinien, Klapperne skriger op og slaar i Buskene med deres Stokke, alt bliver atter stille, og lidt efter hører man Signalet at Saarten er forbi, og Skytterne gaar fra Post, henimod det Sted, hvor Skovrideren havde givet Ordre til at samles. - Da jeg var den yderste Post kom jeg ogsaa sidst til Samlingsstedet, - Skovrideren stod nu med sin Pibe i Munden midt i Forsamlingen, da jeg traadte hen med Hatten i Haanden, og meldte en Spidshjort. - Skovrideren saa paa mig,

saa lo han af fuld Hals, idet han udbrød, det var Satans, kom der en Spidshjort, jeg troede ikke der kunde være Tale om andet paa den Post end højst en Hare. - Senere betroede imidlertid Fader mig, at jeg havde faaet den bedste Post i den Sort, selv om det kun var en Sidepost. - Nu gik Skovrideren atter i Spidsen for Skytterne til næste Saart, som laa et Stykke borte, og da vi endelig kom til Stedet, hvor Skyttelinien skulle begynde at afsettes, da stod vi paa Banelinien lidt nord for Kagerup Station. - I denne Saart, saavel som i de to følgende var der ikke meget Liv, Vildtet gik for det meste tilbage, og et Par Gange mente Skovrideren, at

Klapperne ikke gik paa den Maade, han havde givet Ordre til, men nok om det, Vildt faldt der ikke i de to nævnte Saarter, og Klokken var imidlertid bleven saa mange, at de fleste af Jægrene vare blevne sultne, en af de ældste dristede sig til at komme med en Bemærkning til Skovrideren, om at Jagten muligen vilde falde bedre ud, dersom Skovrideren lod Jægerne faa Tid til, at tage en Bid Brød og en Snaps, thi han troede, at Grunden hvorfor Vildtet gik saa ofte tilbage var den at Jægerne ikke stod stille paa Post, Skydetaskerne var for tunge, og Maverne for tomme til at kunde udholde flere Strabadser uden Frokost. - Ha - Ha -

ha kan F R mig gerne være, sagde Skovrideren, lad os da sætte os her under de store Graner, men jeg kan ikke begribe hvor Daavildtet er henne i Dag.

Nu kom Madvare frem, og det var ikke Smaating det drejede sig om, en havde en stegt And, en anden en Gaas, som saa vandrede fra den ene til den anden af Jagtselskabet, indtil kun Skelettet var tilbage, som Puddelen saa fik at gøre sig tilgode med, ja, jeg har jo forresten glemt at presentere Puddelen for Læserne, Puddelen tilhørte en Skovløber, den fulgte med i hver Drivning, og hver Gang den traf paa Færd af Vildt, jagede den henimod Skytterne med Vildtet,

Hektor var kendt af alle Jægere. - Jeg gik et lille Stykke fra det øvrige Jagtselskab, og satte mig paa en Granstød, her tog jeg min Pakke Mad frem, der var hverken Gaase eller Andesteg, men desuagtet smagte det fortræffeligt, men forresten passerede saavel Gaase som Andestegen ogsaa mig, som Jægere er man jo Kammater og deler med hverandre, til Slut kom Bagemester Jantzen frem med en almægtig stor Kringle, som hver Jæger fik et Stykke af, et godt Glas Portvin fulgte efter, samt Cigarer, og Jagtæventyrene fra tidligere Dage blev nu ret livligt fortalte. - Ja, mine Herrer, saa er De vel atter oplagte, thi

nu maa vi tage fat igen, sagde Skovrideren, i det han rejste sig. - Klapperne fik Ordre til at følge Skovfoged Jørgensen, og Skytterne gik med Skovrideren. - Efter at et Stykke Vej var tilbagelagt, drejede Skovrideren af fra Vejen og gik ind i Stangskoven, her fik den første Skytte sin Post, jeg kom til at staa langt nede i Linien, min Sidemand til højre var Godsejer Smidth fra Esromgaard, til venstre havde jeg Restauratør Hansen fra Fredensborg, jeg hørte at Fader bad Skovrideren om at Godsejer Smidth maatte faa den Post, hvor jeg saa blev hans Sidemand, jeg stillede mig straks med Ryggen op mod en

Bøg, og særlig passede jeg paa til den Side, hvor jeg havde Smidth, thi jeg vidste at naar Fader havde bedt om, at Smidth maatte faa den Post, da kendte Fader den fra tidligere Tider, og der sikkert vilde komme noget. - Fader trak sig tilbage i Saarten saaledes at han kunde skyde det Vildt, som Smidth og jeg muligvis skød forbi til. - Nu faldt der Skud, fire, fem paa en Gang, det var ude paa højre Fløj, lidt efter knager og brager det i Tykningen foran Smidth, det bliver atter stille, men kun et Øjeblik, da farer der ud af Tykningen en Rudel Daavildt mindst paa tyve Stykker, lige spidst hen paa Gods-ejer Smidth, som nu

faar travlt med at afgive sine Skud, paa tyve Alen skød han paa den første i Flokken, en stor Hjort, Halvskuffel, hvorledes han har baa-ret sig ad ved jeg ikke, men et ved jeg, og det var, at paa ti Alens Afstand sprøjtede Jord og Sand op fra det første Skud, og det andet Skud tror jeg ikke var stort bedre, imidlertid slog Rudelen af i en Bue udenom mig, og lige ned paa Restauratør Hansen, nu faldt der ligeledes 2 Skud, det første til den store Hjort, som Smidth ogsaa havde skudt til, den drejede rundt, og i et mægtigt Spring forsvandt den i samme Retning den var kommen fra,

det andet Stykke Hansen skød til, var en Daa, den sprang ligeledes med et højt Spring tilbage, men slog saa til venstre, og blev borte i nogle mindre Graner, nu kom Klap=perne nærmere, og jeg hørte Hansen raabe til dem, pas godt paa, der inde under Granerne skal ligge to Stykker Daavildt. - Fader var imidlertid gaaet frem, og hen til Smidth, hvor jeg hørte ham sige, gratulerer Smidth, det var en dejlig Hjort, De der skød, Smidth mente den var løbet, og at han ikke havde faaet den, jo vist har De faaet den, den ligger der henne lige foran Dem. - Fader gik nu henimod Stedet,

hvor Hjorten laa, her ligger en Hjort, siger nog=le Klappere, som kommer frem og ser den ligge der, ja, bring den hen til Hr Smidth, som har skudt den, de slæbte den da hen, og lagde den paa Smidths Post. - Inde fra Gran-tykningen hørte man Restauratør Hansen skælde og smælde, jeg ved bestemt, at Hjorten skal være her, den fik jo hele Skuddet, han søgte og Klapperne blev lovet en Rigsdaler ifald de kunde finde den, men alt forgæves, men Godsejer Smidth var henry[kt] over at have skudt den Hjort, som nu blev læsset på Vognen, og kørt bort ligesom Hansen kom ud af Tykningen,

og meldte at han ikke kunde finde Hjorten, skøndt han var sikker paa, at den skulde være der. - Nu blev der taget en ny Saart, som ingen Resultat gav, og den sidste Saart for denne Dag gav heller ikke andet end et Par Stykker Raavildt. Det var omtrent bleven mørkt, saa enhver skyndte sig med at sige Farvel, for saaa hurtigt som muligt at komme til Esrom Kro, hvor alle Jægerne skulde samles og spise til Middag. - Mange Aar efter denne Jagtdag, festligholdt Restauratør Hansen, Jernbanehotellet i Fredensborg jeg tror sit Sølvbryllup. - Fader var ogsaa her tilstede og da han blev opfordret til af hele Selskabet, efter Mid-

dagsbordet, at fortælle en Jagthistorie, indvilligede han deri, dersom Selskabet vilde indestaa for, at Deres Vært ikke tog det fornærmeligt op hvad han vilde fortælle tror Du jeg bliver fornærmet over en Jagthistorie siger Restauratøren. - Nu vel, siger Fader, saa begynder jeg. Selskabet satte sig tæt omkring ham, og Fader begyndte sin Fortælling. "Der var engang", som saa ofte forhen Jagt i Gribskov hos vor fælles Ven Skovrider Hempel, (Skovrideren var ogsaa med i Selskabet) paa denne Dag traf det sig at Restauratør Hansen og Godsejer Smidth omtrent blev Sideposter i en Saart, hvor der meget ofte stod Daavildt, og den Dag kom en Ruddel Daavildt fa-

rende ned mod Godsejer
 Smidth, som ogsaa straks
 afgav to Skud, hvorpaa
 Daavildtet straks slog af,
 og gik i en Bue lige los
 mod Restauratør Hansen,
 som ligeledes afgav to Skud,
 det første Stykke Vildt, som
 Hansen skød til, var en
 Hjort, og var den samme
 som den Hjort som Smidth
 havde skudt forbi til, da
 Hansen havde skudt til
 den og jeg saa den falde
 lige ud for Smidths Post,
 da syntes jeg det gjorde
 mig ondt for Hr Smidth
 og bragte derfor ham Hjør=
 ten, og Du Hansen, Du
 maatte rende rundt og
 skælde og smælde over at
 Du ikke kunde finde
 Hjorten, som skulde være
 der, men desuagtet alle=
 rede pr Vogn, var kørt

til Skovridergaarden. - Du
 havde virkelig skudt de
 to Stykker Daavildt. -
 Smidth skød i sin Ivrig=
 hed i Jorden, længe førend
 der hvor Vildtet stod. -
 ”Ja, jeg tænkte jo nok, at
 der var Kæltringestreger
 med i Spillet, sagde Han=
 sen, jeg kunde jo ikke
 skyde forbi til en Hjort
 paa det Hold, og det var
 sgu ikke bare Ærter jeg
 havde i Bøssen, forresten
 skal Du have Tak for
 den Historie, nu kan jeg
 da indføre Hjorten i
 min Jagtbog. -
 Jagtselskabet fra den første
 Dags Jagt finder vi alt=
 saa om Aftenen siddende
 i Esrom Kro ved Middags=
 bordet, Stemningen var
 udmærket, og der blev
 drukket paa, at Jagtdagen

i Morgen maatte blive for=
 nøjelig, og selv om Jagtud=
 byttet ikke blev saa stort,
 naar dog bare Vind og
 Vejr vilde blive godt, saa
 at man rigtig kunde ny=
 de den dejlige Skov. -
 Efter Middagen spilledes
 der Kort i forskellige
 Hold, og efterhaanden som
 Kortspillerne bleve trætte
 gik man i Seng, men
 der var vist mange af
 Selskabet, som ikke fik
 sovet ret meget den Nat
 i detmindste hørte man
 Kroejer Petersen bombe om
 paa sit Træben den gan=
 ske Nat, og servere, saa
 dem der var gaaet tidlig
 i Seng fik ikke megen
 Ro til at sove; ”naa” det
 hørte jo med alt sammen
 til Jægerlivet, og om Mor=
 genen var ogsaa enhver

Mand paa Pladsen, det
 gjaldt jo om at faa lidt
 Frokost i Tasken, og være
 ved Kongens Bøge Kl. 9,
 der var nemlig Mødestedet
 for anden Dags Jagten. -
 Det var paa ganske faa
 Undtagelser nær, samme
 Selskab, som Dagen forud
 og da Skytterne havde
 hilst paa Skovrideren, og
 paa hinanden indbyrdes,
 begav Skovrideren sig hen=
 imod, hvor første Saart
 skulde afholdes, her blev
 jeg Sidepost Nr 1, og de
 øvrige Skytter stod langs
 Midtlinievejen et langt
 Stykke ned, til de endelig
 bøjede af henimod Skov=
 portevej. - længe havde jeg
 ikke staaet førend jeg hørte
 Klapperne begynde Drivning=
 en, og kort der efter faldt
 der enkelte Skud paa ven=

stre Sidefløj, en Hare kom i en susende Fart henimod mig langs en lille Grønvej, da den kom mig nær paa cirka 30 Alen skød jeg, men det anfægtede ikke Morten paa nogen som helst Maade, kun satte den Farten endnu højere op, men samti[di]g slog den af saa jeg omtrent fik Bredsiden til, jeg tog nu atter Sigte, og denne Gang rullede Haren da Skuddet faldt. - Der faldt nu mange Skud langs Linien, det eneste jeg saa var at Fader skød en Ræv, som faldt stenforendt paa Vejen, da Saarten var forbi laa der til Parade 1 Stk Daavildt 2 Stk Raavildt 2 Ræve og 2 Hænder, men der var ogsaa afgang sytten Skud. - Anden Saart laa ikke langt fra første, Klapperne skulde nemlig

blive staaende, hvor Skyterne havde staaet, og disse skulde gaa langs Midtlinievejen, udenom Saarten for samtidig at blive udstillet paa Post, jeg kom til at staa ved Siden af Fader omtrent midt for Saarten, foran mig, havde jeg et tæt Bøgekrat, bagved havde jeg meget tætte Graner. - Vejen var allerhøjst seks Alen bred, foran eller bagud var det umuligt at komme til Skud, Fader kom hen til mig, og saa betænkelig ud, Du skal, sagde han, helst lade være at skyde, ifald der skulde komme noget, der er altfor smal Plads for dig at skyde paa, Du skyder bare forbi, og saa bliver Du skældt ud af Skovrideren, og det er ikke behageligt. -

Fader gik tilbage til
sin Post, jeg stillede mig
ligesaa tæt op til Bøge=
tykningen som muligt, saa=
ledes at jeg kunde skyde
over hele Vejens Bredde bag=
ud, glad var jeg ikke,
thi jeg indsaa udmærket,
at det forholdt sig fuldstæn=
dig rigtig, som Fader havde
sagt, imidlertid blev jeg
snart reven ud af mine Be=
tragtninger, thi pludselig hør=
te jeg noget pusle foran mig
paa min venstre Side, som
et Lyn smed jeg Bøssen
til Kinden, og i det samme
sprang et Stykke Raavildt
over Vejen, Skuddet knal=
dede, atter et Stykke Raa=
vildt over Vejen nok et
Skud, og alt blev derpaa
tyst og stille, der var intet
hverken at se eller høre, hur=
tig ladede jeg atter min Bøs=

se og stillede mig parat
til Skud, men dog stadig
skævende til den venstre Side
for om mulig at se eller høre
noget, men, nej, alt var tyst
og stille i Granerne, hvor
Vildtet var sprunget ind i
Skuddet, skulde Du virkelig
have skudt forbi tænkte jeg,
ja der var jo stærk Fart
paa Vildtet og Vejen var
smal, men jeg syntes at jeg
havde udmærket Hold, atter
blev jeg revet ud af mine Grub=
lerier ved en svag Puslen,
atter paa den venstre Side,
straks tog jeg Bøssen til
Kinden for at være parat til
Skud, men der hengik et
à 2 Minutter, og jeg var
lige ved at sænke Bøssen,
da der atter springer et
Stykke Raavildt over Vejen,
atter knalder Skuddet, og
denne Gang hørte jeg no=

get bevæge sig inde i Gra=
 nerne, som naar et Styk=
 ke Vildt giver de sidste
 Spjæt inden det er forendt,
 naa den blev der da, tænkte
 jeg, ja saa kan de andre
 maaske ogsaa være der,
 thi Holdet var det samme,
 Klapperne var nu kommen
 ganske nær, saa jeg kunde
 tage Patronerne ud af
 Bøssen, i det samme
 ser jeg Fader komme
 henimod mig, da han er
 tæt ved mig, siger han,
 Du er jo gal Dreng, at
 skyde 3 Stykker Vildt paa
 en Post over saadan en
 smal Vej, Faders Ansigt
 lignede en Solstraale, og
 hams Øjne blev helt borte
 ved Smilet, som var et Sær=
 kende paa at han var i
 straalende Humør, ja, men
 jeg ved ikke om jeg har

faaet de to første, indvendte
 jeg, jo min sandten har
 Du faaet dem, sagde han,
 de ligger der, og det er oven
 i Købet to stærke Bukke (
 Seksendere). Jeg kom i en
 Fart hen i Granerne, fik
 fat i den største Buk og
 ud paa Vejen, saa kom Nr
 2, og til Slut Raaen, der laa
 de alle 3 Side om Side, nu
 kom Klapperne og Skytterne
 som skiftevis saa paa mig
 og paa Dyrene, og jeg hørte
 dem hviske om hvor godt
 jeg skød, en af de sidste, som
 kom til Stedet hvor Dyrene
 laa, var Skovrideren, hvad
 er dette her spørger han,
 Godsejer Smidth peger hen
 paa mig og siger, det er
 naturligvis ham der, han
 har skudt dem alle tre,
 og tilmed dobleret de 2
 Stykker her paa denne

smalle Vej, ha ha ha lo
 Skovrideren, og dampede paa
 Piben og saa op i Bøgetop=
 pene, ja jeg sagde F
 R mig nok, at han var
 ligesaa god som en hver an=
 den Jæger, derpaa dam=
 pede Skovrideren vidre
 til næste Saart, hvorhen
 Skytterne fulgte ham.
 I denne Saart var det kun
 smaat med Skuddene, dog
 kom der en Rudel Daa=
 vildt for, som Købmand
 Petersen Aalsgaarde og
 Murermester Køhler Køben=
 havn behandlede ved at
 nedskyde en Spidshjort og
 to Daaer. - Da denne
 Saart var tilende var det
 Frokosttid, og nu kom Mad=
 pakkerne frem af Taskerne,
 hver af Skytterne havde jo
 faaet lavet sig en Frokost=
 pakke inden de forlod

Esrom Kro, og det maa man
 sige til Kroværtindens Roes
 at Mad forstod hun at skæ=
 re og det var altid omhygge=
 ligt indpakket. - Frokosten
 var tilende, Cigarerne var
 røgte og Skovrideren stod og
 saa op i Bøgetoppene, dam=
 pende stærkt paa Piben. -
 ”Peter Andresen”, kalder
 Skovrideren, tag Klapperne
 og gaa uden om Burre Sø,
 og klap den op imod Kal=
 lehavevejen, har De for=
 staaet det ? Vel Hr Skov=
 rider, og dermed forsvandt
 Klapperne, for at indtage
 deres Pladser, for at være
 færdige naar Skovrideren
 gav Signal til at begynde
 Drivningen. - Skytterne fulg=
 te Skovrideren op imod
 Kallehavevejen, hvor han
 gjorde Holdt, den første
 Post blev jeg, og derefter

fulgte de andre Skytter langs med Vejen, nu blev der blæst "Jagt begynd" og langt borte hørte man Klapperne raabe "klap paa", efterhaanden som Klapperne kom nærmere Skyttelinien, faldt der enkelte Skud, men saa langt jeg kunde se kom der intet Vildt, ej heller nærmeste Skytter kom til Skud, i alt faldt der kun fem Skud, og der blev kun leveret en Ræv de andre fire Skud var forbi. - Det begyndte nu at regne, og af den Grund blev der kun taget to Saar=ter til, hvori der saa godt som intet Vildt kom for, Klapperne vare nu saa vaa=de saa Skovrideren afbrød Jagten. - Der blev nu sagt Farvel til Skovrideren og det øvrige Jagtselskab, og

alle vare glade for de to dejlige Dage i den herlige Gribskov. - Dette var mine første Klapjagtdage i Gribskov, mange fulgte efter, men jeg mindes ikke at jeg senere har haft noget smukkere Resultat end netop paa disse to første Jagtdage, en Hare, to Raabukke og en Raa ialt i seks Skud. -

Hermed slutter jeg første Del af mine Jagtoplevelser eller mine Barndoms= minder om Jagt. Da jeg nu var fyldt mit 14 nde Aar og konfirmeret skulde der tænkes paa andet end Jagt, spørge mig om hvad Livs= stilling jeg vilde vælge var der ingen der faldt paa, thi alle viste, at Forstvæsenet maatte og skulde jeg lære. Det blev da bestemt, at jeg skulde blive hjemme, og under Faders Vejledning deltage i alt Arbejde der vedrørte Skoven, saavel Skov= ning som Kultur, det sidstnævnte havde jeg dog allerede været en Del med til, da der dengang var tem= melig store Kulturarbejder i Gang, i det saakaldte Horneby Sand, vest for Hornbæk Fiskerleje.

Horneby Sand var, saa vidt jeg husker, et Areal paa cirka 250 Td Land, det strakte sig fra Horn= bæk By, langs Stranden, til Fisker= lejet Villingebæk. -

I Aarene omkring 1858 kunde

Fader have købt hele Arealet af Staten for 400 Rigsdaler, men hverken Fader eller andre vil= le dengang købe det, da man mente at det intet var værd, det bestod nemlig kun af Sten og Lyng. Heri tog man imidlertid storligen Fejl, thi allerede i 80 erne da der ikke fandtes flere Byggegrunde til Salg i Hornbæk Fiskerleje og flere og flere Københavnerne flyttede der= ud om Somren og mange af dem gerne selv vilde købe Grund til at bygge paa, da steg Horneby Sand betydelig i Pris, en Del deraf blev solgt til endog temmelig høje Priser. - I tre Aar lærte jeg nu alt hvad der fordredes af en Forstaspirant for at kunde opnaa, at faa Forst og Jagtlærebrev, dog havde jeg meget med Jagt og Hunde at gøre, der var Forårer, hvor jeg alene skød cirka 100 Snepper, de fleste skød jeg i Horserød og Klosterris= hegn, da jeg kun sjældent fik

Lov, at søge Snepper i Hornbæk Plantage, da Fader der søgte Snepper med Baron Blixen Finecke og senere med Kammerherre van Deurs.

I Foraaret 1876 blev jeg den 2 den April tilsagt, af min Skovrider Kammerjunker von Krogh, til at møde og føre en Herr Modeweg paa Snekkejagt i Horserødhegn, Møde=stedet var Skovfogedstedet Kl 9 Formiddag, Hr Modeweg kom præcis paa Slaget 9 og var svært udhalet, blandt andet saa jeg at der var rigelig med Patroner saavel i Tas=ken som i Bæltet udenpaa, og jeg vidste at der vilde blive Brug for en Del af dem, thi jeg havde, da jeg gik langs med Vejen til Skovfogedstedet set flere Snepper, endog nogle i Sæde, men jeg havde strænge Ordre fra min Skovrider om ikke at løsne Skud førend Hr Modeweg var taget bort, og søge at skaffe ham saa mange Skud som muligt. Dette opfyldte jeg

derfor ogsaa til Punkt og Prikke, thi aldrig tror jeg at have skaffet nogen saa mange Skud til Snepper, som netop Hr Modeweg og aldrig har jeg ærgret mig saa meget paa nogen Snekkejagt som paa denne, thi Hr Modeweg var en umaadelig fin og elskværdig Mand, men Skytte var han ikke, henad Eftermiddagen, da Tasken og Bæl=tet var tomt for Patroner, da steg Hr Modeweg til Vogns uden saa meget, som at have skudt en Fjer af en eneste Snekke skønt Indholdet af cirka 60 Patroner var dryssede ud efter lige saa mange Snepper, ja jeg tror at jeg med Bestemthed kan sige, at jeg aldrig senere saa, saa mange Snepper som paa denne Dag i Horserød Hegn. Klokken var 4 om Eftermid=dagen da Hr Modeweg tog bort, min Hund var træt, og hvad meget værre var, den havde stødt for Fode væk, de sidste Snepper den

havde truffet, det ærgrede mig meget, da det var en ung Hund, som skulde afleveres nogle Dage senere, men det var jo ikke saa underligt, alle de Skud uden at Hunden en eneste Gang fik Revance. - Jeg havde taget 14 Patroner med mig hjemme fra, jeg havde jo ikke tænkt at faa Brug [for] dem, da jeg jo ikke maatte skyde saa længe Hr Modeweg var hos mig, men aldrig saa snart havde han forladt mig, førend jeg i en Fart fik Patronerne frem, og i Bøssen med dem. - I den nordlige Side af Horserød Hegn havde vi ikke været, og det var der jeg om Morgen, da jeg gik for at møde Hr Modeweg, havde set Snepper, derhen styrede jeg nu min Gang. Flora, saaledes hed den Hund jeg den Dag havde med, fik en Line om Halsen og saa "allé", meget langt kom jeg ikke førend den første Sneppe [??????] op foruden Hunden

var i Nærheden af den, den slog op over nogle unge Bøgepurre, med lige Bagskud, saa den var let at behandle, jeg saa hvor den faldt, og skyndte mig nu med at faa fat i Snoren, og førte Flora i den henimod det Sted hvor Sneppen laa død, saasnart hun havde Færd af Sneppen lod jeg hende gøre dæk, kaldte hende derfra af, og lod hende derpaa atter gøre dæk og dernæst apportere, saa klappede jeg hende og søgte derefter vidre, det hjalp, allerede den næste Sneppe hun fandt stod hun for, den var jeg ogsaa heldig at skyde, og da Flora kom med Sneppen i Munden var der ingen Træthed at mærke, det var gaaet over nu da det ikke var bare Forbiere.

Alle mine 14 Patroner gik med og der hang 4 Snepper paa min Taske, men nu var det ogsaa bleven sent, jeg skyndte mig derfor hjem. -

Da jeg naaede hjem og Fader fik set de 4 Snepper som hang paa Tasken blev han meget overrasket, og endnu mere overrasket blev han, da jeg fortalte hvilken Masse Snepper der havde været i Horserød Hegn paa denne Dag. - Kammerherre van Deurs og Fader havde i Hornbæk Plantage kun set 7 Snepper og deraf skudt de fire. - Saa snart jeg havde spist gav Fader mig Ordre til at gaa over til Jægermester Jessen, som boede en halv Mils Vej fra os, og hos hvem Kammerherren logerede i Sneppetiden, og der fortælle hvad jeg oplevet i Horserød Hegn, det blev da bestemt at Kammerherren skulde derover med Fader næste Dag, men Sneppen er ikke til at beregne, Horserød Hegn gav kun en Sneppe den følgende Dag. - Jeg saa og skød tre i Plan= tagen. -

Den 24 nde Januar 1877 gik jeg med min Bøsse paa Nakken og numme= rerede noget Brænde for Fader,

der var om Natten faldet en Del Sne, saa man kunde tydelig se Spo= rene af Vildtet, dog kun af det Vildt, som var gaaet lige i Morgen= stunden. - En Maar var kommen inde fra Skoven, sprunget over Skovgærdet og var stukket til Marks, det saa, saa indbydende ud og langt borte kunde den jo ikke være, Sporet var aldeles friskt, og jeg fulgte efter Sporet, jeg vidste nok, at man ved at gaa efter Maar= spor sjældent faar noget Udbytte, thi Maaren gaar paa nogle faa Timer ofte meget langt, men her var det noget andet, i Morgenstunden og til Marks. - Sporet stod i Retning op efter en Bondegaard, som laa et Stykke fra Skoven, og ganske rigtig den var søgt ind i Laden igennem et Hul i den stampede Lervæg. - Jeg gik for en Sikkerheds Skyld rundt om Gaarden for at overbevise mig om, at den var bleven i Laden

og da jeg saa at den ikke var
 gaaet derfra, gik jeg atter til Skovs
 for at fuldføre min Nummerering. -
 Da det blev Aften gik jeg tilbage
 til Bondegaarden, jeg spurgte
 Manden, som ikke selv var Jæger,
 om han havde noget imod, at jeg
 forsøgte at skyde en Maar, som
 var inde i hans Lade, det havde
 han paa ingen Maade eftersom
 den havde taget baade Høns og
 Ænder fra [fra] i Vinterens Løb. -
 Udenfor Ladebygningen var der
 store gamle Frugttræer, bagved
 et af disse stillede jeg mig, det
 var dejligt Vejr med let Frost,
 det var saa Maaneklart saa jeg
 kunde godt have set, om en Flue
 var kommen ud af Hullet i Laden,
 men der kom hverken Flue eller
 andre Dyr. - Timerne gik og
 Klokken maatte snart være henad
 ti, pludselig ser jeg et lille spidst
 Hoved komme til Syne i Hullet,
 men jeg skulde nok vogte mig for,

at gøre bare en lille Bevægelse,
 er Du først kommen saa vidt
 skal Du ogsaa nok ud med Rest=
 en, tænkte jeg, og det var rigtigt,
 thi da Maaren havde siddet lidt
 og set og vejret, lod den sig gan=
 ske langsomt glide ned langs med
 Væggen holdende sig fast ved Bag=
 løbene i det udvendige af Muren,
 idet jeg langsomt vilde tage Bøs=
 sen til Kinden, gav det et lille
 Knæk i mit en[e] Knæ, en Følge
 af at jeg i saa lang Tid havde
 staaet i samme Stilling, det hørte
 Maaren og som et Lyn var den
 atter tilbage i Laden og jeg var
 næsten sikker paa, at alt var øde=
 lagt, men jeg blev dog staaende. -

Et Kvarters Tid efter kom Maaren
 atter til Syne, denne Gang sad den
 længe i Hullet med kun Næsen
 udenfor, men da alt forblev tyst
 og stille, lod den sig atter paa
 samme Maade som før, glide ned
 af Muren, jeg var imidlertid og=

saa bleven mere forsigtig, lang= somt havde jeg faaet Bøssen til Kinden, og inden Maaren havde givet Slip med Baglø= bene, faldt mit Skud, og Maa= ren dumpede stendød til Jorden, ramt i Hovedet. - Det var en dejlig stor Skovmaar. - Bonde= manden kom nu ud til mig, jeg tilbød ham Maaren men den vilde han ikke have, forøv= rigt tror jeg han var ligesaa glad som jeg, ved at være be= friet for Indkvartering af en saa= dan Røver. -

#

Den 26 nde Februar 1877 var det fint dejligt Vejr, Vind fra Syd Vest, lidt taaget og diset Luft. - Det er rigtig Vejr til Strandjagt i Dag, siger min Broder til mig, skal vi tage ud? jeg var selvfølgelig straks parat, Patronerne vare lade= de og laa i Tasken, alt klar und= tagen Maden, men den blev i en

Hast lavet i Stand sat i en Kurv hvori der ogsaa var Kaffe og Øl vi ventede jo at blive borte hele Dagen, og saa afsted ned til Baaden, som laa fortøjet ved Hornbæk Havn. - Da vi havde dejlig Vind satte vi Sejl til, og stod ud i Sundet. Jeg havde 2 Bøsser med, den ene en Enkeltløbet meget lang og af svær Kaliber, brugte jeg mest til at skyde paa Ænder i Flok paa Vandet med, og til dette Brug var den udmærket, da den skød meget langt og slog godt igen= nem. - Den anden Bøsse var en Bagladedoublet, som ogsaa skød godt, men ikke nær saa langt som den første. - Da vi vare kommen et Stykke fra Land saa jeg ret forud en And ligge paa Vandet og mærkelig nok den holdt til vi var dencirka 40 Alen nær, da skød jeg den paa Van= det med den store Bøsse, jeg

havde nemlig set at det var en stor Rækhals [rødstrubet Lom] og vidste fra tidlige Tider hvad en saadan Rækhals kan taale. - Det var den første, sagde min Broder, den kom vi let til. - Vi sejlede atter et Stykke udefter, pludselig opdager vi en meget stor Flok Alliker ogsaa kaldet Markreland, vi satte Kursen efter dem, men det viste sig snart, at de svømmede lige saa hurtig, som vi sejlede, tag en Aare, siger min Broder, og ro saa haardt Du kan, jeg skal hjælpe til, saa maa vi vel kunne naa dem, jeg roede nu et Kvarterstid alt hvad jeg formaaede, og omsider var vi dem paa Skud, straks kastede jeg Aaren, tog Bøssen og vendte mig om paa Toften af Baaden, og det maa jeg sige, det var et herligt Syn, hundreder af Ænder svømmede foran os ikke mere end 30 à 40 Alen forude. -

I en Fart fik jeg den store Bøsse til Kinden og skød hen i Flokken hvor den var tættest, og det kan nok være at vi fik travlt, thi mindst tyve Ænder bleve ramt af Skuddet, mange døde, men nogle blev kun anskudte, disse dykkede under Vandet og kom atter op i forskellige Retninger, dem satte vi nu efter, en for en, og de fleste skød jeg med Bagladeren, da det som Regel blev ganske korte Skud. - Det var nu bleven Blikstille og mere taaget end da vi tog ud, Sejlene havde vi maattet tage ind da der ingen Vind var, men alligevel fortsatte vi Jagten, Ænderne lettede ikke de blev bare ved at svømme og dykke, men de er svære nok alligevel at komme paa Skud, thi man maa ro alt hvad man formaar for at indhente dem i flere Timer fortsatte vi Jagten, men endelig forsvandt Ænderne, og Broder siger, nu er det vist bedst at vi

tager en Bid Brød og saa ser at finde Land, Land siger jeg, det kan vi da sagtens finde, Du har vel taget Kompasset med, nej det er bare det jeg ikke har, siger han, det ligger hjemme i en Lomme, naa tak” ja saa ved jeg ikke hvor vi skal finde Land i denne Taage, man kan jo ikke se længre frem for sig end man kan skyde, og vi har vendt og drejet Baaden mangfoldige Gange medens vi forfulgte Ænderne, men lad os nu faa Maden frem saa maaske Taagen letter noget medens vi spiser, hvormange Ænder har vi egentlig faaet? vi lagde dem Side om Side i Forstavnen af Baaden og der var 35 i alt deraf 30 Markrelænder, 1 Rækhals 2 Edderfugle og 2 andre Strandænder. Da vi var færdige med at spise var det snarere mere taaget end da vi begyndte, og Klokken var nu blev tre om Eftermiddagen, saa der

var ingen Udsigt til at Taagen vilde lette inden Aften. - Vi begyndte nu at ro paa Lykke og Fromme og saaledes blev vi ved i to stive Timer, Taagen var lige tæt og ikke den mindste Lyd lod sig høre, saa vi derfor kunde vide hvad Retning Land var. - Ja vi kan saamænd lige så godt lade være at ro, siger min Broder, thi vi ere lige saa udsatte for at komme Søverts som mod Land, der er ikke andet for end at ligge stille og mulig faa at høre et Signal fra Skib eller andre Ting, som kan lede os, thi Taagen letter saamænd ikke førend til Morgenstunden, tys hvad var det jeg syntes jeg hørte en Hane gale, ”Sludder” der var ingen Hane der galede, jo det syntes jeg dog bestemt, siger jeg, og saa var det i den Retning, lad os prøve at ro den Vej hvorfra jeg syntes Lyden kom, ja vi

kan jo gerne prøve, vi fik atter fat paa Aarerne og et Kvarter gik atter hen, jeg synes her bliver mindre Vand, siger jeg, ja naar vi endda havde en Line saa vi kunde lodde siger min Broder "kykkelikye" høres der pludselig forude, hov, hov, er der en Hane, saa er der vel ogsaa Land, siger vi begge i Munden paa hinanden, og det er ikke mange hundrede Alen fra os, vi roede atter fremefter hvorfra Signalet var kommet, men hvad er dog det der forude? det ser jo ud som et helt Bjerg der rager op af Vandet, det er vel Kullen, nej det er det for lige til, siger min Broder, nej nu skal jeg sige Dig hvad, det er [det er] Gilleleje Havn, ja en Havn er det, siger han, men hvorfor skulde det være Gilleleje Havn?, jo for derudfor var vi dengang vi saa de mange Ænder jeg saa netop Land engang Taagen lettede en Smule, og da

var vi midt imellem Nakkeho= ved Fyr og Gilleleje Havn. - Vi roede da ind gennem Indløbet til Havnen, men endnu kunde vi ikke sige hvad Havn det var, da pludselig ser vi en Mand staa noget ude paa Havnen "hvad, er det ikke Far der staar derinde, siger min Broder, "hvor" derhenne paa den Østre Broarm, jo det er det, ja saa maa det jo være Hornbæk Havn vi er i, ja det er det ogsaa, for der ligger Rasmus Piis's Jagt det var da et forunderligt Held, at vi lige skulde lande her ved Havnen. - I bliver længe borte, siger Fader, har I haft Kompasset med? nej, men vi har bare ligget lige her ud for Havnen, siger Bror, naa, ja for ellers havde I da aldrig fundet hjem, jeg har bedt en Fisker om at tude i Taagehorn efter eder, der kommer han henne,

nu kan det altsaa være lige meget. - I har vel ikke faaet nogle Ænder, naar I ikke har været længere borte? det var ellers kedeligt, for jeg havde ellers lovet Marinemaler Locher nogle Stykker. - Ja, er der ikke andet i Vejen, saa kan Du godt faa saa mange Ænder, som Locher skal have, sagde vi, og saa begyndte vi at læsse hele vort Udbytte af Jagten op paa Broarmen, Død og Pine, der er jo mange, sagde Fader, dem har I da ikke skudt herudenfor, og jeg har heller ikke hørt noget Skud, hvormange er der? 35 i det hele ”naa ja”, det er jo meget godt, me[d] bedre er det, at I er i god Behold her i Havnen, for nu er Klokken 7, og der er ingen Udsigt til at Taagen letter for det første, I kunde godt have retsikeret, at I var kommen til at blive derude hele Natten. - ”Naa ja” sulte [halv linie mangler på foto 1848]

vi da ikke foreløbig, siger min Broder, saalæng vi havde Ænderne selv om det var bleven en fæl tranenet Bid, hvor mange Ænder vil Du have til Locher? Aa, I kan give mig en 6 – 8 Stykker, jeg gaar derhen med det samme, giv mig nogle af dem, der er bedst istand. - Ja Fedtet ses ikke saa meget paa dem, det mærkes først naar de ligger paa Panden, siger min Broder i det samme han rækker Fader Ænderne, naa, tak skal I have, nu gaar jeg i Forvejen, skulde jeg ikke komme hjem straks efter eder, saa sig til Moder at jeg er bleven hos Locher for at spille en lille Lomber. - Dygtig forfrosne, noget sultne, men med et godt Humør vandrede vi hjemad, kan du se det var dog rigtig med Hanen, som jeg hørte gale, sagde jeg, og havde vi haft Kompasset med, havde vi ogsaa haft en Del flere Ænder, thi

efter at vi havde spist saa vi jo slet ikke efter, jeg saa flere Gange Ænder forud, men vilde ikke sige noget, for det galdt jo bare dengang om at finde Land. - Ja nu er vi hjemme, svarede han, næste Gang tager vi Kompasset med.

12 September 1877.

Bøssen havde i lang Tid ligget stille, om Sommeren skal Vildtet have Fred til at yngle, og der er jo ogsaa saa meget andet, at tage Vare paa i Skov og Mark, saa Sommermaanederne forsvinde hurtig, intet Under derfor, at Fingerne begynder at krippe, naar man nærmer sig den 12 te September. - Sommeren havde været god der var nok mange Harer og Høns nogle Flokke havde jeg rejst i Løbet af Somren, og det havde været store og kraftige Flokke. - Saalangt jeg kan huske tilbage havde Skovrideren og Fader haft Lov til at søge Høns paa Horneby

Marker, og da disse Marker stødte op til Horneby Sand, hvor der dengang altid blev udruget nogle Flokke Høns, var det samlede Areal stort nok til at nogle Jægere kunde mere sig en Dag eller to, der var altid godt med Høns og Harer. Jeg havde fra jeg var ganske lille faaet Lov til at følge med paa den Dag, og paa disse Ture gik jeg altid bag ved Fader, som Regel bærende paa Madkurven eller det skudte Vildt. - Denne Gang havde Skovrideren imidlertid sagt at jeg selv skulde have Lov til at tage Hund og Bøsse med, men saa skulde jeg ”Fanden pine mig”, ogsaa staa tidlig op om Morgenen, inden det blev lyst og tage Skovløber Torbensen med, og gaa ud og stille os ude paa Marken, og høre efter naar Hønsene kaldte sammen, saa de kunde være lette at finde, naar Skovrideren kom med de øvrige Herrer,

men jeg maatte ”Fanden pine mig”,
ikke løsne Skud, og frem for alt
høre og se godt efter om der [var] andre
[der] skulde holde Jagt inden de kom. -
Dette var min Instruks og den
var tydelig nok. -

Altsaa den 12 te September 1877 stod
Skovløberen og jeg om Morgenen Kl. 4
paa et af de højeste Punkter paa
Horneby Mark, dog saaledes at vi
ikke var set af Uvedkommende. -
Morgenstunden var frisk og dejlig.
Duggen laa overalt paa Marken,
mest synlig på Græs og Stupmar=
ker, paa en enkelt Mark stod der
endnu noget Sæd paa Hov, men det
var kun paa meget lavt liggende
Marker og paa Englodder. -
Ikke saa snart var det begyndt
at lysne førend Agerhønsene be=
gyndte at kalde sammen, en stor
Flok kaldte sammen i et Stykke
Kartofler, en anden paa en Havre=
stup. - Noget efter at Hønsene hav=
de ladet sig høre, kom en Mand til

Syne med en Hund, han havde
sikkert staaet hjemme ved sin Gaard
som laa et lille Stykke derfra, og
iagttaget Hønsenes Kalden, og kom
nu med sin Hund for at søge at
faa dem splittede og væk fra
Kartoflerne, han var nemlig
selv Jæger, og han havde ved
flere Lejligheder forsøgt at over=
tale de andre Gaardmænd i By=
en til [at] overdrage Jagten til ham,
men det vilde Gaardmændene
ikke høre Tale om, de svarede
ham, at naar de to første Jagt=
dage var gaaede, da kunde han
gaa lige saa meget han lyste=
de, men Skovrideren og Eskildsen
skulde have Lov at gaa de
Dage, forøvrigt betaler de hvad
de skylder, og derfor afholder vi
jo et Gilde hvert 3 dje Aar, og
det vil vi ikke være med til
at forandre, saa længe de gamle
Jægere har Lyst til at komme
her, var Gaardejer Peter Hansens

Ord. - Nu var det imidlertid sikkert hans Mening at drive Hønsene bort fra Kartofflerne og de Steder hvor de ellers holdt til, og hen til Steder hvor de ikke var saa lette for Jægerne at finde naar disse kom senere paa Dagen, han blev derfor noget lang i Ansigtet, da vi kom ud fra vort Smuthul, og undskyldte sig med, at han bare vilde ud at finde paa noget Korn han havde staaende paa Marken, om det var tjenligt til at køre hjem, men Skovløber Anders Torbensen var ikke mere tosset, end han svarede ham, at det var spildt Ulejlighed, thi der kunde ingen Sæd være tør til at køre hjem ovenpaa den Tordenbyge vi havde faaet Aftenen i Forvejen. - Skal I blive herude til Skovrideren kommer med Jægerne, spurgte Bonden, jo det skulde vi da, vil I da ikke med hjem

og faa lidt Kaffe? Nej Tak, vi har selv Kaffe og Mad med, var Svaret, nu skulde Bonden ikke ud at føle paa Sæden, han vendte ganske rolig om og gik hjem. Der var vinket af, sagde Skovløberen. - Vi satte os nu atter bag Tjørnegærdet og drak vor Kaffe, Torbensen vilde dog nok først have en Snaps det varmer lidt i Skrutten, sagde han, for det er ligegodt slet ikke varmt saadan fra Morgenstunden, derpaa tændte vi vore Piber og paa dem bakkede vi og imidlertid gik Tiden, Klokken blev 9, nu maatte Jagtselskabet snart være her, ja, udbryder jeg nu kommer Vognen, nu kører den ind i Peder Hansens Gaard, men jeg tror ikke vi skal gaa derhen førend vi ser dem komme her udefter, thi saa længe vi staar her kan der jo ingen komme og jage Hønsene bort, se nu kommer de, nu kan vi godt gaa hen og

møde dem og sige dem hvor Hønsene ligger. - Naa, Godmorgen! siger Skovrideren, har I set og hørt nogle Høns? vel Herr Skovrider, siger jeg, der ligger en stor Flok henne i Kartofflerne og den er stor, vi saa den fløj derhen efter at den havde kaldt sammen, en anden Flok ligger henne i den Havrestup, men den har vi kun hørt kalde, vi saa den ikke, men de ere ikke fløjne derfra, forresten kunde det vist snart have gaaet galt, thi straks efter at Hønsene havde kaldt sammen kom en hvis Gaardmand med sin Hund, det var vist ikke for at føle paa Sæden om den var tør, som han fortalte os, nej jeg tror snarere at det var for at faa Hønsene væk fra Stupmarken og Kartofflerne. - Na ja, det var Fanden pine mig godt I gik herud, naar vi nu bare kan finde de to Flokke Høns. -

Jagtselskabet bestod af Skovrider Kammerjunker von Krogh, Jægermester Jessen Rosendal, Skovrider Schade Valdemarslund, samt Fader jeg gik foreløbig bag Fader med Bøssen paa Nakken og min Hund i en Snor. - Herrerne delte sig nu og afsøgte Kartoffelmarken paa langs af Rækkerne Skovrider Krogh i Midten, Jægermester Jessen paa højre Side og Skovrider Schade paa venstre Side. Fader og jeg gik hen til et Sted hvorfra man kunde se viden om, for at passe paa hvor Hønsene kastede sig, naar de rejste i Kartofflerne. - Skovrider Kroghs Hund var hvid med sorte Poter og hed Juno, da den godt og vel var kommen ind midt i Kartoffelmarken tog den Stand, men inden Herrerne kom hen til den lettede Hønsene i den anden Ende af Kartofflerne, de holdt ikke og der blev ikke løsnet Skud,

to af Hønsene slog fra Flokken,
 fløj ind mod Byen og smed sig
 paa en Græsmark, de øvrige vistnok
 et Par og tyve kastede sig i Kanten
 af et lille Krat paa cirka to Tøn=
 der Land. - Du kan, Fanden pine mig,
 gaa hen og se om du kan sky=
 de de to paa Fræsmarken, saa
 gaar vi hen efter Flokken, sagde
 Skovrideren. - Det lod jeg mig ikke
 sig[e] to Gange, jeg slap min Hund
 løs af Snoren, det var en gammel
 Hund som var saa fed, at den
 daarlig kunde vralte Afsted, vi
 havde faaet den ud i nogen Tid
 for at give den Motion, den til=
 hørte en Jæger i København, og nu
 søgte jeg på Kryds og Tværs Græs=
 marken igennem men uden Re=
 sultat, jeg var ved at opgive det,
 da jeg pludselig nær havde traadt
 paa den ene af Hønsene, som stod
 op lige ved Fødderne af mig, det
 første Skud skød jeg forbi, men i
 det andet faldt Hønen, da jeg kom

hen i Nærheden af hvor den var
 falden stod Hunden, jeg tror at
 det er Stand for den faldne Høne,
 og taler derfor til Hunden samtidig
 med, at jeg knækker Bøssen op,
 for at lægge en frisk Patron i
 istedet for den afskudte ”men vips”
 der stod en Høne op og fløj nok
 saa pænt ind mod Byen uden
 at jeg kunde saa meget som
 hilse paa den. - Hunden fandt
 nu den døde Høne og bragte mig
 den, og da det ikke kunde nytte
 at jeg gik efter Hønen, som var
 fløjet ind i Byen, vendte jeg
 om, for at gaa hen til Jagtsel=
 skabet, som havde skudt gevaltig
 medens jeg søgte efter de to Høns. -
 Da jeg kom hen til dem, vare
 Hønsene splittede for alle Vinde,
 Kammerjunker Krogh havde
 skudt fire, Skovrider Schade to,
 Fader ogsaa to, Resten hviste de
 ikke hvor var bleven af. - Nu
 vilde de forsøge den anden Flok,

og jeg fik af Fader Besked om hvor jeg muligvis kunde finde nogle af den første Flok, derhen styrer jeg min Kurs. - Fader havde sagt, jeg skulde afsøge hele den sydlige Del af Horneby Marker, dér løb en Aa, som gjorde Skellinien, paa venstre Side af Aaen havde vi Ret til at jage, paa den anden Side var det Fremmedes Jagt. - Jeg søgte meget nøjagtigt af, men desuagtet kunde jeg ingen Høns finde, pludselig falder der en fem seks Skudovre paa den modsatte Side af Aaen, og da jeg ser derhen kommer der Fjorten Høns lige op mod mig, da de var i Linie med mig skød jeg mit første Skud, der faldt to Høns, men mit andet Skud blev lidt langt, da der var stærk Fart paa Hønsene, saa det blev en bom. - Jeg saa imidlertid hvor de andre tolv kastede, derpaa tog jeg mine 2 Høns paa

Tasken, kaldte min Hund hinter, og skyndte mig at opsøge Jagtselskabet, jeg fandt dem siddende paa en Grøftekant, hvor de drak Solbærrom og røg en Cigar til, jeg tog min Hat af for Skovrideren, afgav min Melding, som lød paa, at tolv Høns laa i Mergelgraven imellem nogle smaa Fyr og Granplanter, og at de vare jagede ind paa vor Jagt, af fremmede Jægere paa den anden Side Aaen, Du skal, Fanden pine mig, have en Solbærrom det har Du ærlig fortjent, sagde han, og Kammerjunkeren skænkede mig et Glas af sin Jagtflaske, jeg takkede og drak, samtidig gav Jægermester Jessen mig en Cigar, Ja saa maa vi straks rejse os og gaa derhen, sagde Kammerjunkeren, for naar han siger, at han har set Hønsene kaste i Mergelgraven, saa er de der ogsaa, det ved jeg fra tidligere Lejligheder. -

Jeg holdt mig bag de andre Herrer, og havde for en Sikkerheds Skyld taget min Hund i Snor, thi jeg kendte den jo ikke rigtig endnu, og jeg vilde dog nødig have, at den skulde gaa hen og ødelægge noget da vi kom hen til Mergelgraven, lod Kammerjunkerens Juno gaa derned, og den var aldrig saa snart kommen derned førend den tog Stand, jo her er de, sagde han, nu staar Juno, kom med her hen, her kan de ikke undgaa os, da de alle vare komne hen til Randen af Graven siger Kammerherren til mig, kan Du ikke kaste noget derned, en Sten eller hvad Du kan faa fat paa, thi det Bæst vil ikke gaa frem, jeg tog i en Fart nogle Smaasten, som laa paa Marken og kastede ned, noget foran Juno, hun sprang straks frem, og op af Skraaningen kom en dejlig stor Hare, da den mærkede Skytterne

sprang den ned igen, og atter op af Skraaningen paa den anden Side, men nu knaldede der en to tre Skud, og Morten rullede henad Marken, samtidig lettede Hønsene nede paa Bunden af Graven, og det knaldede nu fra alle Kanter igen, alle Bøsser bleve afskudte, og Røgen lagde sig over Graven, saa man knapt kunde se Sidemanden, ingen kunde se noget uden jeg, som havde holdt mig noget til Siden og bagved, og som altsaa ikke var med i Kanonaden, jeg saa, at i Skudene faldt ikke en eneste Høne, først da de vare komne cirka to à tre Hundrede Alen bort, faldt der en Høne, paa et Stykke nysaaet Rugmark, Resten kastede længre borte i en Kartoffelmark. Det lavede vi Fanden pine mig godt, ja det var den Hare Skyld i, siger Kam-

merjunkeren, henvendt til mig, men hvor blev de nu af? saa Du hvor de kastede? for jeg kunde ikke se for Røgen, ja Hr Kammerjunker, svarede jeg, der faldt en Høne død ned, henne paa Rugmarken, de øvrige ligger henne i en Kartoffelmark til højre for Gaarden. - Haren blev nu stoppet i Tasken, og afsted gik det henimod Rugmarken, hvor Juno fandt og bragte den døde Høne. - Da vi kom til Kartofflerne, gik Skytterne paa Række, Kammerjunkeren i Midten med Hunden, det varede ikke længe, førend Juno tog Stand, atter gik han fren tog Stand igen, de har løbet, siger Fader, og det viste sig snart, at det var rigtig, thi Juno avancerede og stod hele Kartoffelmarken igennem, lige i Udkanten stod han fast, og nu stod Hønsene op en for en, Skuddene knaldede og da alle Hønsene vare lettede, laa der i

Rækkerne seks døde, som Juno fik travlt med [at] aportere. - Kammerjunkeren havde doubleret to Høns og senere skudt en enkelt Høne, de taaler Fanden pine mig ikke mere siger han, der skal jo nogle leve til næste Aar, men nu maa vi have Frokost. - Der henne ved Hegnet, siger Fader, der er Læ og Solen skinner saa dejligt, der kunde vi maaske være, men vi maa først have fat i Skovløberen, at han kan bringe os Maden. - Jeg fik Ordre til at hente ham, jeg vidste at han var gaaet ind til Gaardejer P Hansen med Haren og nogle Agerhøns, der skulde nemlig alt skudt Vildt samles, for efter endt Jagt at sælges, der var ikke ret langt derhen, saa vi var snart tilbage. - Maden blev nu pakket ud, hver tog sin Pakke Smørrebrød, og ingen ved hvor godt Maden smager, paa en Jagt=

tur, i den herlige fri Natur, uden den, som selv har været Deltager. Maden glider ogsaa lettere ned naar der er en iblandt Selskabet, som kan give en god Jagthistorie til bedste, og heri var Kammerjunker Krogh en Mester. - Kan De huske, Eskildsen, sagde han, dengang i Smaalands, da vi skød de mange Urfugle og Tjædere [Tjur] ? ja dengang var vi unge, nu kunde vi vist ikke have taget den Tørn, ja selve Jagtturen kunde maaske nok gaa endnu, men den svenske Punch vilde det maaske nok have knebet med, thi i den Retning er Svenskerne ikke gode at hamle op med, endskønt de kunde dog forresten ikke lade os noget høre, vi holdt tappert ud med dem, og det var som Regel dem der maatte først til Sengs. - Kan De huske een Morgen vi vaagnede og ikke kunde komme ud af Sengen? vore to Hunde, som laa i Værelset, havde

faaet for megen Kærnemælk, ned i Køkkenet om Aftenen, og denne havde de i Nattens Løb, hældt ud over Gulvet, ja der var, Fanden pine mig, ikke en Plet hvor vi kunde sætte Foden, saa vi kunde komme hen til Døren, for at tilkalde Hjælp, endogsaa mine lange Støvler vare fulde, med stort Besvær fik vi aabnet Vinduet og ad denne Vej Hjælp, men Jagt var der dengang i Smaalands. - Maden var nu spist, Cigaren røget, og nu maatte vi afsted, der var endnu meget der skulde afsøges, og Tiden løber saa forfærdelig paa en saadan Jagtdag. - det galdt nu om at finde nye Flokke Høns. Der var noget der kaldtes Hegnene, hvor der altid plejede at være Høns, derhenimod søgte vi altsaa, det varede længe inden vi fandt nogle, endelig stod min Hund i et Stykke Roer, da Skytterne

kom til stod Hønsene op, men holdt ikke, Fader kastede et Skud efter dem, hvorved der faldt en Høne ned, vingeskudt, vi saa den løbe henne ved noget Brom=bærhegn, men da vi kom derhen var det os ikke muligt, at finde den. - Hundene søgte frem og tilbage, op og ned langs Hegnet uden at faa Færd af den anskudte Høne, Skytterne opgav da at søge efter den, for at gaa efter Flokken, som var fløjet ned efter en Rørmose, jeg derimod blev tilbage for at søge videre efter den syge Høne, længe søgte jeg forgæves, og jeg var kommen langt fra det Sted hvor Hønen var falden, da pludselig tager min Hund Stand ved en Grøft med en Del Vidiebuske og Græs, jeg tænkte mindst paa, at træffe Hønen her og lavede mig færdig til Skud, men pludselig springer Hunden paa Hovedet ned i Grøften, og

kommer derpaa op med den spillevende Høne i Munden, kun et enkelt Hagt havde truffet den yderste Slagfjer. - Da Hønen var hængt paa Tasken gik jeg videre, da her egentlig ikke var noget særlig Terrain for Høns, jeg gik over nogle tørre Græsmarker, med den Tanke at der muligvis kunde sidde en Hare, det viste sig ogsaa, at der i det mindste havde været Hare, thi aldrig saa snart var jeg kommen derind forind jeg saa to store Haresæder lige ved Siden af hinanden. - Jeg kaldte nu Hunden hinter og krydsede Græsmarken af, men først lige til Slut sprang Haren, jeg smurte et Skud efter ham, og han rullede, men op igen og afsted, nu gav jeg den mit andet Skud, og Haren rullede atter for denne Gang at blive

liggende, dog langt fra forendt, thi det var Hagl No 6 jeg havde skudt med, og mit første Skud var dog mindst fyrretyve Alen og det sidste henved tresindstyve, jeg forendte Ha=ren puttede den i Tasken og søgte videre. - De andre Skytter hørte jeg stadig skyde, snart enkelte Skud, snart flere paa engang, men jeg var nu engang sluppen løs, og derfor syntes jeg, at det var bedst jeg benyttede mig deraf, dog søgte jeg kun paa de Steder, hvor jeg vidste, de andre ikke kom. Det var næsten bleven Aften, eller dog paa den Tid, hvor jeg vidste, at vi efter Aftale skulde være tilbage hos Gaardejer Peter Hansen jeg maatte derfor søge derhen efter. Min Hund var træt, og den havde ikke søgt ret meget i den sidste Tid, og jeg havde ikke fundet noget, skønt jeg havde søgt viden om, Bøssen havde jeg taget paa Nakken, da det øvrige Jagtselskab

maatte være passeret foran mig i det samme Terrain, Hunden luntede saa smaat foran, langs med nogle Roerækker, paa engang faar den saa travlt, Trætheden er som blæst bort, den markerer Række [op] og Række ned, saa slaar den pludselig ud af Roerne og gaar over i en Havrestup, og midt paa denne tager den Stand, jeg havde taget Bøssen af Nak=ken, og var klar til Skud lige bagved Hunden da Hønen stod op lig[e] foran Hunden, var den let at skyde, og den kom derfor heller ikke mange Alen førend den faldt død ned, og dermed var Jagten forbi for denne Dag, jeg maatte nu skynde mig for at naa Gaarden, som jeg havde set de andre Herrer gaa ind i, for noget siden. - Da jeg kom til Gaarden sad de bænkede i Storstuen ved et Glas Øl. - Naa, Du har ordenlig knaldet,

siger Fader, det var der dog Maade med, mente jeg, samtidig tager jeg den første Høne op af Tasken, idet jeg siger, denne her har jeg i det mindste ikke knaldet til, for det var den Høne, som Du anskød, og som min Hund bragte mig, et langt Stykke fra det Sted, hvor du skød til den dernæst halede jeg Morten ud af Tasken og lagde ham paa Bordet hvor de andre Harer og Høns laa til Parade, se ham skød jeg to Skud til, ifald Du kalder det, at knalde saa gevaldigt, og til Slut tog jeg den Høne op som jeg senest havde skudt paa Hjemvejen til Gaarden, den brugte jeg kun et Skud til, og det er alt hvad jeg har paa min Samvittighed. - Jeg talte nu hvad der laa paa Bordet, og det var et smukt Syn at se, seks og tyve store kraftige Høns og fire Harer, laa smukt ordnede i en

Række paa Bordet. - Det har været en fornøjelig Dag, siger Kammerjunkeren, jeg har skudt otte Agerhøns og en Hare, det er Fanden pine mig godt af en Mand paa henved de halvfjerds, lad os saa begynde Auktionen, hvad bydes der for Stykket af disse fire Høns, 50 Øre, bliver der sagt, 75 Øre siger Jægermester Jessen, og dermed faldt Hammeren. Det gik nu Slag i Slag indtil alle 26 Høns vare solgte, der indkom for Hønsene ialt 25 Kr 60 Øre, dernæst blev de fire Harer solgte og indbragte 6 Kr 75 Øre, ialt 31 Kr 35 Øre, som blev overgivet til Gaardejer P Hansen, der beholdt dem i tre Aar, og da samledes alle Hornebyerne i Kroen til Fællesspisning og Bal. - Nu skal de fanden pine mig alle have Tak for i Dag, vi ere Hornebyerne taknemlige for denne dejlige Jagtdag, som de Aar for Aar forbeholder os, siger

Kammerjunker Krogh, ja selv Tak, det er ogsaa os en Glæde, siger Gaardejer Hansen, at se Skovrideren med Jagtselskab, nu har vi jo i saa mange Aar kommet sammen paa denne Dag, og vi ere alle enige om, at saa længe som Hr Skovrideren og Skovfoged Eskildsen lever, og har Lyst at komme her paa Jagt da skal det altid staa aabent for dem og være hjertelig velkomne. - Hestene vare nu forspændte, og vi stege til Vogns efter at have taget Afsked med Hornebyerne og denne dejlige Jagtdag.

#

Den 1te Februar 1879 havde jeg faaet Ordre til, at møde hos Kammerjunker Skovrider von Krogh, sammen med Fader, som ogsaa havde Ordre til at give Møde, paa denne Dag, hos Skovrideren. - Vi kørte om Morgenen til "Land=

lyst", hvor Skovrideren boede. - Da vi kom dertil stod Kammerjunkereren i Gaarden, og han kom straks hen til os. - Ja, jeg har kaldt dem herhen, sagde han til Fader, fordi jeg gerne vilde gaa en Tur med dem i Skoven, jeg vilde nemlig gerne eksaminere ham der, samtidig pegede han paa mig, i forskellige Ting inden jeg underskriver hans Forst og Jagtlærebrev, som ligger færdig inde paa mit Kontor, vel har han arbejdet hos mig saa godt som fra Barn af, og i Særdeleshed i de tre sidste Aar, og under Deres lange Sygdom i Fjor var jeg meget godt tilfreds med ham, men jeg vil dog se ham taksere og udvise et Stykke Skov. - Kom nu, vi skal først have lidt Frokost. - Da vi havde spist og drukket Kaffe, gik vi til Skovs, hvor jeg fik et Stykke Bøgeskov at taksere, og dernæst at udvise. - Dette

faldt umaadelig godt ud for mit Vedkommende, thi ved et rent Tilfælde, fik jeg det samme Favne= indhold, nemlig 62 1/2 Favne, som Skovrideren, Fader havde derimod 64 Favne. - Det maa, Fanden pi= ne mig være godt takseret siger Skovrideren, naar tre Mennesker, som takserer det samme Stykke Stykke Skov, faar saa godt som samme Facit, lad os nu gaa hjem, jeg vil og kan nu godt underskrive Lærebrevet. - Vi spiste til Middag sammen med Kammerjunkeren, og derefter overrakte han mig Forst og Jagtlærebrevet med nogle anerkende Ord. - Kort derefter kørte Fader og jeg hjem til Skov= fogedstedet.

#

Den 28 nde Marts samme Aar, gik jeg og plantede Bjergfyr nede ved Stranden, det var om Formiddagen, og jeg blev derfor meget forbavset

ved at høre, at der blev blæst Jæger= raab, som jeg vidste betød, at jeg saa hurtig det var mig mulig skulde komme hjem, jeg satte derfor straks min Spade, tog mit Tøj og gik hjemefter. - Da jeg kom saa nær til Skovfogedstedet, at jeg kunde se ind i Gaarden, opdagede jeg straks at Kammerjunkeren Vogn holdt der, nu vidste jeg hvorfor jeg var kaldt hjem, Skovrideren var altsaa kommen og formodentlig vilde han tale med mig, jeg skyndte mig derfor ind, hvor jeg blev modtaget af Moder, som saa straalende glad ud. - Du maa skynde dig at klæde Dig om, sagde hun, Du skal ind til Kammerjunkeren, som har noget glædeligt at sige Dig, jeg blev nu svært nysgerrig, og forsøgte at faa Hemmeligheden ud af Moder, men det vilde hun ikke indlade sig paa, der var derfor ikke andet for mig at gøre, end at skynde

mig at kaste min gamle Jagtfrakke og mine snavsede Støvler og trække i noget bedre, og det tog ikke mange Minutter, thi jeg havde en Følelse af, at der var noget vigtigt for mig i Anmarch, og heri tog jeg heller ikke Fejl. - Saasnart jeg havde sagt "Goddag" tog nemlig Kammerjunker Skovrider von Krogh et stort Brev frem af Brystlommen, foldede det ud og læste det højt for mig, det var fra Lehnsgev Holstein Ledreborg, som bad Skovrideren om at skaffe ham et ungt Menneske med Forst og Jagtlærebrev, til at forrette Tjeneste som Skytte og Forstmand paa Ledreborg. - Ja jeg har allerede skrevet til Greven at Du kommer paa Lørdag for at presentere Dig og træffe nærmere Aftale, der er jo ikke lang Tid at betænke sig i, da Pladsen skal besættes den 1 te Maj, jeg takkede selvfølgelig Skovrideren fordi

han havde tænkt paa mig, og anbefalet mig til Greven. - Da Lørdag kom, tog jeg med første Tog fra Helsingør til Lejre Station, hvorefter jeg begav mig op til Slottet Ledreborg. - jeg blev meldt og indladt hos Lehnsgeven. - Paragraferne vare snart ordnede, Et Hundrede Kroner halvaarlig, de sædvanlige Skydepenge samt Kost og Logi paa Slottet, og dermed var jeg ansat som Skytte paa Ledreborg fra 1 te Maj 1879. - Jeg rejste derpaa tilbage med først afgaaende Tog fra Lejre og naaede Helsingør med sidste Tog om Aftenen, derfra spadserede jeg til Hornbæk, og da det var en tur på cirka 2 Mil, blev det ud paa Natten, inden jeg naaede mit Hjem. - Om Morgenen gik jeg ind og meddelte Fader Resultatet af min Rejse, da han havde hørt det sagde han meget tørt "ja Penge tror jeg

ikke Du kan lægge op i den Tje= neste, for de Hundrede Kroner Du faar om Halvaaret vil vist omtrent medgaa til Støvler. -

#

Den tyvende April samme Aar, stod jeg ved Plantagens østlige Udkant "Ellekilde" og ventede paa Skovrideren, som havde meldt sin Ankomst, han vilde efterse Planteskolen, hvor der var foretaget nogle større Arbejder, og dernæst søge Snepper i Plantagen, jeg havde faaet Ordre til at møde Skovrideren, isted[et]for Fader, som laa syg af sin gamle Sygdom Gigt, jeg stod og saa ud over det dejlige Kattegat hvor Skib ved Skib var ankret op, grundet paa sydlig Vande, Kronborgpynten kunde ikke naaes, Vinden var imod, jeg følte det vilde blive svært at forlade dette dejlige Sted, denne Plet med Skov og Vand, hvor jeg fra Barnsben havde færdedes, og

hvor alt var saa fredeligt og saa forunderligt smukt, ja jeg mærkede først nu, at min Barndom var hengaaet lyst og lykkeligt i en af Danmarks smukkeste Egne. - Jeg blev vækket af mine Drømmerier ved at høre Skovriderens Vogn komme rullende henad Strandvejen og lidt efter standsede den tæt ved mig. "Naa, Du er kommen, siger Skovrideren, det er jo noget tidligere end jeg havde skrevet, jeg skulde nemlig have opholdt mig noget i Aalsgaarde hos Købmand Petersen, men da jeg ikke traf ham hjemme kørte jeg videre, er de færdige i Planteskolen? Ja Hr Skovrider, med Saaningen ere de færdige, men Hegnet bliver de først færdige i Dag "Naa ja", nu gaar vi derop og ser paa det, har Du set nogle Snepper i Dag? Nej Hr Skovrider, jeg har ikke søgt, jeg gik herhen langs med Stranden, men i Gaar

skød jeg fem og saa nogle Styk=
 ker til. - Vi vare nu kommen
 ganske tæt op til Planteskolen,
 min Hund gik noget foran, og
 søgte i nogle Tjørnebuske, som
 stod paa Skræntet, Ajax var
 Hundens Navn, den var kun godt
 et Aar gammel, jeg havde faaet
 den som Hvalo, den var meget
 smuk, hvid med brune Pletter,
 Race "Nassau", jeg havde dresseret
 den og faaet den færdig lige til
 Sneppejagtens Begyndelse. - Da
 det havde været et udmærket
 Sneppeaar, og jeg derfor havde
 skudt mange Snepper for den,
 var den bleven rigtig god, dette
 gik jeg og fortalte Kammerjun=
 keren, da jeg pludselig ser at
 Ajax har taget Stand i Kanten
 af Tjørnen, der staar Hunden
 Hr Kammerjunker, udbryder
 jeg, ja den gør Fanden pine mig
 saa, vi gik nu helt hen til Hun=
 den, som imidlertid havde lagt

sig ned for Sneppen eller
 Snepperne thi i dette Tilfælde
 var der to, der sidder Sneppen
 ved Roden af det lille Rønnebær=
 træ, kan Skovrideren se den? nej,
 den sidder der ved den enlige
 Tjørn, der til højre, ja, nu ser
 jeg den, og straks derpaa faldt
 Skuddet, en Sneppe stod op med
 et forfærdeligt Rabalder, den fløj
 nemlig flere Gange imod Tjørne=
 ne inden den kunde slippe
 op, og da den endelig kom fri
 var den paa aldeles blank Bag=
 skud, og da Skuddet faldt trille=
 de Sneppen flere hundrede Alen
 ned af den stejle Strandbakke
 Ajax kom straks med den
 første Sneppe i Munden, men
 den anden kneb det med at
 finde, da den var trillet helt
 ned til Foden af Bakken
 og nogen let Sag var det ikke
 hverken for Hunden eller mig,
 at hente den op, thi Skraa=

ningen er fuld af Tjørn og stejl som en Ulykke, Ajax fandt den, og da vi kom op hvor Kammerjunkeren stod, sagde han ”det var Fanden pine mig morsomt, at jeg gamle Mand endnu engang kom til at double to Snepper, glad hængte Skovrideren Snepperne paa Tasken, og vi gik nu videre og saa paa det Arbejde der var gjort ved Planteskolen, og derefter søgte vi Snepper i den sydlige Side af Plantagen. Skovrideren fik fem Gange Skud til Snepper, de to skød han tre Gange fik han den ikke, men som Skovrideren sagde, naar man er tæt ved de halvfjers, kan man jo kalde det smukt at skyde 4 Snepper paa en Dag. Vi havde nu naaet Skovfogedstedet, og gik straks ind til Fader, som laa i Sengen,

lidende af sin gamle Gigt. Skovrideren fortalte Fader hvorledes Jagten var forløben, og om hvor godt han var tilfreds med mig, og det Arbejde jeg havde ledet under min Faders lange Sygdom, til Slut lagde han sin Haand paa min Skulder og ønskede mig alt godt i Fremtiden. Forresten var det sidste Gang jeg saa ham, thi da jeg efter nogle Aars Forløb kom tilbage til Distriktet var han død. Fred være med den gamle Jægers Minde!

=

Den 1 te Maj 1879 rejste jeg alt saa fra mit Barndomshjem og kom til Løjre om Formiddagen, jeg begav mig op til Slottet, hvor jeg straks meldte mig hos Lehnsgreven, og paa Godskontoret, derimod blev det sagt mig, at jeg ikke forelø-

big behøvede at melde mig hos Skovrideren. Et Værelse blev anvist mig, paa selve Slottets venstre Fløj, og der anbragte jeg mit Tøj, samt min Hund Ajax, som jeg havde faaet Tilladelse til at tage med hjemme fra. Hele Maj Maaned bestilte jeg ikke andet end gaa rundt paa Reviret og skaffe mig Oplysninger om Grevskabets Jagtgrænser. Der var megen Skov til Godset, som laa meget spredt, og derfor uhyre vanskeligt at holde fri for Krybskytter, og hvad der endnu mere besværliggjorde Opsynet var at der gik flere offentlig Veje igennem Jagtreviret, hvor enhver havde Lov til at færdes, saavel uden som med Bøsse, og da der var meget Raavildt, som mange Gange stod og essede lige op til Vejen, var

det let for Krybskytterne, at skyde det./ Der var ansat fire Skovfogeder paa Jagtreviret, som dog ikke havde noget med Jagten at gøre. Det var fire ældre Mænd, som i Tidernes Løb havde været Kusk eller Tjenere hos Herskabet, og som saa i deres Alderdom havde faaet en saadan Stilling, saa de kunde leve sorgfrit paa deres gamle Dage. Der var ogsaa en Skovrider, som havde været ansat der i mange Aar, han var nu gammel, tog sig ikke videre af Jagten, men passede Skovene, d.v.s. under Kammerherre Overførster Wim[p]fens Ledelse, der da Skovrideren ikke var nogen studeret Mand, af Regeringen havde faaet Overledelsen af Godsets Skove, dette gjaldt dog ikke alene for Ledreborg Gods, thi saa vidt jeg ved, har Staten en saadan Overledelse paa

ethvert Gods./ Skovfogederne vare forpligtig[et] til øjeblikkelig at følge mig saafremt jeg fordrede deres Assistanse, saavel om Natten som om Dagen./ Det var ikke saa let en Sag at finde Grænserne, thi der var kilet megen Ejendomsjagt ind imellem vor, saa man maatte uden omkring, naar man skulde udøve Jagt, og dette var mange Gange besværligt, særligt paa Hønsejagt./ Da Maj Maaned var gaaet havde jeg opridset et Kort over det hele, saa nu kunde jeg færdes uden at komme ind paa fremmed Jagtterretorium./

Mit første Skud paa Ledreborg Gods faldt den 4 de Juli 1879. Jeg havde den Dag faaet Ordre til at skaffe en Raabuk, Dagen i forvejen havde jeg derfor eftersat min Riffel, den samme Minieriffel, som jeg før

omtalt, havde faaet af Godsejer Smith paa Esromgaard, Den var som mange vilde sige egenlig ikke egnet til Pürchs, da dens Kugl[e] gik for langt, jeg maatte derfor vare[r] mig hvor jeg skød hen med den, og mange Gange kunde jeg slet ikke skyde ifald Dyret stod hvor der var fladt Terræn./ Naa den 4 de Juni tidlig om Morgenen tog [tog] jeg altsaa min Riffel og gik til Skovs, det var endnu knapt rigtig lyst, Solsorter og Drosler slog deres Triller oppe i Græntoppene og Ringduerne sad kurrende i den tætte Grænkaldende til Brudéfærd, ja alt er forunderligt smukt en saadan Morgenstund, selv Mikkell synes det er for rart til at gaa hjem til sin underjordiske Bolig, han kan

daarlig slaa sig løs fra sin Muse=
 jagt ude i Engen, men hjem maa
 han, men standser dog først paa
 Skovgærdet og spejder ud over Eng=
 en, som om han vilde sige ”hvor det
 dog er et herligt Jagtrevir man
 ejer”, og han tænker næppe paa
 at en Jæger staar nogle faa
 Alen fra ham, og med stor Let=
 hed kunde sende ham ind i
 Evigheden, nej Mikkell staar trygt,
 med et lille Luntetrav sætter han
 ned af Gærdet op ad Skraaning=
 en, og forsvinder i sin Hule./
 jeg gaar videre frem i Skoven, Dy=
 rene har endnu ikke forladt Tyk=
 ningerne for at esse, men længe kan
 det ikke vare. Denne Morgenstund
 havde jeg imidlertid ikke Held med
 mig, hvor jeg kom frem stod der
 Vildt men stadig var det kun smaa
 Bukke og Raaer, og var der endelig
 en stor Buk mærkede den mig,
 og sprang ind i Tykningen, det
 var nemlig en uheldig Tid til Pürsch,

Jordbunden var saa umaadelig
 tør, Resultatet var da ogsaa, at
 jeg traskede over Marker og En=
 ge uden saa meget som en ene=
 ste Gang at komme til Skud,
 jeg besluttede mig derfor til at
 gaa mod Hjemmet./ Da jeg
 kom gaaende ad Gangstien
 i Herthadalen saa jeg der stod
 to Stykker Vildt, inde i Græs=
 marken, hvoraf det ene var
 en meget stærk Seksender,
 men jeg saa ogsaa, at det
 næsten skulde være et Mirak=
 el, om jeg skulde kunne kom=
 me dem paa Skud, thi Ter=
 rænet var aldeles fladt, og de
 var 4 – 5 Hundrede Alen ude
 paa Marken, men prøves
 maatte det. Jeg lod mig glide
 ned af Skovgærdet, og saa
 begyndte Forestillingen, plat
 paa Maven maatte jeg paa
 alle 4 skyde mig gennem Græs=
 set hver Gang Dyrene essede,

men saa snart de tog Hovedet op maatte jeg ligge bom stille, og det var lettere sagt en gjort, thi Myggene var ved at æde mig. En Gang fik Bukken opdaget at der var noget paa Færde, i et helt Kvarter holdt den op at esse og havde ikke Øjnene fra det Sted hvor jeg laa, da først blev den rolig og begyndte at esse igen, men da var jeg ogsaa nær ved at opgive det; thi Myggene sad i Snesevis paa Hænder og Ansigt, og jage dem bort saa længe Bukken holdt Øje med mig kunde der jo ikke være Tale om. Jeg krøb nu atter frem til jeg kom saa langt hen saa jeg fik Bukken mellem Bakken og mig, og da varede det ikke længe inden Riflen kom til Kinden og Skuddet knaldede, Bukken gav et højt Spring da den fik Kuglen, pilede af=

sted alt hvad den kunde cirka 30 Alen, slog et Par Kuld bøtter og var forendt./ Jeg saa lidt paa den og dens prægtige Opsatser, saa tog jeg den paa Nakken og gik ind efter Skoven for at begive mig hjem, da jeg kom til Skovgærdet, stod Lehnsgreven der paa sin Morgentur, Greven havde været Vidne til hele Manøvren, men kunde ikke forstaa hvorfor jeg havde kravlet saa længe i Græsset inden jeg havde skudt, jeg fortalte ham da, at det var fordi jeg ikke havde nogen Jagtriffel, men kun en Mineriffel, som jo ikke var beregnet til at skyde Vildt med, og at jeg af den Grund ikke kunde skyde førend jeg kom saa langt frem, at Kuglen kunde gaa ind i Bukken. Greven indrømmede at jeg

havde baaret mig fuldstændig rigtig ad, og sagde at han vilde forære mig sin dobbeltløbede Jagtriffel, som han havde haft med i Krigen i 1848 som Herregaardskytte; Greven sagde ”Min Søn er jo ikke Jæger og skyder ikke og den hænger jo nu paa Væggen til ingen Nytte./ tag derfor Bukken og bring den hjem, naar jeg kommer tilbage fra min Morgentur, kan De komme til mig saa skal Vi tage den ned, og se paa den om De kan bruge den, den skød godt tidligere, og naar vi nu finder alle Rekvisitterne til den, kan den nok skyde endnu./ Kammerherre Rebsstorff [Roepstorff] har ogsaa skudt Vildt med den i gamle Dage naar han kom og besøgte mig.” Jeg takkede Greven, tog Bukken paa Nakken, og gik hjem med et

glad Sind./ Efter Grevens Frokost, gik jeg ind til ham, og fik Riflen udleveret, og det kan nok være at jeg saa fik travlt med at pudse den, og senere paa Dagen med at indskyde den, det viste sig at den skød meget godt, dog holdt den ikke sin Kugle fuldstændig, der havde sat sig noget Rust i Rif felgangene, som bevirkede at den snart skød en Tomme for lavt, snart ligesaa meget til højre og venstre, men var dog til Jagt langt mere brugbar end min egen./ Jeg hængte den paa Væggen den skulde med paa næste Pürschtur./

Først i Juli Maaned kom der Bud fra gammel Glims Kirkegaard, som hørte under Grevskabet, at der havde samlet sig en Raage Koloni, som

nu havde store Unger, om det ikke var muligt at Jægeren maatte faa Lov til at prøve paa at udrydde dem, jeg fik derfpr Ordre til næste Dags Morgen at tage afsted./ Jeg gik hjemmefra meget tidlig, og kom til Kirken da det omtrent var lyst, medbringende min dobbeltløbede Forladebøsse, da jeg mente den var en Del billigere at bruge end min Baglader.

Krudt og Hagel havde jeg med i Massevis. Jeg begyndte Skydning= en og der var nok af Raager, thi mindst to Hundrede Reder var der i de høje Træer. Lidt op ad For= middagen blev jeg sulten, og da jeg saa at Murerne som restau= [re]rede Kirken, det var to Brødre Larsen fra Ledreborg, ogsaa skulde spise Frokost saa slog jeg mig sammen med dem, vi fremtog vor Mad, og da jeg ikke havde noget med hjemmefra at drikke til min, lod jeg en Dreng løbe hen til Høkeren i Byen for at

købe en Omgang bajersk Øl, Drengen fik en Tikroneseddel for deraf at betale Øllet, men han kom imidlertid tilbage igen med Sedlen og sagde at Høkeren kun= de ikke veksle den, og at Betaling= en kunde han faa en anden Gang. Drengen satte Øllet og lagde Ti= kronesedlen paa nogle Cement= sække, som der var lagt noget Papir over, og hvorpaa vi sad og spiste, der kom nu en Raa= ge og satte sig i Toppen af et Træ, jeg tog Bøssen og skød Raagen, og ladede atter den af= skudte Bøsse, lidt efter kom Skole læ[re]ren fra Byen hen til os, og i Talens Løb, siger jeg, De skulde vvel ikke kunde være saa venlig at veksle en Tikroneseddel for mig? jo, siger Læ[re]ren, det tror jeg nok jeg kan, og han tager derpaa sin Pung op af Lommen og rækker mig ti Kroner i Sølv, jeg har imidlertid ogsaa taget

min Pung frem, men hvad var det, der fandtes ingen Tikroneseddel i den. Der blev stor Opstandelse, alle havde set at jeg havde haft den, vi var seks Personer tilstede, Drengen medregnet, og ingen andre havde været der paa Stedet, altsaa maatte en af den have taget den, alt blev endevendt, Sækkene bleve flyttede, hver enkelt af os blev grundig undersøgt, men alt forgæves. Da siger den ene af Brødrene ”De skulde da vel ikke have brugt den som Forladning til Bøssen?” nej, det mente jeg bestemt ikke, jeg havde brugt noget af det Avispapir, som laa paa Cementsækkene, men for at overbevise dem, satte jeg Kradseren ned i Bøsseløbet drejede et Par Gange rundt og halede derefter op, og ikke mindst forbavset blev jeg selv, da jeg saa, at det jeg halede op ikke var Avispapir, men Tikronesedlen, vi blev alle glade, thi nu var Tyveriet jo opklaret, og da

[da] der var pyntet lidt paa den kunde den udmærket godt igen gælde for en Tikroneseddel, skønt der var kommen en Del Huller i den, Mærkerne af Kradseren./ Hele Dagen var jeg paa Kirkegaarden og skød Raager, og da jeg ikke længere kunde se, havde jeg nedskudt 175 Raager, som jeg afsendte til København og fik 25 Øre for Stykket af./

Den 12 te September gik Hønsejagten ind. Og da Greven Dagen i Forvejen havde sagt mig, at han ønskede en Del Høns skudte, gik jeg ud tidlig fra Morgensstunden for at naa hen til den yderste Grænse mod Vest til en By, som hedder Kirke Saaby./ Jeg mente nemlig, at jeg først vilde skyde de Høns, som var nærmest Grænsen, de andre længre nede paa Jagtreviret kunde jeg altid faa fat paa. Fra 12 te September til 1 te Februar havde jeg hver Dag tre Mænd til min Raadighed./ Jeg delte os i to Hold, saaledes at en Mand hver

Dag gik med mig, medens jeg gav de andre to Ordre paa hvor de skulde opholde sig, det var for Opsynet med Krybskytteriet./ Det var altsaa første Dag jeg havde Mand med mig, han hed Peter Nielsen./ Vi gik altsaa hjemmefra tidlig om Morgnen, Ajax, Manden og jeg, medtagende mange Hønsepatroner med Hagel Nr 6, tilfældig havde jeg ogsaa en Patron med Hagel Nr 2, jeg bemærker dette fordi jeg senere paa Dagen netop fik Brug for denne Patron./ Naa vi gik saa markløs over [henover mark], indtil vi kom til Skullerupholms Marker, her begyndte jeg at lade Ajax slaa ud, det var Enge vi gik paa med Buske og højt Græs./ Ajax søgte frem og tilbage, men pludselig tog han Stand ved Vidiebusk, jeg gik lige hen til ham, og paa cirka 40 Alen stod der otte Agerhøns op, jeg afgav to Skud og to Høns faldt døde ned, da Ajax bragte dem viste det sig, at det var to gamle Haner./

Jeg gik nu efter dem igen, og var saa heldig at nedskyde dem alle otte./ Der stod nemlig i min Instruks, at hvor Jægeren traf Flokke af gamle Høns, skulde han søge at nedskyde dem alle./ Vi fortsatte nu Søgningen efter en anden Flok Høns, som jeg vidste skulde være der, men hvor meget vi end søgte fandt vi stadig ingen./ Klokken var nu bleven godt 11 og saavel Ajax som vi var bleven sulten, og jeg siger derfor til min Ledsager; lad os gaa der hen ved det Gærde og sætte os og spise vor Mad! Solen skinnede dejligt og det var saadan rigtig en [en] varm Septemberdag./ Da jeg havde fodret Ajax og selv spist, tændte jeg min Pibe og lagde mig lige saa lang jeg var i Græsset og faldt i Søvn, efter nogen Tids Forløb, da jeg vaagnede var Kl 1¹/₂, Naa, saa maa vi op igen, Ajax strakte sig lidt og saa gik det

over Stok og Sten, men 100 Alen var vi ikke gaaet førend jeg saa Ajax komme strygende ned langs en Havre= stub, pludselig drejer han til Side og tager Stand; "Hvad nu!" siger jeg mon det skulde være Høns," jeg tog Bøssen af Skulderen og gik hen= imod Hunden, jeg kom imidlertid ikke ret langt inden Hønsene lettede, jeg havde 30 – 40 Alen hen til Hunden da Hønsene stod op, men han var kommen dem for nær, derfor lettede de saa tidlig, i en Klump kom de op, jeg holdt til den forreste og mit andet Skud afgav jeg igen ligeledes til den der var først. Da Skud= dene vare faldne saa jeg mig om= kring, for at se efter hvor de øvrige fløj henad, hvor blev de af? siger jeg, da jeg ingen kunde se, hvor de blev af! siger Manden./ Ja det [maa] Jægeren nok sige, de faldt allesammen, ikke een blev der tilbage./ Jeg saa da henimod Ajax, og han havde meget travlt

med at aportere Hønsene han vil= de have dem med alle, men lykke= des ham ikke, der var for mange./ Vi gik saa hen og hjalp ham, og da vi havde faaet samlet dem sammen var der 15 unge Høns./ Jeg nægter ikke at jeg var ked af den Historie, jeg vilde hellere have brugt 15 Patroner til de 15 Høns end faaet 15 Høns med 2 Patroner, og underlig var det, at de skulde falde alle, men Grun= den maa have været, at jeg hver Gang holdt til den forreste, de andre maa saa være fløjne lige ind i Skuddet./ 23 Høns hæng= te der nu paa min Taske og dermed begav vi os paa Hjem= vejen./ Vi skulde gennem en Skov, som kaldtes Røgerupsko= ven, Ajax gik hinter og Man= den og jeg gik Side om Side paa Stien, som løb langs med Yderkanten af Skoven, da vi var kommen omtrent midt i

denne, saa jeg til højre ned under
Skrænten, og blev ikke saa lidt for=
bavset ved at se Skuflerne af en
mægtig Daahjort og de yderste Spid=
ser af 2 – 3 andre Hjorte, jeg fortsatte
imidlertid min Gang indtil jeg
kom saa langt fra Stedet, at jeg
kunde tale med Peter Nielsen,
uden at Hjortene kunde mærke mig.
Jeg fortalte mu Nielsen hvad
jeg havde set, lod ham tage Ajax
i en Snor, tog den før omtalte
Patron med Hagel Nr 2 op af
min Taske, og lagde den i Bøssen,
derpaa gik jeg alene tilbage til
Stedet, og ganske som jeg havde
ventet sad Hjortene i samme
Stilling./ Jeg stod længe og saa
paa dem, i Haab om at en af
dem skulde rejse sig, saa jeg
kunde faa anbragt mit Skud
paa Halsen af den, men de
blev stadig siddende, jeg prøvede
da paa at fløjte, det hjalp,
straks rejste den største sig og

strakte Halsen saa langt den kun=
de, for at opservere hvorfra den Lyd
kom, men det var netop det den
ikke skulde have gjort, thi i sam=
me Øjeblik holdt jeg den hen paa
Halsen og Skuddet faldt./ Saa
vidt jeg kunde se var der 4 Hjør=
te foruden den jeg skød til og
det kan nok være de fik Fart
paa, igennem de unge Bøge./
Gevierne slog imod Grenene
saa det lød som det var selve
Kavaleriet der kom farende.
Men den største af dem alle den
havde jeg skudt, den gik Fod
for Fod ned af Skraaningen
indtil den kom ud paa Skov=
gærdet, der blev den staaende./
Svejsen stod den ud af Næse=
boerne, den rystede paa Hovedet
engang imellem og saa hen
paa mig som nu ikke var mere
end fem seks Alen fra den
der var nu ikke andet for mig
at gøre end give den et Fangst=

skud, men jeg havde jo ikke andre Patroner end med Nr 6 Hagel, jeg holdt den hen bag det en[e] Gevir med Hønehaglens og da Skud= det faldt trillede den forendt ned ad Skovgærdet./ Det var en prægtig brun Helskuffel, med dejlige Skufler, jeg var henrykt, thi der stod ogsaa i mine Instrukser, at hvor og naar jeg traf Daavildt paa Reviret skulde [de] jeg søge at skyde det./ Peter Nielsen og Ajax var nu kommen hen til Stedet, og [nu] galdt det bare om hvorledes vi skulde faa Hjorten hjem, bære den kunde vi ikke, og det var jo allerede bleven henimod Aften./ Vi besluttede os da til, at jeg skulde blive ved Hjorten, medens Peter Nielsen skulde gaa til Ledreborg og hente Kusken med Køretøjet. Det varede ikke ret længe inden de var der, og Hjorten blev læsset og hjemad gik

det./ Det var med en vis Stolthed, at jeg lod mig melde hos Lehns= greven, jeg tænkte mindst paa at jeg ikke skulde høste Laurbær af denne min heldige Jagtdag./ Om Formiddagen, som jeg var gaaet paa Hønejagt om Morgenen, havde Skovrideren paa Lindholm Gods nemlig været hos Greven, og bedt for to Daahjorte som havde brudt Hegnet i Boserup Dyrehave, og nu var strejfede helt op til Ledre= borg Skove. Skovrideren mente, og det var vist ogsaa rigtigt, at naar Brunsttiden om kort Tid indtraf, da vilde Hjortene af sig selv gaa tilbage, ifald det lykkedes, at faa dem fredede. Nu havde jeg jo imidlertid skudt den ene, og Hundrede et var dermed ude. Lehns= greven skældte og smældte, og jeg som i Virkeligheden ikke havde gjort andet end min Pligt, tænkte "Menneskene ere

i Grunden nogle forunderlige Skabninger, gør man sin Pligt er det galt, og gør man det ikke er det ogsaa galt." Imidlertid seje rede det gode hos Grevem, thi pludselig brød han af og sagde "Naa ja mit Barn, du kan jo ikke gøre for det, nu er der ikke andet for end at Du i Morgen tidlig lader Kusken køre for dig til Lindholm med Hjorten, og fortæller Skovrideren hvorledes det hele er gaaet til, og saa vil han jo nok forstaa, at Hjorten er skudt af Dig fordi Du ikke vidste andet, end at Du var i Din lovlige Ret." Næste Morgen mødte jeg saa frem paa Lindholm med den skudte Hjort. Skovrideren tog yderst venligt imod mig, og jeg fortalte da, at Lehns greven var ked af, at det var gaaet, som det var, men derved var jo intet at gøre, og det forstod Skovrideren saa godt. Han vilde nu

give mig Hjorten med tilbage til Lehns greven, men det afslog jeg, da Grevem havde sagt mig at han ikke vilde have den./ Jeg bad derimod om ifald det paa nogen Maade kunde lade sig gøre, om at faa Geviret. Ja, sagde Skovrideren, hvis jeg paa nogen Maade kan skaffe Dem det skal De faa det, men Hjorten skal sendes til Vildthandleren, med hvem vi har Kontrakt, men jeg skal personlig skrive til ham, og jeg haaber De skal faa det. De skal imidlertid have disse tyve Kroner for Deres Ulejlighed, og derved blev det./ Jeg satte mig nu op hos Klusken, og vi kørte hjem. Nogle Dage senere sendte Vildthandleren Geviret til mig, og glad blev jeg./

===

En Aften i December Maaned gik jeg alene hjemme fra Ledreborg for at bringe et Brev til Stationen,

dog havde jeg taget min Bøsse med, men Ajax lod jeg blive tilbage i Stuen./ Det var meget streng Vinter, alt Vand var tilfrosset og mange Steder laa der en Alen Sne./ Jeg gik ad Stien, som fører ned igennem Haven, over Aaen, og langs med Banelinien til Stationen./ Da jeg kom til Broen som fører over Aaen, saa jeg et Stykke henne paa Isen noget sort, først en lille Plet, men saa antog det Størrelsen af en Kat, lidt efter kom nok en tilsyne, og jeg saa jo straks i Maaneskinnet, at det var to Oddere, som var kommen op fra Aaen for at trække frisk Luft eller fortære den Fisk, som de muligvis kunde have fanget dem i Vandløbet, de blev kun oppe en ganske kort Tid, saa forsvandt de atter ned gennem Sneen og Isen ned i deres Element Vandet. Jeg løb rask et Stykke henimod det Sted, hvor jeg havde

set dem, vis paa at de nok skulde prøve det Eksperiment engang endnu, jeg kunde imidlertid ikke naa derhen af en Gang, og kastede mig derfor saa lang jeg var i Sneen, og det var ogsaa paa høje Tid, thi aldrig saasnart havde jeg gjort det, og var dækket af Sneen, førend et Hoved kom frem i den ene Kant af Aaen, lidt efter kom den anden Odder ogsaa, den nøjedes ikke med at komme frem med Hovedet, den kom helt op, og gik flere Gange frem og tilbage i den frosne Sne, lagde sit Visitkort, som vi Jægere kalder det, og gik saa atter i Vandet, den anden var allerede tidligere forsvunden. Jeg rejste mig og løb saa atter en Snes Alen og saa var jeg paa Stedet./ Jeg lagde mig igen i Sneen og nu kom Odderne skiftevis tilsyne mange Gange, men kun med Hovedet, og jeg

viste at det var omsonst at skyde paa Hovedet af en Odder, thi det er kun Snuden man ser, og man faar den aldrig, og skyde paa Dyret for min Fornøjelses [skyld] vilde jeg dog ikke, da jeg jo alligevel ikke kunde opnaa andet end tilføje Dyret en hel Del Smerter og det er fra min allerførste Læretid indprentet mig nøje, at man aldrig skulde skyde paa noget, som der ikke var stor Sandsynlighed for at kunde dræbe for det vilde som sagt kun volde det unødige Smerter./ Jeg holdt mig derfor i Ro, det var en kold Historie at ligge i Sneen især naar det fryser en 13 – 14 Grader, som det gjorde denne Aften. Saa kom atter Hovedet af den ene Odder tilsyne, den arbejdede sig helt op lod sig glide langs med Sneen op paa Brinken, hvor den stod majestætisk og vejrede, saa kom pludselig den anden op, dog kun med den halve Krop, men nok til, at

jeg kunne anbringe mit Skud med Held. Da det første Skud faldt sprang Odderen, som stod paa Brinken ned, for saa hurtigt som det lod sig gøre, at komme ned i Vandet, men jeg var alligevel hurtigere i Vendingen. Skuddet faldt inden den havde naaet det Hul i Isen, som den var kommen op af, og stend forendt rullede den om i Sneen. Den lod jeg saa ligge og sprang ned i Aaen og traadte Sneen væk, slog Isen itu saaledes at den halve Alen rindende Vand blev synligt; Odderen som kun kom op med den halve Krop var jeg vis paa jeg havde skudt ihjel paa Stedet, men jeg vidste ogsaa at den, da den var skudt vilde glide ned igennem Hullet, og ned i Vandet, og at den af dette vilde blive ført fremefter. Derfor gjorde jeg det foran nævnte, slog Isen istykker, og det

blev jeg ved med indtil jeg kom til Stedet hvor den havde faaet Skud= det, og ganske rigtig, der var fuldt af Svejs, men Odderen var ikke til at finde, flere Timer søgte jeg efter den, men forgæves, og jeg maatte derfor nøjes med den en[e] Odder, som var et stort smukt Eksempel./ Jeg gik saa til Stationen med Brevet, og derefter Hjem./ Jeg gav Rapport til Lehnsgreven, og mærkværdig nok sagde LEHNSGREVEN, AT DER IKKE I DE SIDSTE TYVE Aar var skudt nogen Odder paa Ledreborg Revier./ En god Maanedstid derefter kom jeg forbi den samme Aa, men en god Fjerding Vej fra det Sted hvor jeg havde skudt Odderen, nemlig ved Lejre By, der stod nogle Koner og vaskede Tøj, de kaldte paa mig, og da jeg kom derhen spurgte de mig hvad det kunde være for et Dyr der var kommen drivende i Aaen./ De synes ikke

det kunde være en Kat./ Jeg saa nu paa det og fortalte dem saa at det var en Odder, men ikke at jeg godt viste hvor den var kommen fra./ Det var nemlig den Odder, som jeg havde skudt, der var drevet det lange Stykke i Aaen lige til Lejre./ Den var naturligvis forlængst sur./

===

I April Maaned i 1880 var Vinden sydvest med Ruskregn, rigtig Vejr til Sneppetæk./ Jeg kunde derfor ikke dy mig, efter gammel Vane maatte jeg til Skovs for at søge Snepper./ Jeg vidste jo fra Lehnsgreven at der paa Godset ikke faldt Snepper, der var et Aar skudt et Par Stykker, men det var mange Aar siden, alligevel Ajax skulde vi prøve? Ajax saa op paa mig med sine store kloge Øjne, slog med Halen og gik hen til Døren, som om den

vilde sige ”ja lad os bare komme Afsted,” som sagt Bøssen af Knagen og saa afsted./ Jeg gik igennem Herthadalen og ud til de smaa Skove, som kaldes Knap=søbakkerne./ Knapsø skilte dem ad og en Bro førte over./ Først søgte jeg den ene af, der var fortrinlig Lejlighed, men des=uagtet var der ingen Snepper, jeg gik saa over Broen, til den anden Side, og da jeg var kom=men lidt frem, stod en Sneppe op, uden at Hunden var i dens Nærhed. Jeg saa hvor den ka=stede sig i nogle unge Bøge, ganske langsomt gik jeg hen imod Stedet, Ajax havde jeg kaldt hinter./ Da jeg havde naaet Stedet lod jeg Hunden gaa der=ind og jeg hørte ham blive stille derinde men undgaa mig kunde Sneppen ikke godt, da jeg stod paa en Forhøjning, hvor jeg kunde se over alle

Bøgepurrene og hvor jeg altsaa havde blankt Skud./ Et Øjeblik var alt stille, men saa kom der Bevægelse i Ajax, jeg hørte ham pusle omkring i Purrene, et Bevis paa at Sneppen var løbet, jeg stod ganske stille, thi selv om Sneppen var løbet vilde jeg sikkert kunde naa den hvor den end stod op, og det varede heller ikke længe førend den kom paa Vingerne, men lige saa hurtig faldt den død ned for mit Skud./ Ajax tog den og bragte mig den, jeg klap=pede ham og sagde ”det er snart længe siden vi to saa en Sneppe, det er ikke det kære Hornbæk, men saa er Snepperne jo ogsaa saa meget mere værd, maaske vi kan finde endnu en.” Med Sneppen paa Tasken gik vi videre langs med Søen, et Par hundrede Alen derfra i Kanten af Søen var en

lille Birkeholm, der fik plud=
 selig Ajax Stand, jeg kom
 lige hen til ham da to Snepper
 stod op, to Skud knaldede
 og to Snepper faldt forendt
 til Jorden, den ene i Kanten
 af Søen den anden cirka
 30 Alen ude i Vandet, men lige
 meget Ajax hentede den snart
 i Land./ Der kan Du se Ajax
 de siger her falder ingen Snep=
 per, jeg tror det gamle Ord=
 sprog gælder ”Søg Sneppen
 hver Dag og Du skal faa at
 se, Du vil altid finde nogle
 selv paa meget daarligt Terrain.
 Disse to Snepper blev ogsaa
 hængt paa Tasken og videre
 gik Turen, jeg søgte hele
 Knapsøbakke af men fandt
 ingen, saa vilde jeg forsøge
 ovre i en anden Skov, som
 kaldes Røjrup, men da jeg
 sprang over Skovgærdet paa
 Knapsøbakke, stødte jeg en

Sneppe op, som laa udenfor Gær=
 det, hurtig rev jeg Bøssen af
 Skulderen, sigtede og endskønt
 Sneppen var cirka 80 Alen
 fra mig trillede den dog til
 Jorden kun ramt i den yder=
 ste Slagfjer, den var selvfølge=
 lig løbet, men Ajax fandt
 den hurtig og bragte mig den.
 Fire Snepper paa Tasken,
 det er ikke saa daarligt, Grev=
 en vil nok se lidt paa os naar
 vi kommer hjem Ajax, og hvem
 ved, vi kan maaske faa flere
 endnu, Klokken er jo kun 12./
 Hele Eftermiddagen søgte jeg
 i mange Skove, men forgæves,
 da Kl. var 5 holdt jeg op og
 gik hjem baade sulten og
 træt./ Greven stod i Gaarden
 lige kommen hjem fra sin
 daglige Spadseretur, da Ajax
 og jeg kom travende op gen=
 nem Haven./ Jeg gik lige
 hen til Greven, og viste min

Taske frem med de 4 Snepper, og han sagde ”men hvor har Du dog Truffet dem? det er jo en stor Sjældenhed her paa Godset, jeg mindes aldrig at her er skudt fire Snepper paa en Gang af nogen Jæger.”

Jeg fortalte nu at de var skudt alle fire paa Knapsøbakke og at jeg havde søgt mange andre Steder uden at finde en eneste Snepperne kon nu ned i Køkkenet for at blive tilberedt til Herskabet./ Ajax og jeg indtog vor velfortjente Middagsmad og denne Jagtdag var tilende./

===

I September fik jeg Bestilling paa at skyde 3 Stk Raavildt, jeg tog min dobbeltløbede Riffel og begav mig ud i Terrainet, det var daarligt Vejr, Ruskregn og taaget, jeg gik derfor hele Formiddagen og Klokken blev to, uden at jeg næsten havde set

Vildt./ Nu var imidlertid Vejret klaret op og Solen var kommen frem og jeg ventede derfor at træffe Vildt, forinden jeg gik videre vilde jeg afskyde min Riffel og lade den paany, da jeg var bange for at Krudtet skulde være bleven vaadt af at gaa ude hele Formiddagen i Regnen. Riflen var jo Forlader. Jeg stod ved Kanten af en Skovsø, som ligger i Slorupskoven og saa mig om efter et Sted hvor jeg kunde skyde Haglene hen, jeg ser da ovre paa den anden Side af Søen ligger en 5 – 6 Silkeænder, og jeg tænker, skulde Du prøve om Du kunde ramme en af dem, der kan jo da ingen Skade ske, den høje Brink bag ved Søen tager jo Kuglen./ Ænderne var cirka et 100 Alen borte, altsaa et passende Kugleskud

Jeg tog nøjagtig Sigte og da Skuddet faldt laa der en død And paa Vandet, de andre æn= der lettede ved Skuddet og kom hen over mig paa cirka 50 Alens Højde, jeg tog atter Sigte og da Skuddet faldt trillede der en And lige ned i Hovedet paa mig, jeg tog den op og saa da, at Kuglen kun var gaaet igennem Hovedet paa den, jeg gik saa hen hvor den anden laa, og med et langt Ris fiskede jeg den i Land, den var ligeledes kun ramt i Hovedet./ At det var et rent Tilfælde indrømmer jeg, men jeg noterede det dog i min Jagtbog, thi jeg er overbevist om, at næppe nogen anden Jæger har gjort en lignende Double./

===

Samme Aar i November Maaned gik jeg en Dag for at passe paa Krybskytter og kom henad Aften igennem Slorup Skov, jeg var aldrig

saa snart kommen ind i Skoven førend jeg ser Masser af Ko Spor, og hvad værre var Køerne havde gjort megen Skade paa den unge Bøgekultur, jeg maatte antage at Køerne tilhørte Skovfoged Enevoldsen, og gik derfor op for at tale med ham./ Der var faldet en Del Sne saa Sporene stod meget tydelige, men jo nærmere jeg kom til Skovfogedstedet jo færre Spor var der, og da jeg kom helt derhen stod Skovfogeden udenfor Huset parat til at gaa en Tur i Skoven. Jeg spurgte ham da om det var hans Køer som sporede sig overalt i Skoven, men han svarede ”Nej, De kan selv se her ved min Staldør, der har ingen Kreaturer hverken gaaet ud eller ind. Jeg fortalte ham nu, at Køerne havde forvoldt en Del Skade paa de unge Bøgeplanter, og spurgte om han muligvis kunde skaffe at vide

hvem de tilhørte, det lovede han, og jeg tog derfor Afsked, og gik ad Hjemmet til./ Da jeg kom hjem gik jeg over paa Godsforvalterens Kontor og fortalte om Køerne, og Godsforvalteren sagde da "det maa vist være de Kvier, som er løbet bort fra en Proprietær Reimert paa Atterupgaarden ved Havdrup Station, jeg saa de var omtalt i Bladene forleden Dag, de er saa vilde som Hjorte og kan nok slet ikke fanges, jeg skal dog skrive til Manden hvad han vil have gjort ved dem." Næste Dag gik jeg ud i Slorup Skov igen og saa da efter lang Tids Søgen fire dejlige to Aars Kvier, men saa snart de saa mig satte de Halen til Vejrs og stak ind i Tykningen./ Der gik nu en to tre Dage, saa kom der Bud fra Proprietæren, om Godsforvalteren vilde lade Kvierne skyde og slagte

der vilde da blive givet 80 Kroner til den som skød dem, han fortalte endvidere at de tidlig paa Efteraaret var brudt ud af en Fold, hvor der gik mange andre Kvier, men da de blev og græssede omkring Folden, var man vis paa, at de vilde følge med de andre hjem naar Tiden kom at de skulde tages paa Stald, det glippede imidlertid, og da man begyndte at jage efter dem for at indfanget dem, tog de Flugten over til Ledreborg Skove, hvor de nu i flere Dage havde opholdt dem, Jeg tog min Riffel ned fra Væggen ladede den omhyggeligt og gik til Skovs./ Det var tidlig om Morgenens, der var en Del Sne og det frøs stærkt, da jeg kom ud til Skoven var det lige lyst nok til at man kunde se at skyde med Kugle, jeg gik fra Tykning til Tykning og særlig Mosekanterne og de ganske

unge Bøgeplanter passede jeg paa, thi jeg tænkte jo nok at de netop paa saadanne Steder stod for at æde./ Jeg havde vel søgt en halv Time da jeg ser de fire Kvier komme ud af en Grantykning og give sig til at æde, jeg brugte ingen Forsigtighedsregler, thi jeg troede ikke de var mere vilde, end at man sagtens kunde komme dem nær paa godt hundrede Alens Afstand, men om Forladelse, jeg var knapt traadt et Skridt frem paa Engen før end de alle 4 løftede Hovederne, som om de vare trukne med en Snor, og afsted gik det ind i Tykningen hvorfra de vare komne./ jeg blev i Skoven hele Dagen men saa dem ikke mere./ Næste Morgen forsøgte jeg igen ogsaa denne Gang fandt jeg Kvierne staaende og græsse ude i en Mosekant, de skrabede Sneen bort med Benene ligesom Vildtet

gør i strænge Vintre, jeg vidste altså fra i Gaar, at jeg maatte være forsigtig og ikke lade mig se, derfor listede jeg mig langs med Kanten af Granerne, hvor der gik en lille Gangsti, jeg kom paa denne Maade dem omtrent paa Skud, men paa engang løfter de alle Hovederne op med Næsen lige imod mig, og Farvel ind i Granerne med Halen tilvejrs tagende Spring, som om de kunde være Kronhjorte, altsaa skulde jeg ogsaa regne med Vinden ligesom for Vildt og det var det jeg ikke havde gjort./ jeg maatte ogsaa denne Dag gaa hjem med uforrettet Sag./ Den tredje Morgen gik jeg atter til Skoven og omtrent straks saa jeg Kvierne, som gik i de unge Bøgeplanter og aad Toppen af dem, jeg havde nu sat mig for at nu skulde det være Alvor, og

tog derfor baade Vind og alt i Betragtning, jeg listede mig fra Træ til Træ indtil jeg var dem paa passende Kugleskud, de stod spidst for mig og da den ene engang løftede Hovedet holdt jeg den hen paa Panden lidt over Øjnene tog omhyggeligt Sigte og trykkede, men da Skudet faldt saa jeg at Kuglen sad lidt under Øjnene og alle fire forsvandt de ind i Tykningen./ Der kom nu to af mine Folk, som jeg havde til Hjælp for at passe paa Krybskytter, de havde hørt Skudet, og var derfor gaaet for at se hvem der skød./ jeg forklarede dem nu hvorledes det var gaaet, og bad dem om at gaa igennem Tykningen og se godt efter, de gik, og jeg stillede mig For paa et Sted, som jeg meget ofte havde set Kvierne benytte, naar de gik fra

Tykning til Tykning. Granholm= en var paa cirka fire Tønder Land og Træerne en seks à otte Alen høje, jeg kunde derfra hvor jeg stod se over alle Granerne, da jeg havde staaet paa min Post i en tyve Minutter, saa jeg en Mand oppe over Grantoppene, jeg var straks klar over at det var en af Folkerne, som en af Kvierne havde taget paa Hornene og kasted tilvejs; Som et Lyn var jeg derhenne og saa Manden ligge paa Jorden som om han var død, jeg tog straks hans Haand og følte Pulsen, den slog meget godt, da den anden Mand var kommen til fik jeg hos ham lidt Brændevin, som jeg ganske langsomt hældte ham i Halsen derefter gned jeg ham med Sne i Ansigtet og efter et Øjeblik Forløb kom han til sig selv, vi rejste ham op, og da han

havde sundet sig lidt, fortalte
 han hvorledes alt var gaaet til./
 Han var gaaet i Tykningen og
 havde faaet Øje paa den an=
 skudte Kvie og istedet for at kal=
 de paa mig havde han forsøgt
 at jage den fremefter, den havde
 saa taget ham paa Hornene
 og kastet ham tilvejs. Man=
 den havde ikke faaet noget Meen
 af Stødet, men jeg maatte tale
 meget længe for dem for at
 faa dem til at gaa igennem
 Tykningen igen, men omsi=
 der gik de dog og de skulde
 saa kalde paa mig naar
 de fik Øje paa Kvien, det
 varede ikke længe førend jeg
 hørte den ene sige til den
 anden, her staar den, lad os
 nu kalde paa ham. Da jeg
 kom derhen stod Kvien op,
 jeg kaldte den anden Mand
 derhen, da jeg vilde vide hvor
 Mændene vare [ord mangler på foto]

Kvien fulgte mig med Øjnene
 for hvert Skridt jeg tog, og havde
 jeg kommet den for nær havde
 jeg faaet samme Medfart som
 Manden men jeg holdt mig
 paa Afstand./ Vi gik lidt frem=
 ad saaledes at jeg fik Kvien
 til at staa spids for mig, og
 da den saa lige paa mig,
 skød jeg den en Kugle lige
 ind i Hjernen, den faldt
 stendød om, og jeg havde nu
 let ved med min Fangstkniv
 at stikke den saa at Blodet kun=
 de løbe af den at den kunde bru=
 ges til Menneskeføde./ Vi slæb=
 te den saa ud af Granrang=
 lerne med stort Besvær, hen=
 tede derpaa en Vogn fra Led=
 reborg, som saa kørte den
 hjem, og saa skulde Mejeri=
 besty[re]ren som var vant til
 Slagtning foretage det øvrige.
 Forpagter Rosen, som var
 [?Forpagter ved Ledreborg?] Hoved=
 [Ord mangler paa foto]

gaard var nu kommen til, og da han var Jæger bad han mig om at maatte følge med næste Dag, det havde jeg ikke noget imod, og det blev derfor bestemt at jeg næste Morgen skulde komme op til Forpagteren og tage ham med./ Da jeg tidlig om Morge[nen] mødte, stod Forpagteren allerede paa Trappen færdig til at følge mig, jeg havde tillige bedt de to Mænd fra Dagen forud om at give Møde ude i Skoven for at være behjælpelige, de var der ogsaa, da Forpagter Rosen og jeg kom til Skoven, og de fortalte, at de tre Kvier for ganske kort Tid siden var gaaet ind i en Grantykning./ Folkene fik nu Ordre til, at gaa ganske langsomt igennem Granerne, jeg stillede Rosen paa en [] hvor jeg flere Gange havde set Kvierne gaa over, og jeg selv gik hen og tog Plads midt

for Granholmem./ Jeg havde ikke staaet ret længe førend jeg hørte det knage og brage inde i Tykningen, og lidt efter kom de tre Kvier farende ud, som om det var Hjorte, da jeg havde Bredsiden til holdt jeg den ene hen paa Bladet og da Skuddet faldt snurrede de rundt som et Lyn og forsvandt ind i Tykningen, men jeg havde dog faaet Tid til at se at min Kugle sad godt, og Svejsen stod den ud af Halsen, da den noget langsommere end de andre forsvandt./ Jeg stod et Øjeblik stille, saa hørte jeg et Skud falde nede hvor Forpagteren stod saa nu maatte de alt saa være naaet ned til ham Folkene kom nu ud af Granerne og jeg tog dem hen hvor Kvierne var gaaet ind og vi var ikke kommet mere end seks otte Alen ind førend der

ene laa der stendød, Kuglen var gaaet tværs igennem Hjertet og ud paa den anden Side./ Jeg sagde, lad den ligge og lad os først gaa ned og høre hvad Forpagteren har lavet, og da vi kom derned siger han, det var da nogle farlige Bæster, de kom farende herved ad Vejen og jeg skød til den ene, men jeg ramte den vist ikke, for jeg saa dem der langt borte ovre i Skoven, men der var kun to, ”ja, det er rigtig nok, siger jeg, for jeg har skudt den tredje, kom med derhen og lad os slagte den, det gjorde vi og da vi var færdige blev Vognen hentet og den blev kørt til Ledreborg./ Vi forsøgte at finde de to andre, men det lykkedes os ikke, og vi gik derfor hjem og naaede lige hjem da Ejeren af Kvierne skulde til at køre med de to slagtede, som han havde været for at afhente, de saa nydelige ud i Kødet, og man skulde forundre sig over, hvor fede de vare endskønt de havde gaaet

ude saa langt hen paa Vinteren./ De to andre Kvier havde jeg meget Besvær med at faa fat paa det var lige meget hvorledes jeg bar mig ad, jeg kunde ikke komme til Skud, men en Dag lykkedes det mig dog./ Jeg skulde skaffe til Grevens Køkken to Stykker Raavildt, og da jeg gerne vilde have dem lidt hurtig tog jeg min Hagelbøsse samt Patroner ladede med Hagel Nr 2, lod to af mine Mænd følge med og gik ad Skoven til./ Saasnart vi kom der ind lod jeg Folkene gaa igennem Tykningen og jeg stillede mig for, flere Gange var det mislykkedes dels kom der ingen Vildt og dels kom det paa Steder hvor jeg ikke var, lad os prøve den Tykning derhenne, sagde jeg, der plejer altid at være Vildt og saa kommer det der henne ved Gærdet ud til jeg gaar derhen./ Jeg var ikke mere end lige kommen hen til Posten, hvor jeg vilde være, førend jeg hørte noget komme hen imod mig i stærk Fart, jeg lavede mig til og det var ogsaa paa høje Tid, thi ud af Granerne kom de to Kvier

farende med den brede Side til mig, og næppe
15 Alen fra mig, jeg holdt først til den forreste
og da Skuddet faldt, rullede den slog en
Kuldbøtte og blev liggende uden at røre sig,
dernæst holdt jeg den anden hen paa
Halsen, den løb cirka ti Alen stod
paa Hovedet og var død, hurtig fik jeg
med min Fangstkniv stukket dem
og var lige bleven færdig, da Folkene
kom hen til mig, de fik dem begge to, sagde
de, jo, sagde jeg, nu bliver vi da færdig
med at rende efter dem det har da og=
saa varet længe nok./ Det er dog
en Post i ens Jagtbog, der er vel
ikke mange Jægere her i Landet,
som kan skrive i deres Jagtbog, at
de har skudt fire vilde Kvier, to
med Kugle og en Double, og vilde
vare de, næsten mere end Raavildt./
Kvierne blev nu kørt hjem og
slagtede, derefter hentede Ejeren dem
og vi fik til Deling de firsindstyve Kro=
ner som vare udlovede til den der
skaffede Kvierne, levende eller døde.

===

Tilhører E C Eskildsen

Bogholder Lauritzen . Hansen

Godsbanegaarden

Jeg havde lagt mærke til at der paa Markerne langs Landevejen som gaar fra Roskilde til Ledreborg sad store Flokke af Graagæs paa den nye opvokkede Rug, Jeg havde meget Lyst til at faa dem i Tale, men hvorledes hviste jeg knapt, Jeg forsøgte først at grave mig i Jorden der hvor jeg havde set Gæssene mest opholdt sig, og sadte mig paa Anstand der førend det blev lyst om Morgen, og ganske rigtig kom ?Gasen? (Gæssene)?

og satte dem saa snart det blev Dag og jeg var heldig at skyde 3 af dem i 2 Skud, men senere kom de aldrig paa det stykke Rug mere, Jeg maatte derfor prøve ??? noget nyt, Jeg lavede mig af Papier et Skildt (gl. for Skjold) og lod det male som en Ko, jeg krøb nu i Skildtet i lang Afstand fra hvor Gæssene sad og begyndte min Vandring i Rundkreds om Gæssene, stadig stod jeg stille og lod Koe græsse og det var en ren Fornøjelse at se hvor Gæssene forholdt sig rolige, Jeg kunne paa den Maade mange Gange komme dem nær paa 40 – 50 Alen jeg lod da Skildtet falde greb Bøssen og da maatte som Regel 2 (rettet til 3) af Flokken blive paa ?Pladsen?, det varede længe at jeg næsten Daglig skjød Gæs paa denne Maade, men til sidst bleve de ogsaa kloge og lod dem ikke spille dette Puds mere, de fleste Gæs har jeg dog skudt om Aftenen i Træktiden lige føren det blev mørkt da kom de Trækkende oppe fra Markerne ned til Søerne hvor

de opholdt sig om Natten, Jeg lagde mærke til hvor Trækket gik over og der stillede Jeg mig paa Anstand snart her, snart der. Og det lykkedes mig paa denne Maade at nedskyde mange Gæs i løbet af Vinteren. /

En dag i November Maaned havde Exelence Daneskjold Indbudt nogle Jagtvenner, og de forskellige Moser skulde Graves om der havde gjemt sig nogle Mikler, Vi havde gennem søgt 2 – 3 uden Resultat da vi kom til et lille Mosehul paa [Gislev] 1 Tønde Land, det var et fuldstændig fladt Mosehul med store Tuer over hele Mosen det laa meget dybt, og paa Skraaningen var der flere Rævegrave som jeg selvfølgelig havde stoppet Aftenen i forvejen, Skytterne blev stillet rundt omkring Mosen og Klapperne begyndte at gaa fremad de gik saa nær at de gjerne kunne have holdt hinanden i Haanden, i første Omgang kom der en Ræv frem som blev skudt af Exelencen, saa gik Klapperne fire Gange igjennem Mosen uden der blev set nogen Ræv, Skovrideren vilde nu opgive det og Skytterne var samlet og stod for den ene Ende af Mosen, da pludselig en af Klap-

perne raaber; der løber en Ræv, og ganske rigtig op af Skraaningen hen til en af Gravene farer Mikkell og da den ikke kunne komme i den søger den hen til næste Grav og da den er lige saa uheldig der ved den ikke bedre end at gaa tilbage til Mosen igjen. / Der blev en stor Opstandelse, Skytterne kom i en Fart paa deres Poster igjen og Klapperne begyndte igjen at gaa igjennem, denne Gang med nytt Spetakkel og med deres Stokke slaende løs paa Tuerne, det hjalp omtrent straks kom der en Ræv frem formodentlig den som havde søgt Graven, der blev skudt, men i det samme kommer 3 Ræve ud af ?Mosen?, der blev et forfærdeligt knalderi men de to gik tilsyneladende udskadt igjennem Ilden den tredje blev skudt lige som den skulle være forsvundet bag Bakkeskraaningen . / Da Bøsserne atter vare ladede gik Klapperne ?iagtsom? frem, Jeg gik omtrent i Midten af Mosen, paa en Gang ser jeg lige foran mig under en Tue en Ræv trykke sig, og endskjøndt jeg med en Stok slog ??? Tuen hvor Ræven laa under blev den dog ganske rolig liggende, jeg sendte da Stokken på Luntten (Halen) af den, det hjalp ?Det? kunne den komme af sted ud af ?døren? men langt kom den heller ikke thi Exelencen skjød den, atter springer en Ræv ud af Mosen Bøsserne knalder men Ræven forsvinder bag Bakkeskrænten . /

Jeg var taget til Gardist paa Sesjonen i Roskilde 1880 og skulde derfor give Møde paa Garderkasernen i April 1881 min Broder skulde passe min Tjeneste som Skytte på Ledreborg i den Tid Jeg laa inde som Soldat, Jeg havde derfor sadt ham ind i alt hvad som hørte til Skyttens Pligter. I den Tid Jeg laa inde ved Garden cirka 2¹/₂ Aar det ene Aar som Corporal var jeg kun paa en Jagttur og den vil Jeg ikke unnlade at nedskrive . /

Da jeg en dag besøgte min Onkel Jæger hos [?????????] fortalte han at han vilde forsøge endnu engang Snepperne i Jægersborghegn hvor han havde Tilladelse til at søge Snepper, det var en Søndag sidst i April han spurgte mig om Jeg havde Lyst at tage med dem ud ifald jeg kunne faa fri, og Jeg sagde ja . – Friheden fik Jeg, og jeg mødte min Onkel om Morgenen Kl 8 ved Klampenborg Station, vi gik igjennem Dyrehaven til Rødeport, der var udmærket Sneppejlighed unge ?Bøge som ???? ???? kunne skyde over alle vegne, og her begyndte Vi Jagten, Onkel havde en Hund med som hed Diana, den var god, fandt Snepperne men havde en Fejl, nemlig at den stod alt for fast, der var endskjøndt det var saa sildig paa Sæsongen ikke saa faa ?Snepper? men saasart Diana stod ?modte? Onkel stille sig for og jeg gaa ind og jage Sneppen op, det Lykkedes

Onkel paa denne Dag at skyde 8 Snepper, hvilket maa regnes for godt i de sidste Dage i April Maaned . /

Da jeg havde ligget ved Garden i 18 Maaneder blev jeg Hjempermitteret som Underkorporal og meldte mig atter til Tjeneste paa Ledreborg som Skytte, forinden Jeg forlod Garderkaserne havde jeg lovet to af mine Kamerater at de skulde faa Lov at faa en fornøjelig Jagtdag hos mig på Ledreborg Jeg havde derfor ikke været ret mange dage paa Ledreborg føren jeg spurgte Lehnsgreven om jeg maatte tage mine kammerater med paa Hønsjagt og Harejagt i to Dage dette fik jeg Lov til, og jeg var glad ved at kunne Skrive til mine to Kammerater at de vare Velkomne den Dags Morgen med første Tog fra København . / Jensen og Hoffmann vare Navnene paa mine ?Kammerater? de mødte ved Lejre Station som jeg havde skrevet med Bøsse og en mængde Patroner, det første De omtrent spurgte mig efter var, hvor er nu alle de mange Harer henne som du har lovet at vise Os? Mit Svar blev Harene skal I nok faa at se, men vi skal først i lav med Hønsene, dette troer jeg ikke faldt i god Jord thi Agerhønsene troer jeg ikke de interesserede sig stærkt for, jeg har en lumsk Anelse om, at de var bange for at Hønsene vare for ?snu? for deres

Jægerfærdighed. Harerne var jo større og de har sikkert ment at dem kunde de bedre behandle. Det blev imidlertid som jeg havde bestemt. Jeg skulde bruge 20 Agerhøns til Lehnsgreven og Vi gik derfor over imod Boerups Marker hvor jeg hviste der skulle være en del Agerhøns, det varede heller ikke ret længe føren mine to Hunde Minka og Diana fik Stand for Høns, Vi stod nu alle tre lige bag ved Hundene Pas nu paa for nu lader jeg Hundene gaa frem, der lettede en meget stor Flok jeg tror der var 23 – 24 ?stk? Nu knaldede Skuddene og ned faldt 3 Høns hvem der havde skudt dem kunne naturligvis ikke afgøres da Skuddene faldt a Tempo, Hønsene sprede sig over hele Marken, Ja nu er der Udsigt til en god Jagtdag thi Hønsene er nu lette at behandle da de kastede enkeltvis, lad Os nu først tage dem som kastede paa Marken, dem der gik til Mosen faar vi vist ikke mange af thi de ere nok gaaet ind i Rørene, Vi gik nu op paa Marken i ~~en græsmark~~ og der lod jeg Hundene slaa ud, et Øjeblik efter tog de Stand hver for sin Høne, gaa hen og skyd for Minka Hoffmann saa gaar Jensen og jeg hen til Diana, Vi kom først hen til Diana som stod med Hovedet højt som Tegn paa at Hønen var langt borte fra Hunden, Naar nu Hønen letter Jensen, saa giv Dig Tid jeg skyder ikke men den likker langt fra Hunden, Nu lettede Hønen

Jensen skyder men Hønen fløj uskadt ned efter Mosen Ja det var ikke saa underligt at du ikke fik den det var lidt langt Skud, lad Os nu se hvorledes Hoffmann bærer sig ad, Jeg kan se paa ?Minka? at Hønen ligger lige foran Hunden, saa der er den To Skud knalder og i det sidste faldt Hønen til Jorden Minka brang den frem til mig, den blev hængt paa Hoffmanns Taske og gud ved, jeg tror det var den første der hang der som han selv havde skudt, Vi søgte videre og stadig fandt vi nogle af de enkelte Høns, Jeg havde faaet pillet 7 stk ned og Jensen 2 x Nu er det vist bedst vi faar lidt Tid, saa vi kan faa nogen af al den Mad af Taskerne, Ja der henne bag ved Roerne der er en Høstak der kan vi spise, Vi tog nu Bøsserne paa Nakken Hundene søgte i Mosen Jeg var lige ved at skulde fløjte dem hen til mig, da jeg ser at de har Stand. i en fart fik jeg Bøssen ned og hen til Hundene da jeg kom derhen stod der to dobbelte Bekkasiner op, pif paf og bekke Bekkasiner faldt forendt ned i Mosen, Hør du Jensen, det er dog vist ikke bare Løgn han har fortalt Os derinde paa Kasernen thi Høns ser det da ud til her er nogle af og skyde lader det ogsaa til han kan, men derimod det med Harerne 10 a 12 Stk paa en Pløjemark har Du set nogle? Jeg har ikke engang set saa meget som ?Enden? af en Hare, Naa naa gamle Dreng du skal nok faa Harer at se, bare rolig i morgen kommer

der atter en Dag, og Rosinen kommer i Pølseenden, kom du nu bare og spis din Mad, naar det er besørget skal jeg bare have en 4 a 5 Høns til, saa kan jeg nok faa Resten i morgen, og der bliver enda Tid nok til, at jeg kan vise Dig de Harer Du ingen Tro har paa . / Vi sadte Os nu ned i Høet, spiste ?drak? og røg en god Cigar, hvortil der blev fortalt Soldater historier af dem vi havde oplevet paa Garderkasernen Kan i høre, der overer i Rofrugterne kalder Hønsene det er en anden Flok end den vi har beskudt, lad os passe paa, den flyver nok op af Roerne og maaske lige hen til Os, paa den Stubmark der, dog nej Hønsene stod ikke op, men løb fra Roerne over en Rugmark langs et Gærde med levende Hegn længere kunne Jeg ikke se dem da de kom ?ned? i en Lavning, ja Hundene skal nok finde dem ifald de bliver ved med at løbe, det var for resten ikke nogen stor Flok jeg tror ikke der var mere end 10 a 12 * men lad Os nu afsøge Kartofflerne derovre først, saa kan de have Ro lidt, saa holder de bedre, Kartofflerne afsøgte Vi nu der var intet vi besluttede Os derfor til at gaa hen hvor Hønsene forsvandt ved Gærdet der begyndte Hundene at Markerer, de fulgte Lavningen op mod ?Borups? By men pludselig ophørte Færden Hønsene vare altsaa dog lettede, ja hvor ere de nu det er ikke godt at vide, men op i Byen

ere de næppe de ere snarere fløjne til højre op efter Allerslev Marker, lad os gaa derover, vi søgte nu i over en Time uden Resultat og da Klokken var blevet mange besluttede vi Os til at søge Hjemefter, der var bestiltdt Mad paa Leire Kro og der skulde De Herrer sove om Natten . /Du Jensen, det var da en Fandens Masse Harer han har vist Os i dag, det har vist været et daarligt Hareaar . / Vi vare nu kommet igjennem Allerslev By, naa Du tror altsaa ikke jeg kan vise dig nogle Harer Hoffmann, ja saa skal du straks faa at se at jeg ikke har sagt formeget, og at jeg kjender mit Revier saa meget at jeg hved hvor Høns og Harer ere at finde, put nu Patroner i Bøssen med 4 Hagel og kryds saa den Pløjemark af, da vil Du faa bedre Tanker om Ledreborgs Hare bestand, Jensen fik først sadt Patroner i Bøssen og i et rask Spring sætter han over Landevejsgrøften aldrig saa snart er han kommet over føren der springer 6 a 7 Harer paa en Gang, han holder til en af dem. som falder men maa dog give den det andet Skud med da den vil begynde at stikke af, Hoffmann som ser det vil ogsaa i en Fart over Grøften men er i sin Iver ikke forsiktig nok men springer midt i Grøften og drivende vaad kravler han op paa den anden Side, skyder til højre og venstre der er Harer nok for hver Skud der falder springer nye op, men

Hoffmann er alt for ivrig og skyder rundt forbi, da Pløjemarken er afsøgt er der kun blevet en Hare paa Pladsen og den staar Jensen glædestraalende med i Haanden, Naa Kammerat hvad siger Du saa? Harerne ere der ikke Grund til at klage paa, derimod kunne Du nok have været lidt bedre, hvad skulde Du for resten nede i Grøften? Jo jeg troede jo at Haren vilde rende fra Jensen og derfor vilde jeg skynde mig over til ham og Skyde den, naa han havde jo dog klaret sig meget pænt, havde Du været lige saa god saa havde vi nu haft 2 Harer i stedet for 1 . / Lad Os nu skynde Os over til Kroen Du kan vist nok ????? et Par tørre Strømper hos Kromanden, det var dog Fandens at jeg ikke kunne ramme Harerne, der var da nok af dem Jeg tror der var 10 a 12 Stykker, ja var det ikke saa sent skulde Du faa lov at forsøge ovre paa den anden Side Banelinien der er mindst lige saa mange Harer som du har set paa denne Pløjemark . / Vi var nu ved Kroen, nu skal en Bajer smage godt siger Jensen og der bestilles Øl som skal drikkes forinde Middagsmaden kommer, en Jomfru serverer dem for Os og Hoffmann spørger ?henne? om hun ikke tror at Kromanden kunne laane ham et Par Strømper da han var blevet vaad, ja det kan Herren godt faa og lidt efter Kommer hun tilbage med

et Par fine Strømper, men da Hoffmann skal trække dem paa viser det sig at han ikke kan komme i dem Kromanden maa have Læge som en Stork siger Hoffmann, mig er det en umulighed at komme i dem og da Jomfruen i det samme viser sig i Døren siger han, ja de skal have mange Tak fordi de var saa venlig at skaffe mig Strømper, men som de ser kan jeg ikke faa dem paa, Vil Herren laane et Par af mig de hved jeg kan passe Dem, naa er De sikker paa det, ja det er jeg, thi Deres Ben ere ikke saa tykke som mine, skal vi vædde siger Hoffmann Jeg vil give Dem 1 daler ifald deres Læge ere tykkere end mine, er mine de tykkeste skal De ikke give mig noget. Jomfruen gaaer ind paa Forslaget og Jensen trækker et Maal op af Lomme og Maaler først Hoffmanns Ben derefter Jomfruens, ifald Jensen ikke snød vandt Hoffmann Væddemaalet da der var $\frac{1}{4}$ Tommes forskjeld, men Jomfruen fik sin Daler og Hoffmann beholdt hennes Strømper for denne Aften . /

Tidlig næste Morgen stillede jeg på Kroen, Jensen og Hoffmann modtog mig, de havde allerede faaet den første Bitter og nu mente De, at jeg ogsaa skulle have en, føren vi skulle kilinke med den anden. Turen skulde denne Dag særlig dreje sig om en lille Klapjagt i Skoven den laa ganske vist langt borte men hvad betød det for 3 gamle Gardere, Madposen var i orden og vi ????????? da til Skovs hvis Navn var ?Bjergskoven?, Vi havde cirka 1 Mil at gaae og jeg havde beregnet at være der Kl 9 Formiddag hvor jeg havde Skovfoged Jeppesens Tilsagn om at møde Os paa et bestemt Sted i Skoven.

Allerede længe føren jeg naaede Skoven saa jeg at Skovfogeden var mødt samt 3 ?Mand? som skulde gaa igjennem Tykningen for Os, da vi havde hilst paa Skovfoged Jeppesen og ?Folkene? begyndte Vi straks Jagten, jeg skulde bruge til Lehnsgreven 5 Stk Raavildt, kun ikke gamle Raaer og Lam, ellers maatte alt andet Vildt skydes, ogsaa Ræve og Hare gav jeg Lov til at Jensen og Hoffmann maatte skyde saafremt der kom nogle af den Slags paa deres Post . / Først stillede Jeg Hoffmann paa Post saaledes at han havde blankt Skud til bekke Sider, særlig gjorde jeg ham Opmærksom paa en ????? som fulgte langs med Skovgjærdet, dernæst Afsadte jeg Jensen nogle hundrede Alen bordte fra Hoffmann der var en lille Grøft med Granner paa hver Side, ??? paa den Grøft siger jeg til Jensen er der en Ræv da kommer den der, selv tog jeg Stilling paa en Bakke, hvor jeg havde god Udsigt, men hvor jeg ogsaa flere Gange

havde skudt en Raabuk ved Klapjagt . – Jeg hørte nu at Folkene havde begyndt paa Drivningen og længe varede det ikke føren jeg saa tre stykker Vildt styre lige op mod Hoffmann men da de omtrent var paa Skud gjorde Hoffmann en for stor Bevægelse og Dyrene slog af ud over Skovgjærdet til Marks – hen i en anden Skov, det var forresten synd thi der var en dejlig Buk iblandt, nu varede det lidt pludselig hørte jeg et Knald og straks derpå ser jeg Jensen pile af hen henimod Grøften bukke sig og tage en kjæp og ?kline? løs paa noget jeg kunde tænke mig det maatte være Mikkel der ikke havde faaet Bly nok og som nu skulde have lidt af Kæppen . / To à tre gange til saa jeg Raavildt inde i Saarten men de kom ikke paa Skud, da Klapperne kom ud af Tykningen, tog

Jensen Ræven og kom op til mig med og var ikke lidt Stoldt det var hans første Ræv, det var rigtig da Du sagde at var der en Ræv kom den langs Grøften, den var for resten ikke vanskelig at behandle thi den kom ganske langtsomt . / Vi tog nu flere Saarter og saa ogsaa Vildt i dem alle men de kom ikke paa Skud . – En af Jagtens Glæder bestaar i, at man kan sætte sig paa et rart Sted tage sin medbragte Madpakke frem spise den og lade den synke ved nogle muntre Jagthistorier, og saa det sidste Cigaren, alt smager ganske anderledes end ethvert andet Sted, her ude i den dejlige Natur, men alt faar en Ende, vaares Frokost ogsaa og saa tager vi fadt igjen, det vil jeg sige Eder at 2 Dyr skal jeg have i dag saa nu maa i passe paa ifald der gives en Lejlighed

da maa I benytte den, Aa Du har da ikke Grund til at skjælde ud endnu, et Skud og 1 Ræv, kan det være bedre siger Hoffmann, Ja ifald Du ikke havde sprellet ud med Arme og Ben som en anden Sprellemænd paa den første Post Du havde, da kunde Du godt have haft Skud til Vildt, thi de havde den riktige Retning op imod Dig, men du stod hvist og tænkte paa Sergeant Arbjern naar han kommanderede til Skydning ?Hoffmann? Nu kan du Emidlertid blive her Klapperne kommer derfra Jensen staaer deroppe ved den store Bøg, da vi kom op til den store Bøg blev Jensen staaende der, jeg gik lidt ned ad Vejen der hviste jeg var en god Vexel, det var egentlig en Sidepost men der gik næsten altid Vildt ?derovre? Jeg havde heller ikke taget Fejl denne Gang thi jeg havde bare staaet et Øjeblik da jeg ser langt inde i Saarten flere Stk Raavildt komme op imod mig da de kom nærmere standsede de og jeg saa at der var 5 Stk Vildt med en meget stærk Raabuk ved, da de havde staaet og hørt lidt efter hvorfra Lyden fra Klapperne kom fortsadte de op imod mig mærkelig nok var Bukken den forreste, da den sprang over Vejen skjød jeg og den faldt forendt over i den anden Vejgrøft et let Skud thi Vejen var temmelig bred, de andre Stk Vildt sprang tilbage i Tykningen, jeg står nu et Øjeblik stille da faldt der 2 Skud henne paa Jensens Post og lidt senere 2 Skud paa Hoffmanns Post, et Øjeblik inden og Saarten var forbi, jeg gik nu op imod

Jensens Post og da jeg kom op til ham spørger jeg hvad der er sket, ja det ved jeg ikke rigtig der kom et Stykke Vildt til mig lidt efter at Du havde skudt med en rasende Fart Jeg skjød bekke Skuddene paa den og jeg syntes at holdet var godt den rendte emidlertid ned forbi Hoffmann som ogsaa afgav to Skud men den vedblev dog at fortsætte Løbet op til den Brændestabel Du ser deroppe der faldt den forendt om, Vi gik nu ned mod Hoffmanns Plads og da vi naaede derned var hans første Ord nu kan I se jeg kan da ogsaa skyde Dyr den ligger deroppe, Hvoraf hved Du at det er Dig der har skudt den? det kan ?jaa? lige saa godt være mig thi den har da rendt langt efter at Du har skudt paa den, det vilde nu Hoffmann ikke høre noget om, det var ham som havde skudt sist og som selvfølgelig havde skudt det, Jensen tav men Tanker ere Toldfrie jeg troer at det var Jensen som havde skudt Dyret . / Vi tog endnu nogle Drivninger men Udbytte blev der ikke mere af for denne Dag 1 Raabuk 1 Ræv 1 Hare Jensen og Hoffmann vare glade og Taknemlig for Dagen, jeg fulgte Dem til Toget, mærkværdig nok Jensen og Jeg har haft mangfoldige glade Dage paa Jagttur sammen derimod har jeg aldrig mere set eller talt med Hoffmann, han forsvandt fuldstændig for Os . /

I 1883 om Efteraaret blev jeg Indkaldt til Efteraars Manøvre ved Garden, hvor jeg forblev til October 1884 som Corporal . / Derfor tog jeg Hjem paa 1 st Kronborg Skovdistrikt som Kammerherre Overfyrster Bodenhoff havde tilraadet mig . / Jeg blev paa Distriktet til October 1888 og vil i dette

Tidsrum nævne to Dages Snejpejagt som har været de bedste jeg har oplevet baade før og senere, Vinden var Sydvest og havde regnet med Støvregn hele Natten til Morgen var det blikstille og tørrevejr . – Det var den 28 April 1886, min Onkel Jægeren hos Kronprinds Frederik, havde Orlov nogle Dage og var derfor taget med til Hornbæk Plantage hos sin Broder for at søge Snepper, Fader var emidlertid Syg af sin gamle Sygdom Gigt, og Onkel og jeg havde derfor søgt Snepper alene i Plantagen, det var jo sildig paa Aaret og vi havde heller ikke truffet uden ganske enkelte Snepper og det var derfor blevet bestemt at Onkel skulde rejse til København den 28 April, men først skulde jeg dog tidlig fra Morgenstunden søge med min Hund paa de bedste Steder, for ifald der var Snepper vilde Onkel blive den 28 med, jeg kom ikke ret langt føren min Hund stod og da jeg lod den gaa frem stod der to Snepper op men kastede sig ?strags? igjen under en enlig Gran lige ved

Skovgjærdet, jeg gik nu Hjem og meldte Onkel hvad jeg havde oplevet han var endnu ikke staaet op, men da han hørte at jeg bestemt vidste hvor Snepperne havde kastet kom han jo snart i Klæderne. Der skulde den næste Dag være Skovaution paa Hellebæk Kro over Brænde fra Distriktet Skove og under Faders Sygdom var jeg Constitueret Skovfoged og skulde derfor give Møde Kl 10 paa nævnte Kro, jeg medtog nu alle Papirer som vedrørte Autionen for at jeg ikke skulde have nødigt at gaa tilbage til Skovfogedstedet men kunne vedblive at søge Snepper saalænge som mulig indtil jeg skulle til Auktion Klokken slog 6 da Vi gik ud af Døren saa det var jo fra Morgenstunden Vi kunde søge Snepper i cirka 3 Timer Jeg gik nu med Onkel hvor jeg havde set de to Snepper havde kastet, gaa udenfor Skovgjærdet og stil Dig lige udenfor den store Gran hvor Grene gaaer lige til Jorden naar jeg saa med min Hund kommer fra den modsatte Side vil Snepperne flyve ud over Marken og ere lette at skyde, da Hunden stod og jeg lod ham gaa frem fløj Snepperne ud lige i Ansigtet paa Onkel og hvorved det blev lidt vanskelige Skud, den ene fik han men den anden undgik Faren dengang . – Vi søgte nu videre men fandt intet føren vi kom et godt Stykke op i Skoven der stod min Hund men forinden Onkel kunne komme hen til mig stod Sneppen op og jeg skjød den, Vi gik nu atter et Stykke, pludselig ser vi en Snejpe lette noget forude og ser

at den kaster sig i en Tykning ?foran? Os, jeg siger nu til Onkel, gaa udenom Tykningen og stil Dig paa den modsatte Side saa skal jeg se at faa Sneppen hen til dig, Onkel gik og jeg blev staaende (med min Hund som hed Jeppe) til Onkel var kommet hen hvor jeg havde sagt han skulde staa . / Naa Jeppe skal vi to saa se at faa fadt i den Sneppe som ligger derhenne, Jeppe logrede med Halen og slikkede mig paa Haanden, og saa gik han ganske langsomt ind i Tykningen, langt var han ikke kommet føren han tog Stand, jeg kunne hele Tiden se Hunden igjennem Tykningen og lagde straks mærke til at Jeppe gjorde nogle Bevægelser han ellers aldrig plejede at foretage under Standen for en Sneppe, først stod han fast som en Muredernæst lagde den sig ned paa Jorden krøb et par Alen frem, rejste sig paany gjorde Omkring og stod atter fast i en hel anden Retning end den han havde ?lagt? første Gang flere Gange saa han hen til mig som om han vilde fortælle mig at her var den gruelig gal jeg var gaaet ud af Tykningen paa en lille Vej hvor der var saa megen aabning at jeg ifald Sneppen skulde ??? tilbage at jeg da til Nød kunne faa Skud til den, desuagtet kunne jeg se Hunden hele Tiden, paa en Gang gaar den fra Standen og kommer hen til mig sætter sig ved Siden af mig og ser paa mig og først da jeg gentagne Gange har klappet ham

gaar han ganske langsomt ind i Tykningen igjen men cirka 50 Alen længere hen mod Onkel der lagde han sig dæk men knapt havde han faaet Stand føren der stod 6 a 8 Snepper op som fløj ud mod Onkel, der faldt 2 Skud, men det mærkelige var, at Jeppe laa stadig inde i Tykningen med fast Stand, pas paa thi der maa være flere Snepper endnu derinde thi Jeppe staar endnu langsomt kryber han frem og atter flyver der 10 a 12 Snepper op, der falder igjen 2 Skud, et Øjeblik er alt stille Jeppe kryber atter frem og denne Gang kommer der 5 Snepper paa Vingerne ud mod Onkel, der knalder igjen 2 Skud og jeg ser nu Jeppe som et Lyn farer ud til Onkel hvor den fik travlt med at apporterer de faldne Snepper da jeg kom igjennem Tykningen ud til Onkel stod han med 8 Snepper i Haanden 3 Gange doubleret 2 Snepper han ?ringere? end 5 Minutter, det har jeg aldrig selv gjort og jeg tror heller ikke nogen anden Jæger her i Danmark har udførtdt det samme, det var fint gjort, der var selvfølgelig fuldstændig blankt Skud og Snepper var der nok af, men jeg tog alligevel min Hat af og trykkede den brave Jægers Haand . – Onkel havde nu 9 Snepper hængende paa sin Taske jeg derimod kun 1 Vi havde endnu 1 Time at kunne søge Snepper inden jeg maatte af sted til Skovautionen, og vi spillede heller ikke Tiden da Timen var omme havde jeg paa min Taske 7 Snepper men Onkel havde kun de samme 9 Stk : et Par Skud havde han haft men det var forbiere

Vi aftalte nu at jeg skulde skynde mig saa meget som mulig ?at naa? Hellebæk Kro for der at træffe Skovrideren og se at blive fri for at overvære Autionen, Onkel skulde gaa tilbage til Skovfogedstedet for at lade der nogle flere Patroner og skaffe os nogen Mad og atter Møde mig ved den ende af Plantagen som ligger nærmest Hellebæk Kro (Ellekilde) Da jeg naaede Kroen kom Skovriderens Kjøretøj og svingede ind igjennem Porten samtidig med mig, Skovrideren ser til min Taske jeg havde nemlig taget alle Snepperne med for at Skovrideren kunne tage dem med Hjem for at de hurtigere kom hen [til] den Kgl Hoffholdning? Var der mange Snepper i ??? i Hornbæk Plantage spurgte Skovrideren for i Teglstruphegn saa vi kun 1, nej Her Skovrider, men i dag er der mange, Onkel og jeg har nu til Morgen skudt 16 Snepper som jeg har her paa Tasken, og da der er mange flere vilde jeg bede Hr Skovrideren om, at jeg kunde være fri for Aktionen, Skovfoged Hansen vil varetage min Forretning, ja det kan der ikke være noget til hinder for gaa ?blot? og søg at skyde saa mange som mulig da ?Hoffholdning? gjerne skulde have nogle til paa Torsdag . / Jeg sagde Farvel og hjemad til Skoven begav jeg mig atter, da jeg mødte Onkel var Klokken 12, men jeg havde hele Formiddagen ingen Mad faaet og Vi sadte Os da ned og nød vores Frokost, Onkel havde

for resten paa Vejen frem og tilbage skudt 2 Snepper som han selv havde stødt op – Maden smagte fortræffeligt, Vi maa have en god Cigar ovenpaa Frokosten siger Onkel og saa skal det atter gaa løs, Vi søgte nu den nordlige Side af Plantagen Hjemefter, den Sydlige Del havde Vi søgt af om Morgenen, stadig fandt Jeppe Snepper og Bøsserne knaldede hele Eftermiddagen, da klokken var tre maadte vi krybe i Læ da der kom en stor ?Sne?byge, fra vores Skjul saa Vi to Gange en Sneppe trække ud over Stranden mod Nord det var fordi det var bleven ret sent paa Aaret Sneppen længtes efter sin Brudfærd . – Da det holdt op med at Sne kunne vi spore Snepper som havde løbet mange Steder i Skoven Vi skjød endnu 5 Snepper men da var det ogsaa helt mørkt og Vi maatte opgive vaares Jagt for denne Dag, kun en Gang i mit Liv har jeg oplevet noget lignende paa Sneppejagt som jeg senere skal fortælle, Vi var enige om, Onkel og jeg, at vi paa denne Dag mindst havde set 80 Snepper, deraf skudt 34 Stk , - Onkel 16 og jeg 18 Stk – Hunden var en Engelsk Sætter og tilhørte Overretssagfører ?Lindvang? København jeg havde haft den fra Hvalp og dresseret den og øvet den til Sneppejagt hvortil den blev udmærket en af de bedste Hunde jeg har haft, dens Navn var Jeppe som jeg allerede før har omtalt . /